

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΘΥΣΙΑ

«Εκείνο το καλοκαίρι είχα πάει στο Τορέντο, στην όμορφη έπαυλη της αγαπημένης φίλης μου Ντόρας. «Η ζωή μου έκει κυλούσε πολύ όμορφα, ως τη στιγμή που εμφανίστηκε ο Νάρντο. Ήταν εξάδελφος της Ντόρας, ένας φηλός και γεροδεμένος νέος με εκφραστική φυσιογνωμία και σοβαρό βλέμμα. «Ο Νάρντο, μου είπε η Ντόρα, παρουσιάζοντάς μου τον εξάδελφό της, θα περάσει μερικές εβδομάδες μαζί μας...

Από τότε η Ντόρα, ο Νάρντο κι' εγώ ήμασταν αχώριστοι. Τρέχαμε στη θάλασσα, κάναμε εκδρομές και παίζαμε σαν μικρά παιδιά στον κήπο. Είχαμε δημιουργήσει μια ιδιόκτητη συντροφιά, που ζούσε ανεξάρτητα σκεδόν από τους άλλους ένοικους της βίλλας. Και, ξαφνικά, άρχισε το μαρτύριό μου.

«Ενα βράδυ, ο ύπνος δεν έκλεισε τα μάτια μου. Σε μια στιγμή, ακούω από το κρεβάτι μου και πέρα από το ανοιχτό παράθυρο. «Ακουσα τότε έναν έλαφρο θόρυβο, σαν κάποιος να περπατούσε στον κήπο. Τρόμαξα τότε αρχικά... «Αλλά, σε λίγο, παίρνοντας θάρρος, έσκυφα λίγο και δεν δυσκολεύτηκα τότε ν' αναγνωρίσω τη Ντόρα. Ναι, ήταν η Ντόρα που περνούσε κάτω από το παράθυρό μου... «Επειτα από μια στιγμή, είδα μια άλλη σκιά να προχωρή από το αντίθετο μέρος.

Ήταν ο Νάρντο. «Εσφίξε τη Ντόρα στην αγκαλιά του και χάθηκαν αμέσως κι' οι δύο πίσω από τα δέντρα. «Εμείνα κάμποση ώρα σαν απολιθωμένη. Είχα την εντύπωση πως η καρδιά μου είχε πάψει να χτυπάει.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ο παρονομαστής

Κατόπιν των άτυχών—ω! των ερώτων πάλη!—και μένων φεύ! εκ θλήτος άειποτε, φιάλη να δρώσω άπεφάσιον πλέον μεθοδικώς, τουτέστιν με ακριβείαν και μαθηματικώς. «Εφ' ω λαμβρώδες σκέδιον εν τάξει καταστρώσας και τριπάζ την προπαίδειαν κατ' οίκον αναγνώσας ευρέθη, ω! του θαύματος, πρό περιφήμου λύσεως κι' εξήλθον προς ανεύρεσιν έτέρου γάρ ήμισθως. Κι' ιδών ευθύς νεάνιδα δεόντως στρουμβουλν ήθεσον εις το βήμα μου υποδιαστολήν και σταματήσας έκραζον: «Πρός τί να συζητώμεν; Είς τους μεγάλους εραστές έλθε να προστεθώμεν!» Πλην αυτή αδιάφορος προχωρεί—ω! φαινόμενον!—καγών την προαίτιαν προχωρών να εύρω το γινόμενον: —Τήκομαι, Μις έξ έρωτος! της είπον, και ως τείνω του άκεραίου αριθμού το κλάσμα, φεύ!

(Θα μείν!) Κι' ενώ η Δις έβάδιζεν εν τη δώδ με (τάξιν) εγώ έντέχνως προχωρών και εις έτέ— (ραν πράξιν: — Έλθέ! της είπον, ω θεοί! μετ' ά— (κραιφονούς στρογνής) να πολλαπλασιάζωμεν τα ζεύγη επί (της γής) Κι' ενώ τας χείρας έτεινον ως μέγας (εραστής) ιδού του άποτελέσματος ο παρονομαστής: «Η Μις εισήλθεν ξαφνικώς σπεύδουσα (εις τον οίκον) καγώ δακρύεις έκραζον: «Μηνδεν εις (το ηπλικόν!)

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

—Τόσο το καλύτερο, μου άπάντησε. Θάχουμε έτσι την ευκαιρία να μιλήσουμε λίγο. Τα λόγια και το ύφος του μου φάνηκαν παράξενα. Μπήκαμε στο μικρό σαλόνι.

Είχα καθίσει στενωχωρημένη σε μια πολυθρόνα. «Ο Νάρντο γύριζε εδώ κι' έκει σαν να διάταζε να καθίσω. Σε μια στιγμή, πλησίασε σ' ένα παλιό έπιπλο και πήρε ένα βιβλίο που βρισκόταν εκεί.

Ήταν ένα βιβλίο με τραγούδια του Χάινε. «Ο Χάινε είναι ο ποιητής της αγάπης, είπε. Σ' το διαβάζεις αυτό το βιβλίο, Νάντια;

Χωρίς να το καταλάβω, τα δάκρυα άρχισαν να κυλάνε, ξαφνικά, από τα μάτια μου.

«Επειτα από μια στιγμή, ο Νάρντο βρισκόταν στα πόδια μου.

«Μικρούλα μου Νάντια, μου είπε, γεμίζοντας τα χέρια μου με φιλία. Δεν έχεις καταλάβει, λοιπόν, πόσο σ' αγαπάω; «Αλλά πρέπει να ξέρεις πως είμαι πολύ δυστυχισμένος...

«Γιατί είσαι δυστυχισμένος άφωυ άγαπάς τη Ντόρα και σ' αγαπάει κι' αυτή; ρώτησα.

«Δεν την αγαπάω τη Ντόρα, μου άπάντησε. Είναι αλήθεια πως νόμισα άλλοτε ότι την αγαπούσα... «Αλλά από τη στιγμή που σε είδα, δεν την αγαπάω πιά...

«Κι' όμως κάθε βράδυ την συναντάς στον κήπο!

«Α! Το ξέρεις;... Μάθε λοιπόν, την αλήθεια... Κάθε βράδυ, προσπαθώ να βρω το θάρρος για να της πω πως δεν την αγαπάω... «Αλλά δεν το καταφέρνω... Κι' έπειτα, δεν ήμουν βέβαιος για τη δική σου αγάπη...

Τινάχτηκα άεσως όρθια. «Κάνεις λάθος, Νάρντο, είπα. Δεν σ' αγαπάω.

Θυμάμαι ακόμη την έκφραση του πόνου που ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του, όταν άκουσε αυτά τα λόγια. «Εφ'ω από το σαλόνι κι' έτρεξα να κλειστώ στο δωμάτιό μου, όπου ξάσησας σε λυγμούς. Είχα καταστρέψει με τα ίδια μου τα χέρια την ευτυχία μου. «Αλλά δεν μπορούσα να προδώσω τη Ντόρα, που ήταν η καλύτερη φίλη μου.

Το άλλο πρωί έφυγα από τη βίλλα.

Με τη Ντόρα ξανα συναντηθήκαμε το χειμώνα στη Ρώμη. «Αν' αυτήν έμαθα πως ο Νάρντο είχε φύγει από τη βίλλα την ίδια μέρα με μένα. «Η φίλη μου φαινόταν δυστυχισμένη.

«Από τότε δεν ξανάμπαθα τίποτε γι' αυτόν, μου είπε άναστενάζοντας. Του έχω γράψει τόσα γράμματα αλλά δεν μου άπάντησε σε κανένα...

—Τόν αγαπούσες, Ντόρα; ρώτησα. «Έπεσε στην αγκαλιά μου κλαίγοντας με λυγμούς.

«Περισσότερο κι' από τη ζωή μου, μου άπάντησε. «Από την ημέρα που τον έχασα, τίποτα πια δεν έχει νόημα για μένα... Τόν τελευταίο καιρό ήταν πολύ άφιρμημένος κι' έτρεμα πάντα στη σκέψη πως θα μ' άφηνε.

«Ω, αν ήξερες πόσο είμαι δυστυχισμένη!

Κι' εγώ ήμουν δυστυχισμένη. Καταλάβαινα τώρα πως η θυσία μου ήταν μάταιη. «Αλλά δεν μετανόησα γι' αυτήν. Οι τύψεις που θά νοιωθα προδίδοντας τη Ντόρα θα με βασάνιζαν σ' όλη μου τη ζωή και θα δηλητηρίαζαν την αγάπη μου για το Νάρντο.

ΦΕΡΝΑΝ ΛΟΥΣΟΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Το «Κυκλικό Θέατρο» που είχε την έμπνευση να παρουσιάσει για πρώτη φορά στην Ελλάδα ο γνωστός ηθοποιός Λυγίζος, που έπαιζε τελευταία από την Αμερική, έκινε ιδιαίτερα το ενδιαφέρον των φίλων του θεάτρου.

Το είδος αυτό που έσημείωσε τα τελευταία χρόνια πολλή επιτυχία στην Αμερική και στη Γαλλία με τον τίτλο «Θέατρο άρένας», παίζεται στην πλατεία κάθε αθλούσας θεάτρου, χωρίς σκηνικά και με ελάχιστα μόνο έπιπλα, σπρίτζεται δε κυρίως στα μεγάλα φωτιστικά «έμφε».

Αύριο το απόγευμα δίδεται στον «Παροναστό» η δεύτερη παράστασή του («Κυκλικό θέατρο») με τα τρία πάλι μονόπρακτα. Γίνεται ακόμα σκέψις να επαναληφθούν οι παραστάσεις του είδους αυτού και με άλλα έργα.

—Στο Έθνικό θέατρο, μετά την κωμωδία του Σέρνταν «Οι αντίηχοι», που δι- δει την ευκαιρία στην Έλενη Χαλκούση να παρουσιάσει για πρώτη φορά στην πρό- ζα ένα τόσο διασκεδαστικό τύπο, γίνεται σκέψις να ανέλαβη μία ισπανική κωμωδία του γνωστού συγγραφέως Λόπε Ντε Βέλνκα με τον τίτλο («Στα δίκτυα της θηνίτσας») με πρωταγωνίστρια τη Μαίρη Άρβιν.

—Το τραγικό ρωμάντζο του νεαρού φοιτητού της Ιατρικής με την παραμύνα του βασιλέως Γεωργίου του Β', που σ' ενεκίνησε το 1896 το πανελλήνιο, πρό- κείται να μεταφερθεί στην σκηνή.

Πράγματι το σενάριο του («Μικροί και της Μαίρης») γράφεται τις τελευταίες μέ- ρες από τον κ. Γιώργο Γιαννακόπουλο, έλπιζεται δε ότι το γύρισμα θα άρχισι πολύ γρήγορα.

Για τον ρόλο της Μαίρης φέρεται ως πιο κατάλληλη η Έλλη Λαμπρή, ενώ για τον Μικρό θα γίνει τελικά έπιλογή μεταξύ του Τάκη Χόρν και του Άλκεου Άλεξανδράκη.

—Ο συγγραφέας κ. Δημήτρης Μπόγρης γράφει μια καινούρια κωμωδία για την κ. Κυβέλη που θα παιχθεί το καλοκαίρι με τον τίτλο «Η πεθερά της Κουκουβά- ουνας».

—Για πρώτη φορά έφέτος η έπιτροπή για το βραβείο Ξενοπούλου εδράθευσε εκτός από τα έργα και σκηνογραφίες. Τυχερός στάθηκε ο Μάριος Άγγελόπου- λος, που βραβεύθηκε για τις σκηνογρα- φίες του στην έπιθεωρησι («Τριάντα το δολάριο»).

—Οι άδελφές Καλουτά έτυχαν θερμής υποδοχής στο Βελγικό Κόγκο όπου βρι- σκόνται τελευταία, συνεχίζοντας την πε- ριπέδιά τους στην Νότιο Αφρική.

Οι μοναδικές μας πρωταγωνίστριες δέ- χθηκαν πολλά όωρα μεγάλης άξιας από Έλληνες και Βεργούς θαυμαστές.

—Η Έλληνίδα ακροβάτις Λουλά Λου- (Λουτέο) και είχε είσοδο και στην γωνία της πάλης, στη Νέα Υόρκη, όπου θα μεταθί προσέχωσ ά αντιμετω- πισι σε δύο μάτς ληνορωμαϊκής πά- λης, μία μαύρη πρωταθλήτρια.

—Η Λέλα Μαρτίι είναι η πρώτη Έλ- ληνίδα τραγουδίστρια που είχε την τύ- χη να τραγουδήσι τις τελευταίες αυτές μέρες στη «Κοπακαπάνω», το μεγαλύ- τερο κέντρο της Νέας Υόρκης.

—Η πρωτοβουλία ώφειλετο στην πρι- μαντόνα Τάουμπερ της Μετροπόλιταν, που την ανέλαβε στη σκηνή. «Η Μαρτί- νι, χωρίς καμία πρόβα, τραγουδούσε μ' έπιτυχία και έχειροκροτήθη θερμότατα. γ' άγγλικά για να μπορεί να τραγου- δήσει σε ξένα κέντρα.

—Ο Γιώργος Πρίντεζης ευφάνησι τις τελευταίες μέρες με πολλή επιτυχία τις παρισινό κέντρο «Λίντο».

—Ο Τζιμς Μακούλνς, μετά την Αιτυ- πτο όπου έσημείωσε πολλή επιτυχία, βρι- σκεται τώρα στο Χαρόντο.

—Η ντιζέ Τούλα Λαυέρ, στην θεαυ- ριανή τιμητική της, θα έμφανισθί για πρώτη φορά και ως χορεύτρια. Θα χορέ- ψη κλακές, τραγουδώντας το γνωστό τραγούδι («Τρίτος άνθρωπος»).

—Μία άλλη νομμερίστα, η Φούλμαν, θα έμφανισθί το καλοκαίρι, ως χορεύτρια και τραγουδίστρια συγχρόνως.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Λ ΟΓΩ άδιαθεσίας παραμένω επί δύο ήμέρας—και τας σχετικές νύκτας—εις τας πολυτελείς μου κλίνας. Είς τέτοια έπιπτα, βεβαίως, βασιλικά—ή κρεβατοκάμαρά μου γνησία Λουί Κένζ του δεκάτου έκτου—ευχαριστιέται να είναι κανείς έαπλωμένος και πολλοί θα ήθον- το να είχαν την τύχη μου έστω και άσθε- νείς. Διότι η κρεβατοκάμαρά μου είναι ο- λόκληρη φαντασμαγορία και αν ο καυμέ- νος ο Λουί Κένζ την έβλεπε θα έσκαζε ά- πό το κακό του και θα έλεγε:

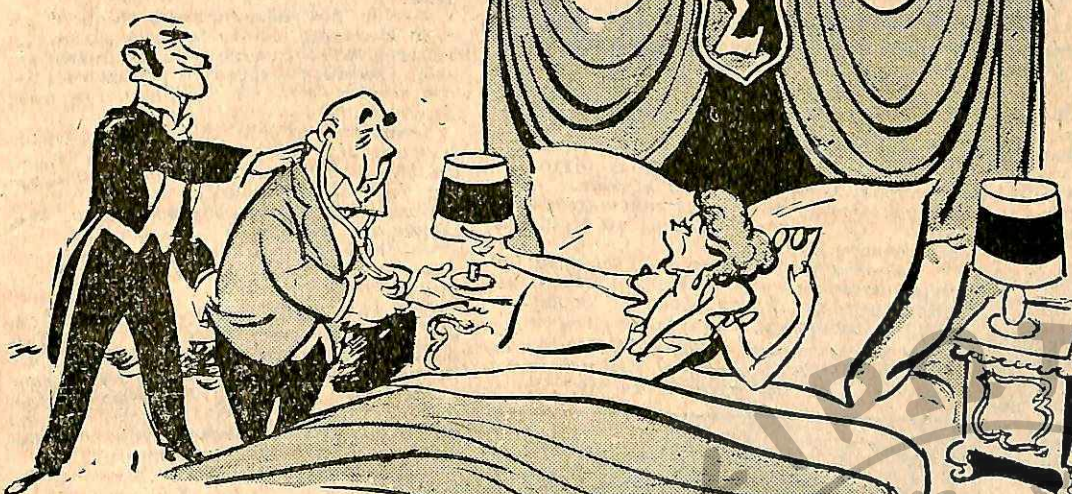
—Έγώ άπέθανα και τα έπιπλά μου ζούν και βασιλεύουν!

Είναι φοβερόν δι' ένα ένδοξον βασιλέα να άποθνήσκει και να ζούν, εν τούτοις, τα έπιπλά του, αλλά όταν είναι άξίως τοπο- θετημένα χαλάει.

Πού λέτε επί δύο ήμέρας—και τας σχετικές νύκτας—είμαι έξηπλωμένη επί του Λουί Κένζ και έχω μια δυνατή ήμι- κρανίσις, που με ένοχλεί. Περιττόν να πώ ότι το προσωπίον των μεγάρων μου και οι άνώτατοι τιτλούχσι είναι άνάστατοι και άνησυχούν πολύ.

—Δεν θα φωνάζετε κανένα ιατρόν, ύ- ψηλοτάτη κυρία;

Μέ έρωτά ο μέγας σαλονάρχης μου, που έχει ειδικά προνόμια να θάγει μέχρι πρόποδας της κλίνης μου και σκύβει συν- τριμμένος μέχρι το πάτωμα. Του άπαν- τώ ότι αν θα καλώσω ιατρόν, πρέπει να τον καλώσω εκ Παρισίων, ή Λονδίνου ή—έάν δεν έχη εκεί καλούς—έν ανάγκη εκ Νέας Υόρκης.

«Ο μέγας σαλονάρχης μου, όμως, τολ- μά να μου διατυπώση άλλας γνώμας:

—Υψηλοτάτη κυρία, να καλέσουμε για- τρώ από το Παρίσι ή το Λονδίνον ή και την Νέαν Υόρκην, έφ' όσον, όμως, υπάρχει ά- νάγκη. «Αν δεν έχετε τίποτα, γιατί να τον καλέσουμε;

—Έχω ήμικρανίσις.

—Και νομίζετε, ότι για μία άπλη ή- μικρανία, άπαιτείται γιατρός από το έξω- τερικό;

—Πρώτον λέγε ήμικρανίασις και όχι ή- μικρανία, βλάξ!

—Μάλιστα, κυρία. «Ημικρανίασις.

—Δεύτερον, έχω λεπτά και γουστάρω όποιον γιατρό θέλω.

«Εν τέλει, όμως, δέχομαι να προσκληθί προκαταρκτικώς, δόκτορ έξ Αθηνών—πάντως καθηγητής—για να πη άν χρειά- ζεται καθηγητής εκ Σορβόννης ή Όξφόρδης ή Πανεπιστημίου Χάρβαρντ, κλπ. Είδοποι- ήται, λοιπόν, ο κατάλληλος έξ Αθηνών και φθάσει εις τα μεγάρά μου, άναγγελλόμε- νος από τον μέγαν σαλονάρχην.

—«Εφθασε, κυρία!

—Νά άναμνη εις τους προβαλάμους.

—Βιάζεται, κυρία...

—Τόν κακόν του τόν καιρόν! Υπά- ρχουν πρωτόκολλα εις τα μεγάρά μου, που

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

Αναίδεια ιατρού

δεν επιτρέπουν εις τον καθένα άντε-άντε, να μπαίνει ό,τι ώρα του γουστάρη!

Μετά άναμονήν ήμισείας ώρας, δέχομαι τόν ιατρόν—λεγόμενον «της μόδας» εις τους πειναλέους άριστοκρατικούς, κύκλους τών Αθηνών—και νάτος που εισέρχεται σεϊστός και κουνιστός:

—Καλημέρα σας, κυρία, λείει άναιδώς.

—Απάντησις μου:

—Πεινάς, πτωχέ;

Κατάπληξις του:

—Πέταξε έξω αυτόν τόν άναιδή!...

ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Οι μοντέρνες οι κοπέλλες κι' οι ένή- (λικες άκόμα, έχουν, σήμερα, μεράκι με το κίτρινο (το χρώμα) και το χρώμα τους έκείνο το καλού- (μενο της μόδας, έχει φτάσει, πλέον, σ' άκρα, δηλαδή (μέχρι τους...πόδας!)

Με τα κίτρινα παπούτσια έχουν όλες (τους μαγιά, και δικαίως, παντρεμένες, σε κατέχει (άγωνία, γιατί όταν θα πηγαίνης παπουτσάκια (να φωνίξης, εξ αίτιας της τιμής των, σαν φλουρί (θά... κυτρινίξης!

—«Όχι, κυρία. Τέτοια ώρα; —Κάθισε, ντοκτέρ.

—Με συγχωρήτε, κυρία, λείει, δέν έχω πολλόν καιρό, γι' αυτό θα πρέπει να σας εξετάσω άμέσως.

«Ανασπώνομαι εις το πολυτελές κρεβά- τι μου και τόν κυττάζω με τας φασμαίν:

—Είστε και άναιδής, βλέπω, ντοκτέρ! Κατάπληξις του:

—Αναιδής; Γιατί κυρία;

—Σου είπα κάθισε. Πρώτον πρέπει να σε εξετάσω εγώ και ύστερα θα λάβης την τιμήν να με εξετάσης του λόγου σου.

Τι το κάναμε έδω μέσα; «Αντε, άντε;... —Με συγχωρήτε, κυρία.

Και, φυσικά, κάθεται. «Οπότε έρωτώ:

—Είστε ιατρός της μόδας;

—Δέν είπα τέτοιο πράγμα.

—Αυτό σου έλειπε και να το πής. Πού έσπουδάσας Ιατρικήν;

Κατάπληξις του:

—Στην Αθήνα, στο Παρίσι...

—Η Αθήνα δέν λαμβάνεται ύπ' όψιν, καθ' ότι καναλέα. Το Παρίσι λαμβάνεται.

Είς το σημείον αυτό, ο ντοκτέρ μειδιά.

—Τα μειδιάματα να λείπουν, ντοκτέρ.

«Η έπίσκεψίς σου θα πληρωθί εις δολλά- ρια και μάλιστα έκαστο. «Αν θέλεις να τα λάβης, κάθισε. «Αλλώς, να ή πόρτα. Μει- διάματα πάντως άπαγορεύονται.

—Σόρυ, κυρία.

—Μπορώ να ιδώ τα διπλώ- ματά σας;

Γουρλώνει τα μάτια ο ντοκτέρ της μόδας:

—Μά, κυρία μου, φαντάζε- στε ότι κουβαλώ μαζί μου τα δι- πλώματά μου;

—Είστε και θρασύς, βλέπω, ντοκτέρ.

—Με συγχωρήτε, κυρία, αλλά με θίγεται...

—«Έχω λεπτά και θίγω ό- ποιον βλώω! Ορίστε τώρα: Σας επιτρέπω να με εξετάσετε.

«Ο ντοκτέρ με κυττάζει και αντίλαμβάνομαι, ότι λείει από μέσα του «τι τρελή είναι τού- τη!» «Εμένα, όμως, μου κάνει γούστο να φουμάρω κάτι τέτοιους και γουστάρω πολύ τας κατα- πλήξεις τους. Πάντως του επιτρέ- πω να μου εξετάση τους σφυ- γμούς και τας πιέσεις, κλπ.

—«Έχετε τακτικά πονοκεφά- λους, κυρία;

—Τί σε ένδιαφέρει;

—Πρώ γι' να καταλάβω.

—Προσωπική μου ύπόθεσις!

—Ενεργείσθε τακτικά;

«Ε, αυτό πλέον είναι άναίδεια και άσε- βεια και θράσος άπερίγραπτον:

—Τί είπες, βρε άναίδεστατε;

—Μά γιατρός είμαι, κυρία!

—Και έπειδή είσαι γιατρός; Τολμάς και υποβάλλεις τέτοια άναιδή ερωτήματα εις μίαν κυρίαν καθώς πρέπει; Σαλονάρχα!

Εισέρχεται ο τιτλούχος:

—Πέταξε έξω αυτόν τόν άναιδή! Και δόστου και τ' άκατό δολάρια!

«Ενοείται, ότι ο ντοκτέρ της μόδας πε- τάγεται έξω πομπωδώς. Μά είναι τόπος αυτός; Είναι τούτο αυτό; Μά όμιλη γλώσ- σαν άδισιατικήν μέσα εις βασιλικάς κρε- βατοκάμαρες Λουί Κένζ—δεκάτου έ- κτου; Φρίκη! Φρίκη! Καλά έλεγα εγώ να καλώσω ιατρόν εκ Παρισίων.

Η ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

ΟΟ

Της στιγμής

Στην Αμερική δικάζεται μία δασκάλα, έπειδή πέρασε με το αυτοκίνητό της κά- ποιο σταυροδρόμι, που έδειχνε κόκκινο φώς.

Ο δικαστής την κυττάζει προσεκτικά και της λέει:

—Και είσαι και δασκάλα! Πενήντα χρόνια περιμένο τέτοια ευκαιρία. Κάσε κάτω και γράψε: «Επέρασα το σταυρο- δρόμι με κόκκινο φώς πεντακόσιες φορές!

ΘΕΑΓΕΝΗΣ και ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Άρσκη διέταξε να οδηγήσουν τη Χαρίκλεια στο κελλί της, όπου έκεινη βρήκε το Θεαγέννη πληγωμένο από τα βασανιστήρια. Οι δυο αγαπημένοι αγκαλιάστηκαν κι' αποφάσισαν να πεθάνουν μαζί. Τη νύχτα όμως παρουσιάστηκε ο Βαγίας και παρέλαβε το Θεαγέννη και τη Χαρίκλεια για να τους οδηγήσει στον Όροδάντη. Πριν φύγουν ωστόσο έμαθαν ότι η Άρσκη κρεμάστηκε για ν' αποφυγή την εκδίκηση του αυγόνου της. Οι δυο νέοι με το Βαγία κόντευαν να φτάσουν στις θάδες, όταν έμαθαν ότι οι Αιθίοπες επέτεθησαν εναντίον του Όροδάντη, που βρισκόταν τώρα στη Συήνη. Σε λίγο κι' οι τρεις τους ακιμαλίσθηκαν από τους Αιθίοπες και ώδηγηθηκαν στη σκηνή του Ύδαση, του βασιλιά τους. Εκείνος τους δέχθηκε όλο-χαρος και τους εξήγησε ότι θα περνούσαν όμορφα ως την ημέρα που θα τους προσέ-φεραν ως θυσία στους θεούς της νίκης. Οι δυο νέοι άρχισαν έτσι να περνούν ώρες γεμάτες αγνία.

15^{ον} Ήταν βαθεία μεσάνυχτα όταν άκούστηκε ένας τρομακτικός κρό-τος. Οι δυο φυλακισμένοι πετά-χθηκαν όρθιοι.

— Τι ήταν αυτό; Θάλεγε κανείς πώς γκρεμίστηκε ολόκληρο βουνό, είπε τρομα-γμένη η κοπέλλα.

— Μουδωσε την έντύπωσι πώς ολόκληρη η Συήνη γκρεμίστηκε!... απάντησε ο Θεα-γέννης.

— Όπωςόποτε έγινε μεγάλη συμφόρα, είπε η κοπέλλα.

Οι στρατιώτες πετάχθηκαν κι' αυτοί και άκούγονταν φωνές ανακατεμένες:

— Έφτασε η τελευταία τους στιγμή! Δεν πρόκειται να βαστάξουν άλλο!...

Μέσα από την πολιτεία ύψωνόταν σπα-ρακτικός θρήνος.

Ο Θεαγέννης πήρε τη Χαρίκλεια από το χέρι και βγήκαν στην πόρτα της φυλακής τους.

— Τι συμβαίνει; ρώτησαν το φρουρό, που στεκόταν ακίνητος. Υπάρχει κανένας κίνδυνος για μας;

— Κανένας κίνδυνος ούτε για σάς, ου-τε για μένα, αποκρίθηκε ο στρατιώτης.

— Τι φοβερός κρότος ήταν αυτός; Τι γίνεται τώρα; Θάλεγε κανείς πώς ολόκλη-ροι όγκοι νερού διακυλάνε κάπου...

— Αυτό ακριβώς συμβαίνει, αποκρίθηκε ο άντρας σοβαρά. Τα νερά του Νείλου, φύ-γαν από το φράγμα τους...

— Τα νερά του Νείλου; ρώτησε με φό-βο η Χαρίκλεια. Έρχονται προς τα εδώ; Γίνεται πλημμύρα;

— Μιά πλημμύρα που τη θέλει ο Ύ-δασης, που την επιθυμεί. Ο στρατός του δεν κινδυνεύει. Δεν σάς είπα, ότι βρήκε κάποιον τρόπο που του εξασφαλίζει τη νί-κη; Αυτός ήταν ο τρόπος. Τώρα μπορώ να σάς πω την αλήθεια. Χτίσαμε ένα τεί-χος κυκλικό, παράλληλο προς το τείχος της Συήνης, και αναγκάσαμε τα νερά του Νεί-λου να μπουκνέ μέσα σ' αυτή την τεχνητή κοίτη...

— Τώρα μπαίνουν τα νερά στην κοί-τη; ρώτησε φοβισμένη η Χαρίκλεια.

— Ναί. Τώρα! Θάθελα να είμαι μέρα για να ιδώ ένα ολόκληρο ποτάμι να μάς γυρίζει από τη Συήνη, εκεί που μάς χώρι-ζαν μονάχα λίγα μέτρα χωράφια. Θάθελα να δώ κι' απάνω στα τείχη τα πρόσωπα των πολιορκημένων. Ακούστε τους πώς ούρλιαζουν! Τους έπιασε ο φόβος!...

— Μα τα νερά δεν ώρμησαν προς τη Συήνη, είπε η Χαρίκλεια.

— Ξέρουν τί κίνδυνο διατρέχουν, γι' αυ-τό φωνάζουν, είπε ο φρουρός. Άν κάνη-μαί γκρεμιστή κανένα μέρος του τείχους, πάνε χαμένοι...

Η καρδιά της κοπέλλας άρχισε να χτυ-πάει. Ζωήρη, όπως πάντα, η φαντασία της.

Διχαστή Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

της έφερε μπροστά της την εικόνα της ά-γνωστης πολιτείας. Είδε μάνες να παιρ-νουν τα μωρά τους στην άγκαλιά τους.

Είδε τους γέροντες να περιμένουν, καθ-λωμένοι στα κρεβάτια τους, το θάνατο.

— Είναι φρικτό! μουρμούρισε. Πώς βα-σταίει η καρδιά του πατέρα μου να κατα-δικάσει σε θάνατο τόσους άθώους; Δεν εί-ναι πόλεμος αυτός!

— Ο πόλεμος δεν γνωρίζει οίχτο, ά-ποκρίθηκε ο Θεαγέννης. Το χειρότερο είναι να καταδικάζη το στρατό του ένας στρα-τηγός. Ο Ύδασης δεν έχει το δικαίωμα να το κάνει αυτό!...

— Θα παρακαλέσω τους θεούς να μη γκρεμιστούν τα τείχη, είπε η κοπέλλα, με μάτια μεγάλα από το φόβο. Κι' ως μη νί-κηση ο αιθιοπικός στρατός.

Η νύχτα πέρασε φοβερή. Από μακριά άκούγονταν πάντα ο θρήνος της πολιτείας και τα γέλια των στρατιωτών της Αιθιο-πίας.

Χμ... έκανε ο φρουρός του Θεαγέν-νη και της Χαρίκλειας, καλά είναι αυτά! Πα-ραδίδεται η Συήνη. Θάθελα να ξέρω όμως με ποιόν τρόπο θα έρθουν σε διαπραγμα-τεύσεις; Δεν μπορούν να ζυγώσουν εδώ, αν δεν περάσουν από το νερό. Και δεν φαντάζομαι να έχουν βάρκες μέσα στην πολιτεία για να διαδούν το ποτάμι!...

— Κυτάχτε! φώναξε ο Θεαγέννης. Ρί-χνουν βέλη προς τα εδώ. Και έχουν δεμένο κάτι στις άκρες τους...

— Προσπαθούμε μ' αυτό τον τρόπο να μάς στείλουν κάποιο μήνυμα, είπε ο φρου-ρός. Άδικο ο κόπος τους! Τα βέλη τους πέφτουν στο νερό!...

— Τώρα τί θα γίνει; φώναξε με φόβο η Χαρίκλεια.

— Κάποιο μέσον θα βρή ο Ύδασης για να επικοινωνήσιν μαζί τους, είπε ο φρου-ρός με πεποίθηση.

Πέρασε πάλι κάμποση ώρα με άγωνία. Ο ήλιος ύψωνόταν φλογερών απάνω από τη φοβισμένη πολιτεία, χρύσωνε το θανά-σιμο περίγραμμα του νερού. Τα τείχη φαί-νονταν να κλονίζονται.

Κατά το μεσημέρι, ένας μικρός στόλος γεμάτος στρατιώτες της Αιθιοπίας, ξεκί-νησε από κάποιο σημείο και προχώρησε προς την πόλη.

— Δεν σάς το είπα; φώναξε ο φρουρός με χαρά. Νά τί μέσον βρήκε ο Ύδασης για να επικοινωνήσιν μαζί τους.

— Όλα τα μάτια καρφώθηκαν σ' αυτό το στόλο από έλαφρές βαρκούλες. Άξαφνα όμως, συνέβη κάτι αναπάντεχο. Όταν ζυ-γώσαν στα τείχη οι βάρκες, οι στρατιώτες του Όροδάντη άρχισαν να τις χτυπάνε με τις σαίτες τους από πάνω.

— Μα τους θεούς! φώναξε ο Θεαγέννης. Είναι τρελλοί! Γιατί το κάνουν αυτό; Θέ-λουν η δεν θέλουν να παραδοθούν;

— Τώρα δεν γλυτώνει η πολιτεία, είπε με θυμό ο φρουρός. Τώρα ο Ύδασης θα τους εξοντώσει!...

Ο ΦΑΚΟΣ

πίας, που μαζεμένοι περίμεναν με χαρά την καταστροφή.

Όταν ξημέρωσε, το θέαμα που παρου-σιάστηκε μπροστά στα θαμπωμένα μάτια του Θεαγέννη και της Χαρίκλειας, ήταν ώ-ραίο στην τραγικότητα και τη μεγαλοπρέ-πεια του. Η πολιτεία είχε μεταβληθή σε νησί. Ένα φαρδύ ποτάμι την περίκρινε, ό-μοιο σχεδόν με θάλασσα. Το νερό έφθανε περίπου στο ύψος του τείχους. Έδώ κι' εκεί, ήταν φανερό πώς ο κίνδυνος ζύγωνε την άμοιρη πολιτεία. Τα τείχη μόλις κρα-τιόνταν, ρωγμές άρχισαν κιάλα να παρου-σιάζονται.

Κι' άξαφνα, μπροστά στα μάτια τους, έγινε η καταστροφή. Ένα ολόκληρο κομ-μάτι του τείχους, τραντάχτηκε, σείστηκε, λές και κάποιο πελώριο χέρι το άρπαξε από τη ρίζα του και το κλόνησε. Η Χα-ρίκλεια ξεφώνισε τρομαγμένη. Η καταστρο-φή όμως δεν έγινε τόσο φοβερή, όσο θα την περίμενε κανείς. Μονάχα το επάνω μέ-ρος του τείχους υποχώρησε. Τα νερά ώρμη-σαν από κει, προς την πολιτεία, σαν στρα-τός που περιμένει να βρή μία διόδο για να διαβή.

Ένα ούρλιαχτό φρίκης ύψώθηκε από μέσα.

— Άν βαστάξουν ως εδώ τα τείχη, εί-πε ο Θεαγέννης, δεν κινδυνεύουν και πολύ. Το νερό θα σταματήσει σε ώρισμένο ση-μείο. Άν όμως γκρεμιστή κανένα κομμάτι του τείχους από τα θεμέλια, τότε πάνε χαμένοι!...

Άνθρωποι με τον τρόπο του θανάτου ζωγραφισμένο στο πρόσωπό τους, παρου-σιάστηκαν στα τείχη. Κρατούσαν στα χέ-ρια τους λευκές σημαίες.

Ένας αλαλαγμός θριάμβου πέρασε στις σκηνές του αιθιοπικού στρατού:

— Η Συήνη παραδίδεται!

— Ο Όροδάντης θα πέση στα χέ-ρια μας!

Χμ... έκανε ο φρουρός του Θεαγέν-νη και της Χαρίκλειας, καλά είναι αυτά! Πα-ραδίδεται η Συήνη. Θάθελα να ξέρω όμως με ποιόν τρόπο θα έρθουν σε διαπραγμα-τεύσεις; Δεν μπορούν να ζυγώσουν εδώ, αν δεν περάσουν από το νερό. Και δεν φαντάζομαι να έχουν βάρκες μέσα στην πολιτεία για να διαδούν το ποτάμι!...

— Κυτάχτε! φώναξε ο Θεαγέννης. Ρί-χνουν βέλη προς τα εδώ. Και έχουν δεμένο κάτι στις άκρες τους...

— Προσπαθούμε μ' αυτό τον τρόπο να μάς στείλουν κάποιο μήνυμα, είπε ο φρου-ρός. Άδικο ο κόπος τους! Τα βέλη τους πέφτουν στο νερό!...

— Τώρα τί θα γίνει; φώναξε με φόβο η Χαρίκλεια.

— Κάποιο μέσον θα βρή ο Ύδασης για να επικοινωνήσιν μαζί τους, είπε ο φρου-ρός με πεποίθηση.

Πέρασε πάλι κάμποση ώρα με άγωνία. Ο ήλιος ύψωνόταν φλογερών απάνω από τη φοβισμένη πολιτεία, χρύσωνε το θανά-σιμο περίγραμμα του νερού. Τα τείχη φαί-νονταν να κλονίζονται.

Κατά το μεσημέρι, ένας μικρός στόλος γεμάτος στρατιώτες της Αιθιοπίας, ξεκί-νησε από κάποιο σημείο και προχώρησε προς την πόλη.

— Δεν σάς το είπα; φώναξε ο φρουρός με χαρά. Νά τί μέσον βρήκε ο Ύδασης για να επικοινωνήσιν μαζί τους.

— Όλα τα μάτια καρφώθηκαν σ' αυτό το στόλο από έλαφρές βαρκούλες. Άξαφνα όμως, συνέβη κάτι αναπάντεχο. Όταν ζυ-γώσαν στα τείχη οι βάρκες, οι στρατιώτες του Όροδάντη άρχισαν να τις χτυπάνε με τις σαίτες τους από πάνω.

— Μα τους θεούς! φώναξε ο Θεαγέννης. Είναι τρελλοί! Γιατί το κάνουν αυτό; Θέ-λουν η δεν θέλουν να παραδοθούν;

— Τώρα δεν γλυτώνει η πολιτεία, είπε με θυμό ο φρουρός. Τώρα ο Ύδασης θα τους εξοντώσει!...

— Δεν θα κατάλαβαν περί τίνος πρό-κειται, είπε η Χαρίκλεια. Θα νόμισαν, ότι πρόκειται να υποστούν επίθεση.

Πραγματικά, μετά λίγη ώρα, η παρά-ξενη αυτή μάχη, σταμάτησε. Οι κάτοικοι, απάνω στα τείχη, γονάτισαν και σήκωσαν τα χέρια τους ικετευτικά, σαν να ζητού-σαν συγγνώμη. Τότε οι Αιθίοπες, μέσα από τις βάρκες, ζήτησαν να παρουσιάσ-τη ο ίδιος ο Όροδάντης, για να έρθουν σε διαπραγματεύσεις. Ο σατράπης παρουσιά-στηκε άμέσως απάνω στο τείχος και δή-λωσε πώς παραδίδει την πόλη, με τον όρο να δείξη επιείκεια ο Ύδασης και να υπο-σχεθί να μη πειράξη τους κατοίκους.

Όσο για τον εαυτό του, ο Όροδάν-της ήλπιζε να τον φερθή ο Ύδασης με βασιλική μεγαλοψυχία.

Οι Αιθίοπες γύρισαν και μεταβίβασαν στο βασιλιά τους τα λόγια του σατράπη.

Ο Ύδασης γέλασε.

— Περιέργη νοοτροπία έχει ο Όρο-δάντης! Άφου είναι χαμένος, τολμάει να θέτη όρους! Άς ελπί! Τους δέχομαι! Λυπάμαι τους άθώους κατοίκους, γι' αυτό.

Και διέταξε άμέσως τους στρατιώτες του να άρχίσουν να στρέφουν τα νερά του Νείλου πάλι προς την κοίτη τους.

Όταν έφτασαν τα νερά σ' αυτιά του Θεαγέννη και της Χαρίκλειας, η κοπέλλα ανάσανε.

— Τώρα πιά, φτάνει για μας το δί-λημμα: ή η ζωή ή ο θάνατος! είπε ο Θεα-γέννης. Σε λίγο, θα μπουκνέ στη Συήνη. Έκεί θα κριθή η τύχη μας.

Τα πράγματα όμως, δεν γίνθηκαν τόσο γρήγορα, όσο το φαντάζονταν οι δυο φυ-λακισμένοι. Μετά δυο-τρεις ημέρες, τα νε-ρά του Νείλου είχαν τραβήχτη. Άλλα ή-ταν αδύνατον οι πολιορκημένοι κι' ο αιθιο-πικός στρατός να έλθουν σε επικοινωνία, έπειδή στη θέση όπου ήταν πριν τα νερά, τώρα η λάσπη ήταν τόσο μαλακιά, που δεν μπορούσε να περάση άνθρωπος.

— Πρέπει να στεγνώσει πρώτα γύρω ή γή, είπε ο φρουρός. Θα περάσουν λίγες ή μέρες ακόμα. Άλλά, τί μάς νοιάζει; Πο-λέμος τώρα δεν γίνεται!...

Ο Θεαγέννης κι' η Χαρίκλεια κυτάχτη-καν με άπελπισία.

— Πόλεμος βέβαια κι' αυτούς δεν γίνε-ται! άναστενάξε η κοπέλλα. Για μας όμως κάθε στιγμή είναι πόλεμος. Κάθε στιγμή είναι αγώνια!

Οι κάτοικοι της Συήνης ξεθάρρεψαν. Πί-στευαν πιά πώς ο κίνδυνος είχε έντελως εξαφανιστή γι' αυτούς. Κι' έπειδή έτυχε να συμπέση τότε ή μέρα που γιόρταζαν τη θεότητα του Νείλου, άρχισαν τα συνηθι-σμένα τους πανηγύρια. Οι Αιθίοπες τους έδλεπαν από τις σκηνές τους να χορεύουν και να τραγουδάνε μέσα στους δρόμους.

— Παράξενος, εύθυμος λαός, είπε ο Θεαγέννης. Τη μία μέρα βλέπουν το θά-νατο με τα μάτια τους και την άλλη τρα-γουδάνε!

Σήκωσε η κοπέλλα τους ώμους της:

— Ίσως αυτό θάπρεπε να κάνουμε κι' έμεις, αγαπημένε μου!...

Ο Όροδάντης δραπετεύει!

Τη νύχτα εκείνη, οι Αιθίοπες έπεσαν να κοιμηθούν χωρίς σχεδόν να βάλουν φρου-ρά μπροστά στα τείχη της πολιτείας. Ο Ύδασης, βλέποντας τις γιορτές και τα πανηγύρια, πίστεψε πως οι κάτοικοι της Συήνης και φυσικά η Χαρίκλεια, με λόγια απλά και συγκινητικά, εξήγησε στο βασι-λιά της Αιθιοπίας, ότι δεν φταίγανε αυτοί για την παρασπονδία του σατράπη.

— Ναί, αγάπη μου γλυκειά, αυτό είναι το χειρότερο, αλλά δεν μπορεί ν' αλλάξη. Έτσι μιλούσαν ψιθυριστά μέσα στη νύ-χτα, όταν άκούστηκε πάλι θόρυβος στο στρατόπεδο. Σε λίγο ο φρουρός τους έφε-ρε τα νέα:

— Ήρθε άγγελιαφόρος στο βασιλιά μας. Ο Όροδάντης ζυγώνει με τον περ-σικό στρατό.

— Μόλις ξημέρωσε, οι κάτοικοι της Συή-νης άντελήθησαν την προδοσία του Ό-ροδάντη. Τότε μονάχα πήραν είδησι πώς ο σατράπης είχε φύγει με το στρατό του.

Η χαρά τους, που έλευθερώθηκαν από τον ένα εχθρό, έγινε πανικός, όταν σκέφθη-καν πως ο Ύδασης θα φαντάζονταν, ότι είχαν βοηθήσει στη δραπέτευσή.

Ο φόβος τους παρέλυσε. Σκέφθηκαν να πάνε στον Ύδαση να πέσουν στα πόδια του, να παρακαλέσουν να τους λυπηθή. Έ-βαλαν μπροστά τα μικρά παιδιά τους, πή-ραν στα χέρια κλάδους φοινικιάς κι' άρχι-σαν να προχωρούν προς τον αιθιοπικό στρατό.

Τότε παρουσιάστηκε ο Ύδασης. Ο-μορφος, μεγαλοπρεπής, κάθισε στο θρό-νο του και περίμενε την πρεσβεία.

— Τώρα θα φανή αν ξέρη τί θα πη έ-λεος, μουρμούρισε η Χαρίκλεια. Άν λυπη-θή αυτούς τους ανθρώπους, έχω κι' έγώ κάποια έλπίδα.

— Τί σχέσι έχεις εσύ μ' αυτούς;...

— Ο άνθρωπος δεν ξέρει τί θα πη έλεος, μία φορά, δεν ξέρει ποτέ! είπε η κοπέλλα.

Τα παιδάκια που προχωρούσαν μπρο-στά, μόλις ζύγωσαν στο θρόνο του Ύδα-ση, έβαλαν τα κλάμματα. Όλοι τότε γο-νάτισαν. Κάποιος γέροντας, με μακριά ά-σπρη γενειάδα, προχώρησε και, με λόγια απλά και συγκινητικά, εξήγησε στο βασι-λιά της Αιθιοπίας, ότι δεν φταίγανε αυτοί για την παρασπονδία του σατράπη.

— Ναί, αγάπη μου γλυκειά, αυτό είναι το χειρότερο, αλλά δεν μπορεί ν' αλλάξη. Έτσι μιλούσαν ψιθυριστά μέσα στη νύ-χτα, όταν άκούστηκε πάλι θόρυβος στο στρατόπεδο. Σε λίγο ο φρουρός τους έφε-ρε τα νέα:

— Ήρθε άγγελιαφόρος στο βασιλιά μας. Ο Όροδάντης ζυγώνει με τον περ-σικό στρατό.

— Μόλις ξημέρωσε, οι κάτοικοι της Συή-νης άντελήθησαν την προδοσία του Ό-ροδάντη. Τότε μονάχα πήραν είδησι πώς ο σατράπης είχε φύγει με το στρατό του.

Η χαρά τους, που έλευθερώθηκαν από τον ένα εχθρό, έγινε πανικός, όταν σκέφθη-καν πως ο Ύδασης θα φαντάζονταν, ότι είχαν βοηθήσει στη δραπέτευσή.

Ο φόβος τους παρέλυσε. Σκέφθηκαν να πάνε στον Ύδαση να πέσουν στα πόδια του, να παρακαλέσουν να τους λυπηθή. Έ-βαλαν μπροστά τα μικρά παιδιά τους, πή-ραν στα χέρια κλάδους φοινικιάς κι' άρχι-σαν να προχωρούν προς τον αιθιοπικό στρατό.

Τότε παρουσιάστηκε ο Ύδασης. Ο-μορφος, μεγαλοπρεπής, κάθισε στο θρό-νο του και περίμενε την πρεσβεία.

— Τώρα θα φανή αν ξέρη τί θα πη έ-λεος, μουρμούρισε η Χαρίκλεια. Άν λυπη-θή αυτούς τους ανθρώπους, έχω κι' έγώ κάποια έλπίδα.

— Τί σχέσι έχεις εσύ μ' αυτούς;...

— Ο άνθρωπος δεν ξέρει τί θα πη έλεος, μία φορά, δεν ξέρει ποτέ! είπε η κοπέλλα.

Τα παιδάκια που προχωρούσαν μπρο-στά, μόλις ζύγωσαν στο θρόνο του Ύδα-ση, έβαλαν τα κλάμματα. Όλοι τότε γο-νάτισαν. Κάποιος γέροντας, με μακριά ά-σπρη γενειάδα, προχώρησε και, με λόγια απλά και συγκινητικά, εξήγησε στο βασι-λιά της Αιθιοπίας, ότι δεν φταίγανε αυτοί για την παρασπονδία του σατράπη.

— Ναί, αγάπη μου γλυκειά, αυτό είναι το χειρότερο, αλλά δεν μπορεί ν' αλλάξη. Έτσι μιλούσαν ψιθυριστά μέσα στη νύ-χτα, όταν άκούστηκε πάλι θόρυβος στο στρατόπεδο. Σε λίγο ο φρουρός τους έφε-ρε τα νέα:

— Ήρθε άγγελιαφόρος στο βασιλιά μας. Ο Όροδάντης ζυγώνει με τον περ-σικό στρατό. Μόλις ξημέρωσε, οι κάτοικοι της Συήνης άντελήθησαν την προδοσία του Ό-ροδάντη. Τότε μονάχα πήραν είδησι πώς ο σατράπης είχε φύγει με το στρατό του.

— Μόλις ξημέρωσε, οι κάτοικοι της Συή-νης άντελήθησαν την προδοσία του Ό-ροδάντη. Τότε μονάχα πήραν είδησι πώς ο σατράπης είχε φύγει με το στρατό του.

Η χαρά τους, που έλευθερώθηκαν από τον ένα εχθρό, έγινε πανικός, όταν σκέφθη-καν πως ο Ύδασης θα φαντάζονταν, ότι είχαν βοηθήσει στη δραπέτευσή.

Ο φόβος τους παρέλυσε. Σκέφθηκαν να πάνε στον Ύδαση να πέσουν στα πόδια του, να παρακαλέσουν να τους λυπηθή. Έ-βαλαν μπροστά τα μικρά παιδιά τους, πή-ραν στα χέρια κλάδους φοινικιάς κι' άρχι-σαν να προχωρούν προς τον αιθιοπικό στρατό.

τοι δεν υπάρχει φόβος να μη συμφωνή-σουν.

Ο Θεαγέννης κούνησε το κεφάλι του:

— Δεν ξέρω... Άν τσόκασε, θα πη ότι κάτι έτοιμάζει. Ίσως να μη τελείωσαν τα βασάνια μας ακόμα, Χαρίκλεια!

— Λες ναχουμε κι' άλλες περιπέτειες; Δεν ξέρω... Πάντως, ο Όροδάντης δεν θα μείνι άπαθής, να καμαρώνη τη νίκη του Ύδαση.

— Μα πώς μπόρεσε να διαβή ο περσι-κός στρατός απάνω από τη λάσπη;

— Πολύ εύκολα! αποκρίθηκε ο φρουρός. Μπορείτε και μόνοι σας να ιδήτε: Έρρι-ξαν μία πρόχειρη γέφυρα απάνω από τη λάσπη και μέσα στη νύχτα πέρασαν. Τώ-ρα που τους πήραν είδησι οι δικοί μας, είναι άργα.

— Δεν θα τους κυνηγήσετε; ρώτησε ο Θεαγέννης. Έτσι θα τους αφήσετε!...

— Σήκωσε ο Αιθίοπας τους ώμους του.

— Τώρα, μέσα στο σκοτάδι; Πρέπει να ξημερώση.

— Όταν ξημερώση, θα βρίσκονται μα-κριά!...

Μόλις ξημέρωσε, οι κάτοικοι της Συή-νης άντελήθησαν την προδοσία του Ό-ροδάντη. Τότε μονάχα πήραν είδησι πώς ο σατράπης είχε φύγει με το στρατό του.

Η χαρά τους, που έλευθερώθηκαν από τον ένα εχθρό, έγινε πανικός, όταν σκέφθη-καν πως ο Ύδασης θα φαντάζονταν, ότι είχαν βοηθήσει στη δραπέτευσή.

Ο φόβος τους παρέλυσε. Σκέφθηκαν να πάνε στον Ύδαση να πέσουν στα πόδια του, να παρακαλέσουν να τους λυπηθή. Έ-βαλαν μπροστά τα μικρά παιδιά τους, πή-ραν στα χέρια κλάδους φοινικιάς κι' άρχι-σαν να προχωρούν προς τον αιθιοπικό στρατό.

Τότε παρουσιάστηκε ο Ύδασης. Ο-μορφος, μεγαλοπρεπής, κάθισε στο θρό-νο του και περίμενε την πρεσβεία.

— Τώρα θα φανή αν ξέρη τί θα πη έ-λεος, μουρμούρισε η Χαρίκλεια. Άν λυπη-θή αυτούς τους ανθρώπους, έχω κι' έγώ κάποια έλπίδα.

— Τί σχέσι έχεις εσύ μ' αυτούς;...

— Ο άνθρωπος δεν ξέρει τί θα πη έλεος, μία φορά, δεν ξέρει ποτέ! είπε η κοπέλλα.

Τα παιδάκια που προχωρούσαν μπρο-στά, μόλις ζύγωσαν στο θρόνο του Ύδα-ση, έβαλαν τα κλάμματα. Όλοι τότε γο-νάτισαν. Κάποιος γέροντας, με μακριά ά-σπρη γενειάδα, προχώρησε και, με λόγια απλά και συγκινητικά, εξήγησε στο βασι-λιά της Αιθιοπίας, ότι δεν φταίγανε αυτοί για την παρασπονδία του σατράπη.

— Ναί, αγάπη μου γλυκειά, αυτό είναι το χειρότερο, αλλά δεν μπορεί ν' αλλάξη. Έτσι μιλούσαν ψιθυριστά μέσα στη νύ-χτα, όταν άκούστηκε πάλι θόρυβος στο στρατόπεδο. Σε λίγο ο φρουρός τους έφε-ρε τα νέα:

— Ήρθε άγγελιαφόρος στο βασιλιά μας. Ο Όροδάντης ζυγώνει με τον περ-σικό στρατό.

— Μόλις ξημέρωσε, οι κάτοικοι της Συή-νης άντελήθησαν την προδοσία του Ό-ροδάντη. Τότε μονάχα πήραν είδησι πώς ο σατράπης είχε φύγει με το στρατό του.

Η χαρά τους, που έλευθερώθηκαν από τον ένα εχθρό, έγινε πανικός, όταν σκέφθη-καν πως ο Ύδασης θα φαντάζονταν, ότι είχαν βοηθήσει στη δραπέτευσή.

Ο φόβος τους παρέλυσε. Σκέφθηκαν να πάνε στον Ύδαση να πέσουν στα πόδια του, να παρακαλέσουν να τους λυπηθή. Έ-βαλαν μπροστά τα μικρά παιδιά τους, πή-ραν στα χέρια κλάδους φοινικιάς κι' άρχι-σαν να προχωρούν προς τον αιθιοπικό στρατό.

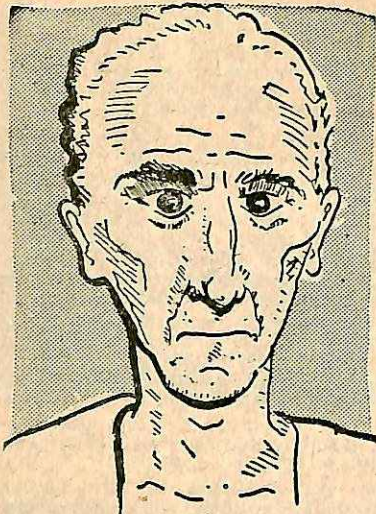
Τότε παρουσιάστηκε ο Ύδασης. Ο-μορφος, μεγαλοπρεπής, κάθισε στο θρό-νο του και περίμενε την πρεσβεία.

— Τώρα θα φανή αν ξέρη τί θα πη έ-λεος, μουρμούρισε η Χαρίκλεια. Άν λυπη-θή αυτούς τους ανθρώπους, έχω κι' έγώ κάποια έλπίδα.

— Τί σχέσι έχεις εσύ μ' αυτούς;...

— Ο άνθρωπος δεν ξέρει τί θα πη έλεος, μία φορά, δεν ξέρει ποτέ! είπε η κοπέλλα.

Τα παιδάκια που προχωρούσαν μπρο-στά, μόλις ζύγωσαν στο θρόνο του Ύδα-ση, έβαλαν τα κλάμματα. Όλοι τότε γο-νάτισαν. Κάποιος γέροντας, με μακριά ά-σπρη γενειάδα, προχώρησε και, με λόγια απλά και συγκινητικά, εξήγησε στο βασι-λιά της Αιθιοπίας, ότι δεν φταίγ

Ο Ίνδρος Γιόγκι δρ Σαρμανάντα, δ-
πως τον ζακισάρσε από μνήμης ο
Λούι ντε Βόλ.

Συνάντησι μ' ένα «Γιόγκι»

Οι εκπληκτικοί άνθρωποι που
κατορθώνουν να μαντεύουν το
παρελθόν και το μέλλον

Η είδησις, που δημοσίευσε πριν
από λίγους καιρούς ο δόκτωρ
δ' Ινδρος Γιόγκι, ότι οι Γιόγκι των
Ινδών «οχολές» και στις διάφορες
«οχολές» χώρες, ανανεώσαν την
ζωήν περιέργειαν, που δεν έπαυσαν
ποτέ να προκαλούν οι παράξενοι
αυτοί άνθρωποι με τις σχεδόν
υπερφυσικές ικανότητες. Τις ικανο-
τήτες αυτές, που δεν είναι έμφυ-
τες, αλλά τις αποκτούν με τη σκλη-
ρή και μακροχρόνια άσκηση της
ψυχής και του πνεύματος.

Ενα ενδιαφέρον ντοκουμέντο,
που αποδεικνύει ως ποιο εκπληκτι-
κό, αληθινό, σμείο φτάνουν οι
ικανότητες των Γιόγκι αποτελούν οι
αναμνήσεις που δημοσιεύει, από
την πρώτη επαφή που είχε μαζί
τους, ο Έλβετος δημοσιογράφος
Λούι ντε Βόλ στην επιθεώρησι
«Βελττόχε» της Ζυρίχης.

«Ο πρώτος Γιόγκι — γράφει ο
Λούι ντε Βόλ — που γνώρισα στη
ζωή μου, ήταν ο δόκτωρ Σαρμανάν-
τα. Κατοικούσε στο Νταντούρ, ένα
προάστιο της Βομβάης.

«Στο πλοίο που ταξίδευα, μου
είχε μιλήσει με ζωηρό πάθος γι' αυ-
τόν ένα ζευγάρι νεαρών Παροί.
«Είναι — μου είπαν — τόσο σοφός,
που μπορεί να σας απαντήσει αμέ-
σως, σ' οποια έρωτησι κι' αν του
υποβάλετε».

«Οι Παροί — πρέπει να πούμε
έν τω μεταξύ για εκείνους που δεν
τους ζέρουν — είναι μια μικρή
μεϊονότητα των Ινδών, που δεν
αριθμεί συνολικά παραπάνω από 100.
000 μέλη. Κατάγονται από τους
αρχαίους κατοίκους της Περσίας και
οι περισσότεροι τους — 60.000 πε-
ρίπου — κατοικούν στην Βομβάη.

«Διατηρούν ακόμη τη θρησκεία
του Ζαρατούστρα και πιστεύουν
στην παντοδυναμία των τεσσάρων
στοιχείων: της φωτιάς, του νερού,
του αέρα και της γης. Και τα τέσ-
σερα στοιχεία είναι γι' αυτούς ιερά.
Αλλά το ιερώτερο είναι η φωτιά,
που συμβολίζει την καθαρότητα
των σκέψεων, των πράξεων και των
λόγων.

«Όταν φτάσαμε στη Βομβάη, το
νεαρό ζευγάρι των φίλων μου δεν
άρχισε να με παρουσιάζει στον δό-
κτωρ Σαρμανάντα.

«Ήταν ένας αδύνατος άντρας,
με μακρύ, σχεδόν άσφακα χέριο.
Στο βαθεία ρυτιδωμένο πρόσωπό
πρόσωπό του, μου έκαναν έντυπω-
σι ή μεγάλη, κοκκαλαρική μύτη και
το στόμα με τα σχεδόν ανύπαρκτα
χείλη.

Τον ρώτησα, αν ήταν και αυτός
Παροί. Μου αποκρίθηκε πως δεν ή-
ταν ούτε Παροί, ούτε μουσουλμά-

νος, ούτε Ινδός. «Πιστεύω, μου
είπε, σε όλες τις θρησκείες. Όλοι
επιζητούν να πλησιάσουν την θεό-
τητα. Η Γιόγκα, όμως, είναι η συ-
νένωσι με την θεότητα».

«Εταιμαζόμενοι με τον ρωτήσω,
σε ποιά επίσημη ήταν «δόκτωρ»,
όταν εξαφανικά τον άκουσα να μου
λέει μόνος του: «Δόκτωρ της φι-
λοσοφίας». Αισθάνονκα ένα παρά-
ξενο ρίγος. Κατάλαβα πως αυτός ο
άνθρωπος μπορούσε, χωρίς καμμία
δυσκολία, να μαντέψει αμέσως τη
σκέψη του συνομιλητού του.

«Ρωτήστε τον, τι θέλετε και θα
σας απαντήσει» μου είχαν πει οι
Παροί. Τότε μου ήρθε μια περίφη-
μη ιδέα ή τουλάχιστον, που εκείνη
τη στιγμή, την έννοια για περί-
φημη:

«Δόκτωρ Σαρμανάντα, του είπα,
απαντήστε μου σε δυο μόνον έρω-
τήσεις. Πότε γεννήθηκε και πότε
θα πεθάνει;

«Σκέφτηκα πως είχα έτοιμο το πλε-
ονέκτημα, ότι, ενώ εκείνος δεν μπο-
ρούσε να γνωρίζει ούτε το ένα ούτε
το άλλο, έχω ήμουν σε θέση να
ελέγξω την ακρίβεια της απαντή-
σεως που θα μου έδινε στην πρώ-
τη έρωτησι. Και, αν εύρισκε την
σωστή ημερομηνία της γεννήσεώς
μου, τότε, πιθανώτατα, και η δεύ-
τερη απάντησι θα ήταν σωστή. Για
να εξασφαλιστώ πως δεν θα χρη-
σιμοποιούσε τον συνηθισμένο τρό-
πο, να μου «πάρη» την σκέψη κυ-
τάροντάς με, συγκεντρώσα το μυ-
αλό μου σε μιαν άλλη, τελείως δι-
αφορετική ημερομηνία.

«Στο μεταξύ, ο Γιόγκι βυθίστηκε
σε μια κατάστασι τέλειας άσπαι-
σεως. Οι ρυτίδες του έγιναν ακό-
μα πιο έντονες και οι κόρες ανα-
στράφηκαν προς τα πάνω, ώσπου
σέ λίγο δεν ξεχώριζε, παρά μόνω
σε λίγο, τον σκεπασμένο μου. «Ε-
πειτα από μερικά δευτερόλεπτα,
άκουσα την απάντησι:

«Γεννηθήκατε στις 24 Ιανουα-
ρίου του 1903 σ' ένα σπίτι που
έχει τον αριθμό 11α. Στο δωμάτιο
στεκόνταν δυο άντρες. Ο ένας α-
πό αυτούς είναι ο πατέρας σας, λί-
γο ψηλότερος και πολύ πιο μελα-
χροίνος από σας. Έχει γενειάδα.
Εξω είναι νύχτα, αλλά πέφτει κά-
τι από τον ουρανό. Πολλά μικρά,
άσπρα πράγματα... — πρέπει, φαν-
τάζομαι, να είναι χιόνι.

«Ο Γιόγκι χαμογέλασε. «Σέρετε,
δεν είχα δει ποτέ ως τώρα χιόνι»,
είπε με μια παιδιαστική χαρά.

«Για λίγο, μείναμε άμλητοι.

«Και τώρα ή ημέρα του θανά-
του σας, είπε άργα ο δόκτωρ Σαρ-
μανάντα.

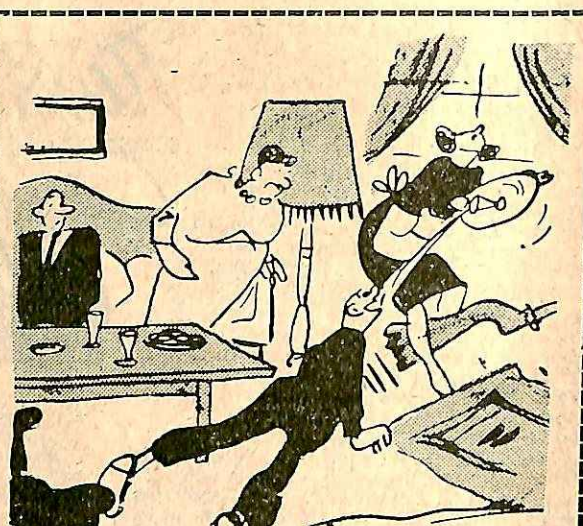
«Ανατρίχιασα. Μου ήρθε ή έπιθυ-
μία να του φωνάξω να μη μου την
πάρη. Αλλά πάλι μου βρισκόταν ο φί-
λος μου ο Παροί με τη νέα και
μορφή γυναίκας του. Από ένιωσα,
δεν θέλω να φανώ δειλός στα
μάτια της. Και σάπασα.

«Τότε εκείνος μου είπε την ήμέ-
ρα: Στις 16 Φεβρουαρίου του 1964,
στις έννέα το βράδυ.

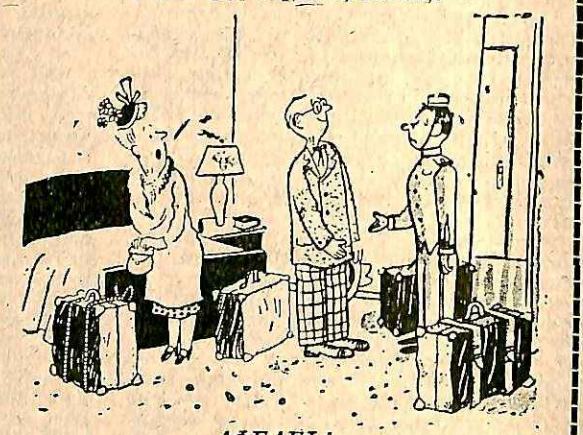
«Θέλετε, ίσως, να μάθετε αν τον
πίστεψα. Και ναι και όχι. Από το
γεγονός, ότι απάντησε με αλάνθα-
στη ακρίβεια στην πρώτη έρωτησι,
στην ακρίβεια στην πρώτη έρωτησι,
δεν προκύπτει αναγκαστικά το συ-
νέπρασμα, ότι απάντησε σωστά και
στη δεύτερη.

«Σέρω, όμως, σήμερα, πως δεν θα
έπρεπε να του είχα θέσει με κανέ-
να τρόπο αυτή την έρωτησι. Όχι
επειδή αισθάνομαι φόβο, όσο περι-
στέφει αισθάνομαι ή μοίρασι ημέρα,
όσοτερο πλησιάζει ή μοίρασι ημέρα,
άλλω έπειδή πιστεύω πως ο κάθε
άνθρωπος πρέπει να ζη με την έ-
άνθρωπος πως κάθε ημέρα μπορεί να
είναι ή τελευταία του. Μονάχα έ-
τσι αξίζει ή ζωή...

«Εξ άλλου, πρέπει να όμολογή-
σω, ότι, ως τώρα, ή προφητεία του
Γιόγκι μου έδωσε περισσότερη έλ-
πίδα, παρά τρόμο. Όλοκληρη την
περίοδο του πολέμου, βρισκόμουν
στο Λονδίνο και έζησα παραπάνω
από χίλιους αεροπορικούς βομβαρ-
δισμούς. Με το να ζέρω — ή, έστω,
να νομίζω πως ζέρω — την ημερο-
μηνία του θανάτου μου, είχα χά-
σει τελείως το αίσθημα του κινδύ-
νου. Ήμουν βέβαιος πως δεν εί-
χε έρθει ακόμη ή ώρα μου και δεν
έπρεπε να φοβάμαι».

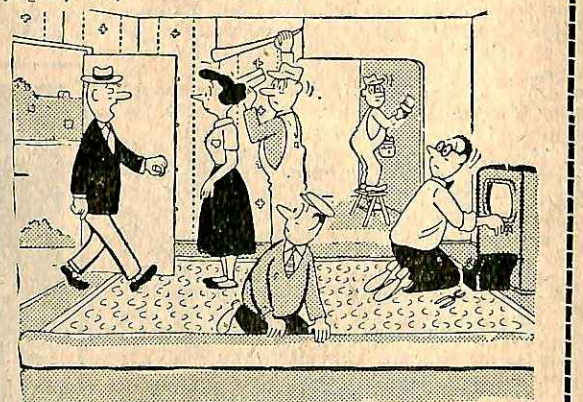

Ο μικρής τερατοφύλακας.

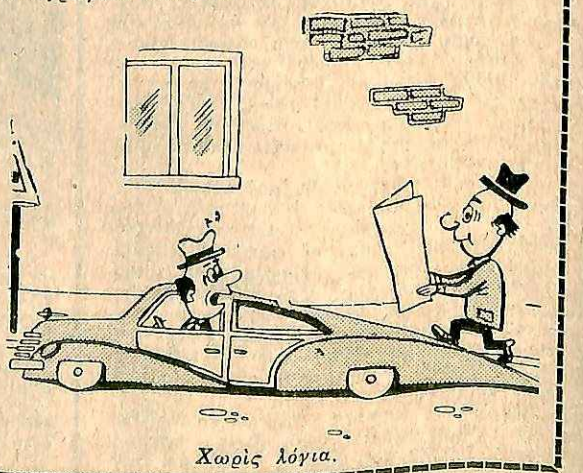

ΑΦΕΛΕΙΑ

— Έλα, Κώστα, χαίρετσε το παιδί για να
γυρίσει στη δουλειά του!...

— Δεν κερδίσαμε στο λαχείο, Κατίνα. Ήταν
τυπογραφικό λάθος!...

Χωρίς λόγια.

Τυποί ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ο Έμμανουήλ Ροΐδης

Ο συγγραφέας του ιστορι-
κού μυθιστορήματος «Η
πάπισσα Ίωάννα» για
το οποίο ή Ίερά Σύνοδος
τόν αφώρισε, καθόταν στην
οδό Φιλελλήνων, απέναντι
στη ρωσική εκκλησία. Είχε
γεμίσει το μεγάλο, σπίτι του
με σωρούς βιβλίων, με εικόνες, πολλά κομφοτεχνήματα, χαλιά
πολύτιμα και με συλλογές από τουφέκια, καρυσφύλια, σπαθιά,
κουμπουρές και παλιά γιαγανιά...

Ο Ροΐδης είχε μεγάλη περιουσία, αλλά την σπατάλησε στο
χρηματιστήριο. Ήταν γλωσσολάτρης και σπουδαίος γλεν-
τζής στην εποχή του, παρ' όλον ότι ήταν κουφός. Έξ αιτίας
μάλιστα της βαρλοκίας του αυτής παρά λίγο να χάσει και τη
ζωή του νεώτατος, τον Αυγουστο του 1885.

Ενα βράδυ στη μία μετά τα μεσάνυχτα, έκανε μόνος, όπως
συνήθιζε, τον περίπατό του στην πλατεία Συντάγματος. Βγαί-
νοντας όμως από το καφενείο του Γιαννόπουλου, θέλησε να
περάσει την πλατεία για να πάει στο απέναντι μέρος. Τη σι-
γή εκείνη από την όδο Φιλελλήνων κατέβαινε με μεγάλη τα-
λαστικότητα ένα αμάξι, από εκείνα που στέκονταν έξω από τα κα-
λοκαιρινά θέατρα και περιμέναν να τελειώσει ή παράστασι. Μα
και ένα άλλο αμάξι έρχοταν κι' αυτό
με ταχύτητα από την όδο Σταδίου.

Ο Ροΐδης δεν άντελλεσθε το δεύ-
τερο και βρέθηκε ανάμεσα στα δυο. Τα
δύο αμαξία τον πέταξαν κάτω, χωρίς όμως να
τον χτυπήσουν. Ο Ροΐδης όμως πέφτον-
τας έσπασε το σαγόνι του αρκετά οσ-
δαρά, και υπέφερε από φοβερούς πό-
νους.

Όσοι ήταν στο καφενείο την ώρα έ-
κείνη έτρεξαν να τον ανασκηώσουν.
Λιπόθυμο λοιπόν τον μεταφέρανε σ' ένα
κοντινό φαρμακείο, όπου ο γιατρός Κα-
τερινόπουλος τον περιποιήθηκε.

Ο Ροΐδης ήταν έρμην, όπτικος, έτοι-
μόλογος και τα κριτικά άρθρα του, που
έγραφε στον «Άσμοδοιο» ήταν καυστι-
κά. Έτσι είχε δημιουργήσει πολ-
λούς εχθρούς.

Οι πιο ύφαιες πριμαντόνες των ξένων
θήσων ήταν φιλενάδες του και τα δα-
ρα που τους έκανε ήταν πάντα εξαιρε-
τικά. Ντυνόταν κομψά κι' ήταν πάντα
της ώρας. Επίσης ήταν λαμπρός καβα-
λάρης και περιφημος σκοπευτής.

Όταν έλασε την περιουσία του, κυρί-
ως με τις μετοχές των μεταλλείων του
Λαυρίου, ζούσε πάρα πολύ στενόχωρα.
Ήταν πολύ στενός φίλος του Χαρί-
λαου Τρικούπη και στα 1885 διορίστηκε
έφορος της Έθνικής Βιβλιοθήκης.

Το Μάρτιο του ίδιου έτους, ο άθνη-
κός λαός έμαθε ότι θα επισκέπονταν
την πρωτεύουσα ο αρχιδούκας της Αυσ-
τρίας Ροδόλφος. Είχε μάλιστα διαδοθή
ότι θα πήγαινε στα Μουσεία, στα δη-
μόσια χτήρια και επομένως θα έκανε και
μια επίσκεψη στην Έθνική Βιβλιοθήκη.

Ο τετραπέρατος Ροΐδης δεν πίστεψε
αυτή την είδησι. Βρήκε όμως κατάλλη-
λη ευκαιρία για να την εκμεταλλευθεί.
Ανακοίνωσε λοιπόν την είδησι στους υ-
παλλήλους και τους κλητήρες, προσποι-
ήθηκε τον πολυσύχολο και διάταξε γε-
νική καθαριότητα της Βιβλιοθήκης. Οι υ-
πάλληλοι, από φιλότιμο, έκαναν ό,τι
μπορούσαν για να την καθαρίσουν, ώστε
να βγούν άσπορημένοι στην επίσκε-
ψη του επίσημου ξένου.

Περιμέναν έτσι από στιγμή σε στιγμή
να φανή ο αρχιδούκας, αλλά ο Ροΐδης χαμο-
ζενος δεν φάνηκε, ενώ ο Ροΐδης χαμο-
ζενος δεν φάνηκε, κάνοντας τη σκέψη ότι
έπρεπε να επέμνη... ξένη δύναμις και
μάλιστα μεγάλη, για να καθαριστεί ό-
πως έπρεπε η Έθνική Βιβλιοθήκη!...

Ο Ροΐδης σάν ναίτα του, όπως είπαμε, ήταν φοβερός γλεν-
τζής και συχνάζε τα βράδια στα παρασκήνια των θεάτρων. Έ-
κει πολλές φορές έρχιναν τα δίκτυα του οτις πιο όμορφες τρα-
γουδίστριες και μπαλλαρίνες. Σκοπούσε μάλιστα γι' αυτές όχι
γυοδίστριες, γνωστό είναι, ότι ο Ροΐδης για μια νέα πρι-
καί λίγα χρήματα, σε διασκεδάσεις μια βραδυά 25 χιλιάδες δρα-
μαντόνα έδωσε, δεν μετάνιωσε ποτέ του, γιατί ή ώρα
χρεια! Κι' όπως έλεγε, δεν μετάνιωσε ποτέ του, γιατί ή ώρα
Γαλλίδα του άφισε άεχαστες αναμνήσεις.

Ο Ροΐδης όμως δεν άρκεσθηκε μόνω στους έρωτες των
παρασκηνίων. Είχε κι' άλλες αισθηματικές περιπέτειες, τις α-
ποίες κρατούσε μυστικές. Όπως έγραφαν μάλιστα την εποχή
ποίες έκανε έναν ευτυχισμένο, κατά βάθος ήταν μελαγχολι-
έδειχνε ότι ήταν σαραντά χρονών, άρχισε να θεωρη-
κόσ. Μάλιστα, σε ηλικία σαραντά χρονών, άρχισε να θεωρη-
γυναίκες ύποπτης καρδιά τους σε δυο και τρεις άνδρες, έπιπό-
να μοιράσουν την καρδιά τους σε δυο και τρεις άνδρες, έπιπό-
λαίες και σκληρές!

Η θεραπεία, που μεταχειρίσθηκε ο Ροΐδης για να ξεχάσει τον

έρωτικό του καυμό ήταν η μελέτη και το γράψιμο που δεν τα
σταμάτησε ποτέ του.

Ο Ροΐδης είχε γεννηθεί στη Σύρο το 1835. Οι γονείς του ό-
μως ήταν Χιώτες. Λίγα χρόνια ύστερα, πήγε στη Γένοβα, όπου
ο πατέρας του ήταν εκεί πρόξενος της Ελλάδας.
Στα 1848, όταν ο Ροΐδης ήταν δέκα τριών χρονών εξεργρήν
στη Γένοβα μια επανάστασι. Στα υπόγεια λοιπόν του προέ-
νιου φιλοξενηθήκαν για μια βραδυά μερικοί επαναστάτες, που
τους κουνήσαν. Τότε δε άκουσε από έναν Ίταλο παράξενος
ιστορίες για τον παπισμό, κι' ίσως αυτές έγιναν ή άφορμή για
να γράψη κατόπιν την «Πάπισσα Ίωάννα».

Σε ηλικία 15 χρονών ο Ροΐδης
γύρισε στη Σύρο για να τελειώση
τις γυμνασιακές του σπουδές. Οι
συμμαθητά του έδωσαν ένα περι-
οδικό, τη «Μελισσα», κι' εκείνος τό-
τε άρχισε να γράφη σ' αυτό.

Οι γονείς του όμως, που δεν έ-
βλεπαν με καλό μάτι την απασχό-
λησι αυτή του γιου τους, αποφά-
σισαν να τον στείλουν στη Ρουμά-
νια να γίνει έμπορος.

Ο Ροΐδης του κάκου προσπάθησε να τους πείση ότι δεν ήταν
κατάλληλος για το επάγγελμα που τον προωρίζαν. Οι δικιοί του
ήταν άμεταπειστοι. Κι' έτσι ό... συντάκτης της «Μελισσας» έφυ-
γε σε λίγες μέρες κι' άρχισε να εργάζεται σ' ένα έμπορικό
κατάστημα της Ρουμανίας. Το Ροΐδη δεν τον τραβούσε ο πη-
χυς, άλλ' ή πέννα. Και εξακολουθούσε να στέλνει από εκεί συ-
νεργασία στο περιοδικό. Στα 1860 γυνοντας από τη Ρουμανία,
επεσκέφθηκε μερικούς συγγενείς του στην Μασσαλία και κατό-
πιν ήρθε κι' εγκαταστάθηκε στην Αθήνα.

Στα 1877-78 ο Ροΐδης ήταν άρχισυντάκτης του «Άσμοδοίου».
Έγραφε όμως συχνά σε άλλα περιοδικά, έφημερίδες και
ήμερολόγια. Η «Πάπισσα Ίωάννα» εξαντλήθηκε εύθως αμέσως
μετά την πρώτη της έκδοσι. Έφτασε δε το βιβλίο αυτό να που-
ληθί 20 δραχμές της εποχής εκείνης.

Με την έκδοσι αυτή ή αστυνομία
βρήκε τον μπλεά της. Γύριζε τα βι-
θιοπωλεία για να κατόχη το βιβλίο.
Ο Ροΐδης λοιπόν ύστερ' από τον α-
φορισμό από την Ίερά Σύνοδο, που ή-
ταν ή μεγαλύτερη... ρεκαλά του βι-
θίου του, υπέκυψε στην παρακα-
λήσι της μητέρας του και για να βρη
την ησυχία του δέχτηκε ν' αποκηρύξη
το βιβλίο του.

Ο έξοχος αυτός πνευματικός άν-
θρωπος ήταν φίλος στενός και θαυμα-
στής του Χαρ. Τρικούπη. Καταφερόταν
λοιπόν εναντίον του Κομουνδούρου,
κάνει δε άλλος δεν είχε όσο ο Ροΐ-
δης το θάρρος να πολεμή αδυσώπη-
τα τον πολιτικό αυτόν. Έπίστευε, ότι
μόνωχα ο Τρικούπης ήταν ο άνθρωπος
που μπορούσε να διοικήσει την Έλ-
λάδα.

Στα 1887 κυκλοφόρησε μια μελέτη
υπό τον τίτλον «Σύντομος απάντησις
εις την αλήθειαν περί της Έθνικής
Βιβλιοθήκης του Χ. Μεταποπούλου, υ-
πό Μιχ. Καρράτζη πρώην κλητήρος
αυτής», ενώ ο συγγραφέας της ήταν αυ-
τός ο Ροΐδης.

Στις 26 Μαρτίου του 1885 δόθηκε στο
ξενοδοχείο της Άττικής ένα γεύμα στο
οποίο παρέκαθησαν 25 περίπου άνθρω-
ποι. Την τραπέζια της εποχής εκεί-
νης, την προεδρία είχε ο Κ. Παπαρ-
ρηγόπουλος απέναντι δε καθόταν ο Π.
Καλλιμάχης. Στο γεύμα αυτό βρίσκον-
ταν κι' ο Ι. Σκυλάκης, ο Άγγελος
Βλάχος, ο Έμ. Ροΐδης και άλλοι φι-
λοι, γνωστοί στον φιλολογικό κόσμο.

Σ' αυτό μίλησε πρώτος ο Παπαρρη-
γόπουλος και κατόπιν ο Σκυλάκης, ο
Βλάχος, ο Καλλιμάχης και τέλος ο Ροΐ-
δης, ο οποίος έκανε την έξης έμμετρη
πρόποσι:

Άγαπώ τον καλόν οίνον, όταν έκροτος α-
καί την κύλικα με λάμψεις εραυτοχρύσευς
καί την κύλικα με λάμψεις εραυτοχρύσευς
(χρωματίζει),
Άγαπώ με την ακτίνα των νυκτερινών λαμ-
πών (πάζων)
το πρωί να περιμένω εύχούμενος και α-
δών.
Ήδονην έγώ ζητήσας, τον σκοπόν προσ-
καίρου βίου,
εθαυμάμην αυτήν εύρον εις το βάθος πο-
τρίου!

Ο Ροΐδης ήταν τακτικός θαμών του
με τη γκριζά μικρή του γενειάδα, τον έπαρναν για άπομωχο
στρατιωτικό. Όταν γέρος πια ήταν ακόμη έφορος της Βιβλιοθή-
κης δεν έβλεπε καθαρά και διάβαζε μόνο με μεγεθυντικό φακό.
Τα τελευταία 3-4 χρόνια της ζωής του υπέφερε και από αρτη-
ριοσκλήρωσι. Έξ αιτίας λοιπόν της ηλικίας του και της αρτη-
ριοσκλήρωσις του απολύθηκε με σύνταξη 120 δραχμές το μήνα, με τις
οποίες έπρεπε να συντηρηται ο πλουσιώτατος, άλλωτε Ροΐδης.

Στις αρχές του Ιανουαρίου του 1904 ή κατάστασι του χειρο-
τέρευσε. Παρ' όλες τις ενέσεις της καρφίνης, που του έκαναν οι
γιατροί, ο Ροΐδης υπέφερε από δύσπνοια. Και στις 7 του ίδιου μή-
να, στις 1½ μ. μ., πέθανε μόνος, χωρίς οικογένεια, σ' ένα σπιτάκι
της Πλάκας.

Την κηδεία του, που την είχε αναλάβει ο συγγενής του Άν-
δρεάδης, ελάχιστα άνθρωποι την παρακολούθησαν.

Και όχι μόνο ή κηδεία του ήταν πτωχοτάτη, αλλά και οι τότε
επίσημοι και οι άνθρωποι των γραμμάτων «έλαψαν διά της α-
πουσίας τους!...

Ο ΠΑΛΗΟΣ

Η ΤΑΧΥΤΗΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Φταίνε οι άνθρωποι και όχι οι μηχανές

Πόσα είναι τα δυστυχήματα που γίνονται στον κόσμο; Και σε ποιές αιτίες οφείλονται;

Αυτό προσπαθεί να μας πληροφορήσει μια στατιστική που συνέταξε η ειδική υπηρεσία του Ο.Η.Ε.

Απ' αυτή τη στατιστική μαθαίνουμε ότι κατά το 1953 έγιναν:

70 αυτοκινητικά δυστυχήματα κάθε λεπτό.

1) σιδηροδρομικό δυστύχημα κάθε 4 ώρες.

1) αεροπορικό δυστύχημα κάθε 2 ώρες.

1) συγκρούσεις άστικων μέσων συγκοινωνίας (τραμ, λεωφορείων, ποδηλάτων κλπ.) κάθε 40 λεπτά.

Θέλετε τώρα να μάθετε ποιο είναι το πιο επικίνδυνο μέσον συγκοινωνίας;

Επί 100 εκατομμυρίων ταξιδιωτών κατά χιλιόμετρο οι κίνδυνοι κατανέμονται ως εξής:

Αυτοκίνητα 1.55

Λεωφορεία 1.

Σιδηρόδρομοι 0.20

Αεροπλάνα (ένθικα γραμμά) 1.35

Αεροπλάνα (διεθνείς γραμμά) 0.67

Με την πρώτη ματιά φαίνεται ότι το λιγότερο επικίνδυνο μέσον συγκοινωνίας είναι ο σιδηρόδρομος. Ένώ τα αυτοκίνητα και τα αεροπλάνα είναι τα πιο επικίνδυνα.

Προκειμένου για τα αεροπλάνα, πρέπει να σημειώσουμε ότι οι μόνες εθνικές γραμμές εξυπηρετούνται κυρίως από δικινητήρια, οι δε διεθνείς από τετρακινητήρια, που παρουσιάζουν μεγαλύτερη ασφάλεια.

Ας δούμε τώρα σε ποιους λόγους οφείλονται όλα αυτά τα δυστυχήματα.

Οι ειδικοί παρατηρούν ότι φταίνε περισσότερο οι άνθρωποι παρά οι μηχανές. Μ' απλούστερα λόγια, τα δυστυχήματα δεν γίνονται γιατί οι μηχανές είναι ελαττωματικές, αλλά γιατί οι άνθρωποι δεν τις οδηγούν καλά.

Ας πάρουμε πρώτα το αυτοκίνητο. Οι διεθνείς στατιστικές καθορίζουν ως εξής τις αιτίες των δυστυχημάτων:

ο)ο

Υπερβολική ταχύτης 26

Αλκοολισμός 7

Ελαττωματικό αυτοκίνητο 18

Κακή ορατότητα 4

Σφαλερή πορεία (αντίθετη προς τους κανονισμούς) 6

Πεζοί 20

Διάφορες αιτίες (που δεν μπορούν να υπαχθούν σε ορισμένη κατηγορία) 27

Όπως φαίνεται από τον άνωτέρω πίνακα, τα αυτοκίνητα φταίνε σε ένα ποσοστό 18%. Και πάλι, όμως, δεν φταίνε αυτά, αλλά οι άνθρωποι που δεν τους έλεγαν, όπως έπρεπε, να μην τους οδηγούν καλά.

Ας σημειώσουμε και την εύθυνη των πεζών, που αντιπροσωπεύεται στον άνωτέρω πίνακα με ποσοστό 20%. Σε πολλές περιπτώσεις, δεν πέφτουν τα αυτοκίνητα πάνω στους πεζούς, αλλά οι πεζοί πάνω στα αυτοκίνητα.

Το ίδιο συμπέρασμα βγαίνει κι' από τη μελέτη των αεροπορικών δυστυχημάτων. Η στατιστική καθορίζει τις αιτίες τους ως εξής:

ο)ο

Πυρκαϊά και έκρηξις 3

Συγκρούσεις εν πτήσει 2

Αναγκαστική προσγείωσις 20

Δυστυχήματα κατά την προσγείωσις 38

Ελαττωματικά αεροπλάνα 10

Διάφορες αιτίες 27

Εδώ, για το λόγο ότι οι μηχανές των αεροπλάνων κατασκευάζονται με μεγαλύτερη προσοχή και γιατί ο έλεγχος της λειτουργίας των γίνεται με σχολαστική λεπτολογία, τα δυστυχήματα που οφείλονται στα ίδια αντίτροπα αποτελούν με ποσοστό μόλις 10% (κατά 8% κατώτερο από εκείνο των αυτοκινήτων).

Τόσο στα αυτοκίνητα όσο και στα αεροπλάνα, λοιπόν, η εύθυνη του ανθρώπου παράγοντος είναι αναμφισβήτητη.

Το ίδιο συμβαίνει και στα τραίνα. Εδώ η κυριώτερη αιτία δυστυχημάτων είναι οι έκτροχασις. Σχεδόν πάντοτε, λοιπόν, οι έκτροχασις οφείλονται σε σφάλμα του ανθρώπου.

ΑΓΓΛΙΚΑ μέ το ραδιόφωνο

Το μεγαλύτερο «σχολείο» του κόσμου

Πριν απ' τον τελευταίο πόλεμο, τα γερμανικά ήταν η πρώτη γλώσσα που μάθαιναν τα παιδιά στο σχολείο σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες, όπως στην Ολλανδία, τη Σουηδία ή τη Νορβηγία. Τα αγγλικά έρχονταν ύστερα. Στη Γαλλία μάλιστα, δεν τα μάθαιναν σχεδόν καθόλου.

Τώρα όμως έχουν γίνει η κυριώτερη γλώσσα, που διδάσκεται στα σχολεία της Ευρώπης.

Εκτός δε απ' τα παιδιά, τα μαθαίνουν και οι μεγάλοι, σε φροντιστήρια, νυχτερινές σχολές, κλπ. Στην Πορτογαλία, οι ενδιαφερόμενοι κάνουν ούρα, για να εγγραφούν στα αγγλικά ακούρα, στην αρχή κάθε σαβάν. Το ίδιο δε παρατηρείται και σε πολλές άλλες χώρες. Έχουν σήμερα τόση διάδοση τα αγγλικά, ώστε κι' οι Ρώσοι άκομη τα μεταχειρίζονται για την προπαγάνδα τους στις ευρωπαϊκές χώρες!

Στην εξάπλωσι αυτή των αγγλικών έχει παίζει σπουδαίο ρόλο ο ραδιοφωνικός σταθμός του Μπ.Μπ.Σ.Ι. Στον πόλεμο, άρχισε μια σειρά αγγλικών μαθημάτων. Τό πρόγραμμά αυτό επεξεργάστησαν οι αγγλικά, κι' έτσι σήμερα γίνεται ραδιοφωνική μετάδοσις αυτών των μαθημάτων για 38 διάφορες χώρες.

Κάθε βδομάδα μεταδίδονται απ' το Λονδίνο πάνω από 100 μαθήματα, κυρίως για χώρες της Ευρώπης. Επί πέντε, οι ξένοι ραδιοφωνικοί σταθμοί μεταδίδουν αγγλικά μαθήματα από δικούς τους, που τους προμηθεύει ο Μπ.Μπ.Σ.Ι. Παρόμοιοι δίσκοι παρέχονται και στα σχολεία.

Ο Πάπας παρακολουθούσε για άρκετό καιρό τα μαθήματα του Μπ.Μπ.Σ.Ι. Το ίδιο κι' ο στρατάρχης Τίτο, ο οποίος φρόντισε άρκετά να καθιερωθεί η ειδική εκπομπή για τους Γιουγκοσλάβους.

Ανθρωποι που δεν ήξεραν προηγουμένως ούτε λέξη αγγλικά, έμαθαν τόσον καλά αυτή τη γλώσσα, με το ραδιόφωνο, ώστε μπόρεσαν ν' άρχεισουν και ν' άρχισουν σταδιοδρομίες. Έτσι, κάποιος τυφλός Γερμανός κατόρθωσε να γίνει επίσημος διερμηνεύς, και μια χήρα Βελγίδα ανέλαβε την ξένη αλληλογραφία κάποιων μεγάλων επιχειρήσεων.

Μπορούμε να πούμε ότι το «σχολείο» αυτό είναι το μεγαλύτερο του κόσμου, με 2.000.000 μαθητές περίπου, στην Ευρώπη. Φυσικά, δεν άρκει μόνο ν' άκούει κανείς τα αγγλικά, για να τα μάθει. Ο Μπ.Μπ.Σ.Ι λοιπόν εκδίδει και μικρά βιβλία, που συνοδεύουν τις εκπομπές.

Σε ώριμα μέρη της Ευρώπης, δεν περιορίζονται μόνο να μαθαίνουν αγγλικά, αλλά σχεδιάζουν να τα καθιερώσουν μαζί με την επίσημη γλώσσα του τόπου, να εφαρμόσουν δηλαδή ένα καθεστώς διγλωσσίας. Στο Άρκενχεντ, Ολλανδίας π. χ., το Δημοτικό Σχολείο ανέθεσε σε μια επιτροπή να ελεήσει τη δυνατότητα να γίνουν τα αγγλικά η δεύτερη γλώσσα της πόλεως.

Η ιδέα ρίχθηκε από ένα σύμβουλο, έπειτα τα βρετανικά στρατεύματα έδωσαν μια μεγάλη μάχη στο Άρκενχεντ, 1944. Γίνεται λοιπόν σκέψη να συντάσσονται ολλανδικά και αγγλικά όλες οι συνταγές, οι πινακίδες, οι πινακίδες στις οδούς των ρεστοράν, οι πινακίδες στις βιβλινές των καταστημάτων, κλπ. Έτσι, βιτρίνες των καταστημάτων θα μαθαίνουν οι κάτοικοι της πόλεως να μαθαίνουν κάθε μέρα περισσότερα αγγλικά.

Οι Γάλλοι πάλι κατάρτισαν ένα διαφορετικό σχέδιο, που είναι όμως πιο αφορητικό, και γι' αυτό έχει μικρότερες πιθανότητες επιτυχίας. Το διγλωσσικό κίνημα της Γαλλίας επιδιώκει να μαθαίνουν αγγλικά από μικρά όλα τα παιδιά των γαλλόγλωσσων χωρών, τα παιδιά των αγγλόγλωσσων χωρών, να μαθαίνουν γαλλικά, και τα παιδιά των άλλων χωρών να διαλέγουν για δεύτερη γλώσσα τα αγγλικά ή τα γαλλικά.

Καθώς είπαμε όμως, το πρόγραμμα αυτό δεν έγκριεται απ' όλους τους ενδιαφερόμενους ως προς τη διδασκαλία των γαλλικών. Γιατί, ενώ τα στοιχειώδη αγγλικά μαθαίνονται εύκολα, έτσι τα αγγλικά μαθαίνονται συνειδητά, που να μπορεί κανείς να συνεννοηθεί απ' αυτή τη γλώσσα, τα γαλλικά απαιτούν πολύ μεγαλύτερο κόπο, χρόνο και μελέτη.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Ο γιατρός κ. Ίπποκράτης Φουφούνης

—καποδίσκας— εν Παρισίους, «ασιάν» δεν ξέρω ποιά νοσοκομείου— τον είχα γνωρίσει σε κάποιο σπίτι, όπου είχα προσκαλέσει κι' εγώ κι' όπου όλοι οι προσκαλεσμένοι ήταν άνωτεροι μου.

Ός εκ τούτου τους κινάτα με σέβας, άκουγα και δεν μιλούσα, γιατί ξέρω να κρατάω τη θέση μου, μέχρι που να την κάνω καλύτερη και να κρατάνε οι άλλοι τη δική τους άπέναντί μου. Είχα τραβηχτεί σε μια γωνία και πρόσεχα το γιατρό, που μου τον σύστησαν και μου χαμογέλασε προστατευτικά. Ο γιατρός ήταν ένας πολύ συμπαθητικός άνθρωπος, μέτριο ανάστημα, παχουλός, με εύθυμα μάτια, καλόκαρδη έκφρασι και χαμογελαστός. Λίγοι γιατροί είναι έτσι και γι' αυτό κέρδιζε άμέσως την εμπιστοσύνη μου. Προπαντός όταν τον ρώτησαν για κάποια ασθένεια κι' εκείνος ανάπτει το θέμα με πολλή ευφράδεια κι' άναφερε τις πέντε διαφορετικές θεραπείες, που υπάρχουν, που είναι άιθιτες ή κάθε μία με τις άλλες τέσσερις, αλλά όλες καταλήγουν στο ίδιο αποτέλεσμα.

—Τι ξέλασες γιατρός!

—Τι λαμπρός επιστήμων!

Τέτοιες φράσεις θαυμασμού άκουγα γύρω μου να λένε αιγά διάφοροι προσκαλεσμένοι και βέβαια κι' η δική μου γνώμη συμφωνούσε μαζί τους. Φαινόταν ο επιστήμων!

Μια κάρτα σας γιατρέ μου! του είπα άταν έφευγε. Άνθρωποι είμαστε...

Μου την έδωσε και είπε:

Πάντα στη διάθεσί σας!

Άνθρωποι είμαστε, άνθρωπος ήταν κι' ο θεός μου ο Θεόδωρος και σαν άνθρωπος του συνέβαινε ν' άρρωσθήκη. Πήγα να τον δω. Πυρετός, βήχας, εξάνθημα και πόνοι στην πλάτη. Η θεία μου είπε να φωνάξουν το γιατρό της συνοικίας. Εύτυχια που έτυχα στην πιο κατάλληλη ώρα.

Θά σάς φέρω εγώ γιατρό, είπα. Γιατρό Παρισίαν. Αυτός θα σε σώσει, θείε!

Ο θεός μου ο Θεόδωρος δεν ήθελε κανένα γιατρό, γιατί πίστευε πως τις άρρώστειες πρέπει να μην τις ενοχλή ο άνθρωπος και να τις αφήνι να περνάνε μοναχίς τους. «Γιατί, έλεγε, όσο τους μπαίνει στη μύτη, τόσο πεισματώνουν και σου σκαρώνουν άσχημες δουλειές». Η θεία μου η Εύτερπη, όμως, δεν συμφωνούσε κι' έπαινε πολύ. Κι' ο θεός μου ο Θεόδωρος ύποχρηστος.

Κάντε δ τι θέλετε, έλεγε.

Γεμάτος χαρά που θα εξυπηρετούσα το θείο μου, έτρεξα στο γιατρό. Τον πέτυχα τη στιγμή που άνοιγε η πόρτα του ιατρείου κι' έβγαίνει μια νέα και νόστιμη γυναικά, μαυροτιγμένη, άσφακη και βουτηγμένη στο κλάρι.

Συνήλθε τα μάτια της μ' ένα μαντηλάκι, που είχε μαύρο στρίψιμο στις άκρες κι' έλεγε με λυγμούς:

—Μά τόσο νέος! Τόσο νέος!

Ο γιατρός τη χτύπησε στοργικά στην πλάτη:

—Συναίσθανομαι τον πόνο σας, μαντάμ. Άλλά ήταν μοιραίο. Κάνανε δ τι μπορούσαμε, αλλά μάς έφυγε.

—Μά έτσι; Μέσα σε μια βδομάδα; Από ένα τίποτα;

—Η εξέλιξις ήταν ραγδαία. Δεν ξέρει πόσο λυπητικά, μαντάμ.

Η μαυροτιγμένη γλυκειά κυρία βγήκε μ' άργυ βήμα από το σαλόνι κι' ο γιατρός τη συνώδεψε ως την πόρτα με πολύ λυπημένη έκφρασι και σκυμμένη λυπητέρα την πλάτη του. Μόλις έκλεισε την πόρτα όμως, στήλωσε το κορμί του, πρόσλαβε ξανά το χαρούμενο ύφος του και με ρώτησε:

—Ο κύριος;

—Πού να με θυμάσθε, γιατρέ μου. Είχα την τιμή να σάς γνωρίσω τις προάλλες στο σπίτι του κ. Δελμητσίου. Σας ζήτησα, μάλιστα, και την κάρτα σας...

—Ω! Ω!... Μάλιστα, μάλιστα. Τώρα σε θυμήθηκα, αγαπητέ μου φίλε. Τι γίνεσαι; Καλά; Πάντα καλά. Πώς από δω;

—Είναι άσθενής ο θεός μου.

—Τι έχει;

—Μά... έσεις θα μάς πητε τί έχει.

—Πολύ σωστά. Λοιπόν, να τον δούμε το θείο.

—Έχετε καιρό τώρα;

—Βεβαίως. Οι επίσκεψεις εδώ τελείωσαν.

Πάμε.

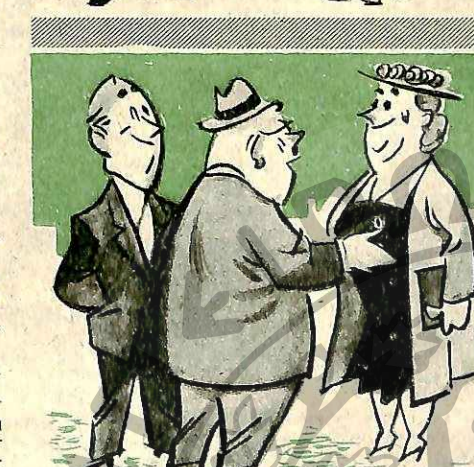
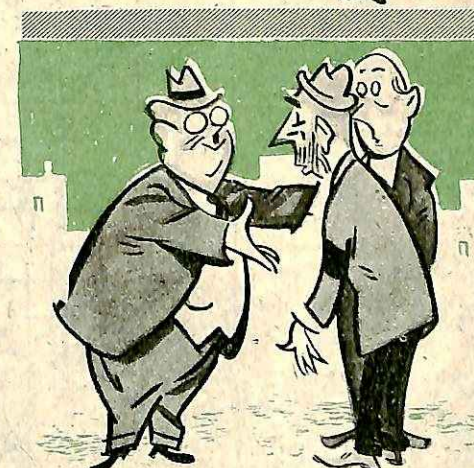
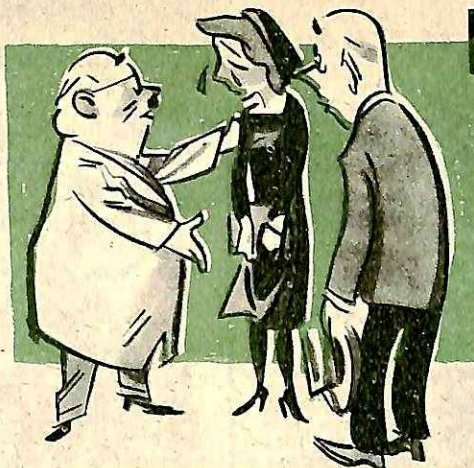
Ο γιατρός φόρεσε το καπέλλο του, μια μαύρη γυριστή ρεπουμπλικά στυλ. Ήνταν. Τού πήγαμε πολύ και τούδινε επάθαινον κι' επισημονική μεγαλοπρέπεια. Κατεβήκαμε.

—Νά πάρουμε ένα ταξί, γιατρέ!

—Είναι πολύ μακριά το σπίτι του θείου; —Οχι.

—Τότε προτιμώ να πάμε πεζή. —Όταν δεν υπάρχει επείγουσα ανάγκη, συνήθιζα να περπατώ. Η πεζοπορία άφελει. Κι' έχει μια περιήγησις λιανότατα σήμερα.

—Όπως θέλετε γιατρέ.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Στρίψαμε τη γωνία και βρήκαμε: ο είναι πολυσύχναστο κεντρικό δρόμο. Έγω κλαμάρω να πω περπατούσα δίπλα από μια επισημική κορυφή, όπως κλαμάρω πάντα όταν βρίσκομαι κοντά σε άνωτερους μου. Ξαφνικά μια φωνή με σταμάτησε:

Γιατρέ!

Κι' ένας μεσόκοπος άνθρωπος, άξυριτος. Ήελαχολικός, με μαύρη γραβάτα ήρθε κοντά μας. Ο γιατρός πήρε άμέσως τη θλιτερή του έκφρασι κι' έσκυψε λυπητέρα την πλάτη. Τούδωσε το χέρι.

Τι κάνεις χρυσέ μου; Πώς περνάς; Πώς να περάσω γιατρέ. Νά μείνω χήρος στα καλά καθούμενα... Έκεί που ήταν μια χαρά ή μακαρίτισσα...

Και μπουχτίζε το κλάμα.

—Όλοι μια χαρά είμαστε, αγαπητέ μου. Άς τη στιγμή που θα πάψουμε να είμαστε. Αυτή είναι η μοίρα του ανθρώπου.

Μά έτσι... Μ' ένα κυρολογηματάκι...

Είχαμε ραγδαία εξέλιξι, βλέπεις. Έμεις ανίκανοι δ τι μπορούσαμε. Άλλά η μακαρίτισσα μάς έφανε. Πάντως εκείνο που πρέπει να μ' άρρηγορή, είναι ότι έφυγε ήσυχά - ήσυχά, χωρίς να ύποφερη και χωρίς να το καταλάβει. Μακαρί όλοι έτσι...

Ναι, γιατρέ. Τα λόγια σου πολύ με παρηγορήσαν. Μά τι να σου πω. Μου φαίνεται να μ' άρρηγορή. Δεν μπορώ να το συνήθισα άκόμα.

Με τον καιρό θα συνήθισες. Όλοι συνήθισουμε. Όλα μια συνήθεια είναι... Γεια σου, κύριε Κοσμά. Και να προσέχης τον εαυτό σου.

Ο κύριος Κοσμάς τράβηξε το δρόμο του, ο γιατρός άφησε το λυπητερό του και ξανάπηρε το χαρούμενο.

Σκληρή η δουλειά μας, μου είπε καθώς συνεχίζαμε το δρόμο μας. Ο δικηγόρος χάνει μια ύποθεσι, ο στρατηγός χάνει μια μάχη, ο έμπορος χάνει μια εύκαιριά, δεν χάλασε ο κόσμος. Έμεις, όμως, χάνουμε ανθρώπους. Άλλά, τι φταίμε; Κάνουμε δ τι μπορούμε.

Πολύ σωστή η φιλοσοφία σας, γιατρέ. Άλλά η ζωή είναι ζωή, αγαπητέ μου. Άλλω κι' εγώ ήμουν δ γιατρός. Άς τη χαρούμε άρα μένουμε. Πάμε εδώ στο στενό, να σου προσφέρω μια μπουρα. Είναι το μαγαζάκι ενός πλάστου μου. Τον είδα χτες το βράδυ και θέλω, μ' αυτή την εύκαιρία, να ρωτήσω πώς πηλ, έπειτα από το νέο φάρμακο που του δίδαξας. Νά, το τρίτο μαγαζάκι είναι.

Άλλά το τρίτο μαγαζάκι ήταν κλειστό. Και στην πόρτα του κολλήμενο ένα χαρτί, από κείνα που έχουν ένα μαύρο περίθωρο γύρω γύρω και όριζουν την ώρα που κάποιος άνθρωπος μετακομίζει για τη μόνιμη κι' αιώνια κατοικία του.

Μπιά! Έκανε ο γιατρός. Τόσο γρήγορα; Έκείνη τη στιγμή μισάνοιξε η μικρή πορτίτσα και βγήκε ένας νεαρός, με μαύρη γραβάτα.

Πάει ο μπαμπάς, γιατρέ! μουρμούρισε. Ο γιατρός ξανάπηρε το λυπητερό του.

Πώς, βρε παιδί μου; Και γιατί δεν με ιδοποιήσατε;

Τι να σε ιδοποιήσουμε; Ότι ήταν να κάνης, τόκανες.

Τού δώσατε το νέο φάρμακο που έγραψα χτες τ' άπογεμα!

Μάλιστα.

Και τις τρεις δόσεις;

—Όχι. Την πρώτη μόνάχα.

—Αι, αυτό είναι! Γιατί δεν τού δώσατε και τις άλλες δύο;

Δεν πρόφτασε.

Κρίμα! Δεν άντεξε η κρίσις του. Έπρεπε, όμως, να με καλέσετε.

Φωνάξαμε το γιατρό της γειτονιάς. Είπε δ μπουκαλακι με το φάρμακο που είχατε γράψει και είπε πως ήταν για άλλη άρρωστια. Μήπως είχαν κάνει λάθος στο φάρμακο;

—Οχι, όχι. Τέλος πάντων, όπομονη, παιδί μου. Δεν έφερε πόσο με θλίβει το γεγονός. Κι' εγώ ήρθα εδώ τώρα με τη βεβαιότητα πως θα τον έβλεπα όρθιο από μαγαζό του. Τέτοια σιγουριά είχα.

—Έτσι γρήγορα να πάη, γιατρέ.

—Είχε ραγδαία εξέλιξι. Άς είναι. Ζωή σε λόγου σου, παιδί μου. Κόττα να προσέχης τη μαμά σου και τον εαυτό σου, τώρα. Αυτά έχει ο κόσμος.

Τον χτύπησε καλοσυνάτα στην πλάτη και προχώρησα. Έγω άρχισα να αισθανώμαι πολύ στεναχωρά.

Τι φάρμακο ήταν αυτό που είπε ο νεαρός; τον ρώτησα.

Πράγματι δεν ήταν για τη άρρώστια του άπεφερε ο μακαρίτης. Άλλά εγώ άκόλου, θά μια άλλη μοντέρνα επαναστατική θεωρία. Σε ώριμους ασθένειες χορηγώ φάρμακα που προορίζονται για άλλες.

Για ποιά λόγο;

— Για να αφηνιδιαζώ τις πρώτες. Διότι, αγαπητέ μου... με προ-
σέχεις.
— Μά κάνω και τίποτ' άλλο;
— Διότι, οι άρρωστες ξέρουν
τον ειδικό φάρμακό τους, δηλαδή
τον έχωρό τους και είναι πάντα
έτοιμες να τον αντιμετωπίσουν,
να αντιδράσουν και ν' αντιπετε-
θούν. 'Ας πούμε... με παρακο-
λουθείς.

— Κατά πόδας, γιατρέ;
— 'Ας πούμε ότι ο ασθενής μας
έχει νεφρίτιδα. Ο συνήθης για-
τρός θα του δώσει το συνήθες
φάρμακο. Τι θα κάνει η νεφρίτις;
Θα δαμάσκει και θα οργανώσει
την αντίθεσή της. Δός της, δ-
μάς το φάρμακο που προορίζεται
για τους ξηνοκόκκους και θα ι-
σχύει άμεσα ότι θα βρεθεί σε δύ-
σκολη θέση. Αφηνιδιασμός!

— Ναι, αλλά αν...
— Ξέρω τι θές να πής. Λοι-
πόν, όχι. Θα υποκύψουν μόνο οι
ασθενείς οργανισμοί. Οι ισχυροί
θα βρουν παλληκάρια. 'Αλλά, α-
γαπητέ μου, έναν ασθενή όργανο
νίκα να τον κάνει; Όλο θα
υποφέρει, θα τυραννιέται και θα
βασανίζεται. 'Ενώ ο ισχυρός, ι-
σχυροποιείται ακόμη περισσότερο.
— Και σ'αυτούς έχουν τύχει ισχυροί
οργανισμοί, γιατρέ; Γιατί ως τώ-
ρα βλέπω...

— Σύμπτωσης, σύμπτωσης. 'Ε-
χουμε δρόμο ακόμη;
— 'Ε, όχι και πολύ...

Συνεχίσαμε την πορεία μας.
Ο γιατρός πάντα με το χαμό-
γελο στα χείλη κι' εγώ συλλο-
γίζομαι την πρωτότυπη θεωρία
που είχα ακούσει. Περιούσια έ-
ξω από ένα καφενείο. Ξαφνικά
πετάχτηκε ένας ξερακιανός τύ-
πος, με μαύρο μoustάκι, μαύρα
φρύδια και μαύρη γραβάτα. 'Αρ-
παξε το γιατρό από το πέτο:
— Πές μου τι φάρμακο της έ-
δωσες; Τι φάρμακο;
— 'Ηρεμιά, καλέ μου φίλε, ή-
ρεμιά... έλεγε ο γιατρός, που ξα-
ναπήρε το λυπημένο του και τον
μισοαγκαλιάσε με καλωσύνη. Νοί-
ωθα τη θλίψη σου και τη συμμε-
ρίζομαι. Δεν φαντάζεσαι πόσο σε
σκέπτομαι.

Ο μαύρος άνθρωπος κατέβασε
το κεφάλι του.
— Τό καταλαβαίνω, γιατρέ.
'Εκανες ό,τι μπορούσες.
— Δυστυχώς, η εξέλιξις ήταν
ραγδαία και μάς έφυγε ο άνθρω-
πος. 'Υπομονή...
— Δεν μπορώ, γιατρέ. Θέλω να
μου δώσης το φάρμακο.
— Τι να το κάνεις;
— Να το πάρω κι' εγώ να
πάω να τη συναντήσω.
— 'Οχι, καλέ μου φίλε, όχι.
'Εσύ πρέπει να ζήσης, για να τη
θυμάσαι. 'Εχεις υποχρέωση στην
ανάμνησή της. Κι' εγώ, πάντα
στη διάθεσή σου.

Σ' ευχαριστώ, γιατρέ. Τα
λόγια σου με παρηγορούν. Εί-
σαι αληθινός φίλος... 'Αλλά κά-
ποιος άλλος γιατρός είπε πως έ-
πρεπε να κάνω έγχειρση.
— Κακώς! 'Αν έκανε έγχειρη-
ση, θα τη χάναμε.
— Και μήπως που δεν της κά-
ναμε; Δεν τη χάσαμε;
— Άλλο ζήτημα!... Τώρα να
κυτάξεις τον εαυτό σου. Είσαι
πολύ καταβεβλημένος. 'Ελα καμ-
ιά μέρα από το Ιατρείο να σε
δω. 'Αιέντε, γεια σου, καλέ μου
φίλε.

Και πάλι συνεχίσαμε το δρό-
μο μας. Και πάλι ο γιατρός στη-
λώσε την πλάτη και πήρε το κε-
φάλι ύψος του.
— 'Ωραία λακάδα σήμερα, εί-
πε. Χαίρεται κανένας να ζή!
'Αρχισε να σιγοσυφράει έναν
εύθυμο σκοπό.
— Πώς δεν σ'αφελούχουν
τόσα θλιβερά γεγονότα, γιατρέ;
τόν ρώτησα με απορία.
— Είπε η δουλειά μας, αγαπη-
τέ μου. Συνηθίζουμε.

Πιο πάνω μας σταίπαμε μια
τριαντάρα, παχουλή γυναίκα.
— Γιατρέ!...
— 'Α! Καλημέρα, κυρία Λέλα.
Πώς πάει η υγεία;
— Δόξα σοι ο Θεός, γιατρέ
μου...

— Αυτό μ' ευχαριστεί πάρα πο-
λύ. 'Ηταν καιρός πια να φρον-
τίσετε και για τον εαυτό σας.

— Ξέρετε, Ξαναπαντρεύομαι.
— Μπράβο. Πότε με το καλό;
— Σε τέσσερες μήνες. Να λή-
ξη το πένθος για το μακαρίτη
το Στέφανο.

— 'Α, βέβαια, βέβαια. Καλός
ο νέος σύζυγος;
— 'Ετσι φαίνεται. 'Αλλά όσο
και νάναι, γιατρέ, σαν το Στέ-
φανο δεν ξαναβρίσκει. Τον χά-
σαμε, τον καίμενο μέσα σ' έξη
μέρες.

— 'Ηταν ραγδαία η εξέλιξις.
'Ε, τώρα πάει. 'Ολοι θα πάμε
μιά μέρα, κυρία Λέλα. 'Αλλος
γρήγορα, άλλος αργά... Σ'ας
ευχομαι κάθε ευτυχία. Και πάντα
στη διάθεσή σας...

Χαιρετήθηκαν. Κι' όταν ξεκό-
ψαμε, είπα στο γιατρό.
— Πάει κι' αυτός;
— Παλιά ιστορία. 'Αργούμε ά-
κόμα;

— Δεν αργούσαμε. Λίγο πιο πά-
νω ήταν το σπίτι του θείου μου.
'Αλλά τώρα πια άρχισα ν' αμφι-
βάλλω για το λαμπρό επιστήμο-
να. Με τι συνείδηση θα τον ώδη-
γούσα στο πλευρό του σεβαστού
μου μπάρμπα; 'Ως τώρα δεν εί-
δα κανένα που να ευχαριστεί το
γιατρό, γιατί του έσωσε τη ζωή.

Όλο τεβλιμμένους συγγενείς συ-
ναντούσαμε. Κι' απάνω στο σκε-
πτόμουν αυτά τα σοβαρά γεγονό-
τα, άκουσε μια φωνή:

— Γιατρέ! Καλημέρα.
— 'Α! Τον αγαπητό μου φίλο.
'Ετυχε ο αγαπητός φίλος να
είναι ένας νέος, που τον γνώριζα
κι' εγώ.

— Τι τρέχει; ρώτησε.
— Είναι άρρωστος ο θεός μου.
Κωστάκης.

— 'Α! Μπράβο! Διάλεξε τον
καλύτερο γιατρό που θα μπορού-
σες να βρής. Αυτός μ' έσωσε και
μένα!

— Ανακουφίστηκε. Πήρα θάρρος.
— 'Εδώ είναι το σπίτι, γιατρέ.
'Ο γιατρός έκανε τη διάγνωσή
του κι' έγγραψε κάτι φάρμακα.

— Από τέσσερα χάπια πρωί,
μεσημέρι, βράδυ. Το πουκαλάκι
γράφει από ένα, άλλα σεις θα
του δίνετε από τέσσερα.

Πήρε το όλον δώδεκα. 'Αλλά
δεν πρόφτασε να πάρη. Τηλεφώ-
νησε στο γιατρό.

— 'Η εξέλιξις ήταν ραγδαία,
είπε. 'Υπομονή. Και πάντα στη
διάθεσή σας.

Προγέθς συνάντησα τον Κωστά-
κη. Τού είπα τα θλιβερά γεγονό-
τα. Και τον ρώτησα:

— 'Όταν συναντηθήκαμε στο
δρόμο, μου είπες ότι αυτός ο γι-
ατρός σε έσωσε.

— Ναι.
— Δηλαδή, πώς ο έσωσε; Τι
φάρμακο σου έδωσε;

— Δεν τόδωσε σε μένα. Στο
θεό μου τόδωσε και τον κληρο-
νόμησα. Και σώθηκε για όλη μου
τη ζωή.

— Ναι, αλλά εγώ δεν μπορού-
σα να σωθώ, γιατί ο δικός μου
θεός δεν είχε τίποτα να μ' α-
φίση. 'Ο Κωστάκης είχε υπεύθυ-
νη.

— 'Αν μου είχε εξηγήσει τό-
τε, θα γλύτωνε ο καίμενος ο θεός
μου... Και δεν θα περιμένα
κι' εγώ τώρα το γιατρό να του
κάνω τα παράπονά μου και να
μου πη: «Πάντα στη διάθεσή
σας...».

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΕΣ
ΚΑΙ ΤΙΣ ΤΟΙΧΟΚΥΡΕΣ

Ένα έργοσάσιο του Λοιδου-
εφτίσε μια ουσία, που έξουδι-
τερώνει μια απ' τις μεγαλύτερες
δυσκολίες, που αντιμετωπίζουν οι
αυτοκινητιστάι το χειμώνα: Το θό-
λωμα του μπροστινού κρουσάλλου
από μέσα, καθώς και των πίσω
φώτων και γενικά των παραθύ-
ρων.

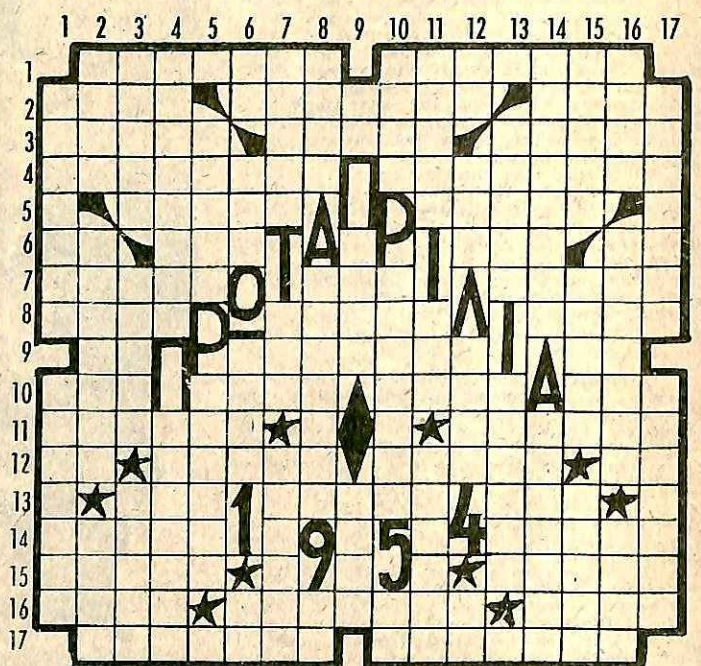
Αν η ουσία αυτή τοποθετηθ-
η, με ψεκασθήρα εξωτερικώς έμπο-
δίζει το πάγωμα του γυαλιού και
συνεπώς το εσωτερικό του θάλω-
μα και τη μείωση της ορατότη-
τος. 'Η ενέργεια της ουσίας αυ-
τής, που καθαρίζει, γυαλίζει και
διατηρεί σε καλή κατάσταση, γυ-
αλιά, κυάλια, φωτογραφικούς φα-
κούς κλπ. διαρκεί μια έβδομάδα.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ 479

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. 'Απαραίτητη για να γίνει μια συνεδρίασις. — Θρήνος.
2. Προσπάθεια υπερνικήσεως αντιπάλου. — Της έποχής. — 'Απουσία (ουδ.).
3. Κοντά του βρίσκεται πάν- τα ο σωφέρ. — Σύζυγος της Σεμιράμιδος. — 'Ακουσία (θμ.).
4. Της ίδιας άξιας. — 'Αθέρυ-δος.

1. ρωίς φίλμ του Ντιονεου (αγ- γλιστί).
3. Μικρό άλογο. — Φέρετρον. — 'Ανόθευτα.
4. 'Επιστήμη που εξετάζει τα συστατικά στοιχεία του σώ- ματός μας. — Πόλις της 'Ι- σπανίας, περίφημη για τα κρασιά της (γεν.).
5. Πέφτει όταν κάνει κρύο. — Μοναχικά.
6. Συμπλεκτικός σύνδεσμος

5. 'Επιρρημα που πρέπει να διέπν τις ενέργειές μας. — Μέρος του προσώπου.
6. Δύο όμοια σύμφωνα. — Μία από τις πρώτες λέξεις που μαθαίνουν τα μωρά. — Πρό- θεις. — 'Ερωτηματική αν- τυνυμία (ουδ.).
7. 'Η θέα της ενθουσιάζει έρ- σους ταξιδεύουν στην έρη- μο. — Μεταδίδει ειδήσεις. — 'Η Μάντρα ήταν ζακού- στη.
8. Σε μιά από τις 19 των άρ- χαίων 'Αθηνών έδιδασκε ο Ζήνων. — 'Όργη. — 'Η κυκλο- φορία του εξασφαλίζει ζωή.
9. 100 τετραγωνικά μέτρα. — Μεταζωτό ύψος. — 'Αρ- θρο (δοτ.).
10. Πρόθεσις. — Περιοχή της Πελοποννήσου. — Πληξίς. — Παραπέμει.
11. Δεν προσφέρει τίποτα στην όφραση. — Παραμορφώνει τα πόδια, ιδίως των γυναικών.
12. Δύο σύμφωνα συνεχόμενα στο αλφάβητο. — 'Ο οίνος της θεάς Ευχαριστίας. — Κα- τακάθισμα. — 19.
13. Τούρκικο όνομα. — Μαύρη, κατάμαυρη. — Τραγουδω.
14. 'Επώνυμον γνωστής στάρ. — Περφήμος 'Αθηναίος μι- σάνθρωπος του Ε' π. Χ. α- νώνος.
15. 'Ελαχίστη. — Εύρυχωρη.
16. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Ετοι καταντά καμμία φορά ο βίος μας. — 'Ιερά τριήρης των αρχαίων 'Αθηναίων.
2. 'Ανοσιούργημα. — 'Αποτε- λούσαν τον στρατόν του Τσέγκις Χαν (ένικ.) — 'Η

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

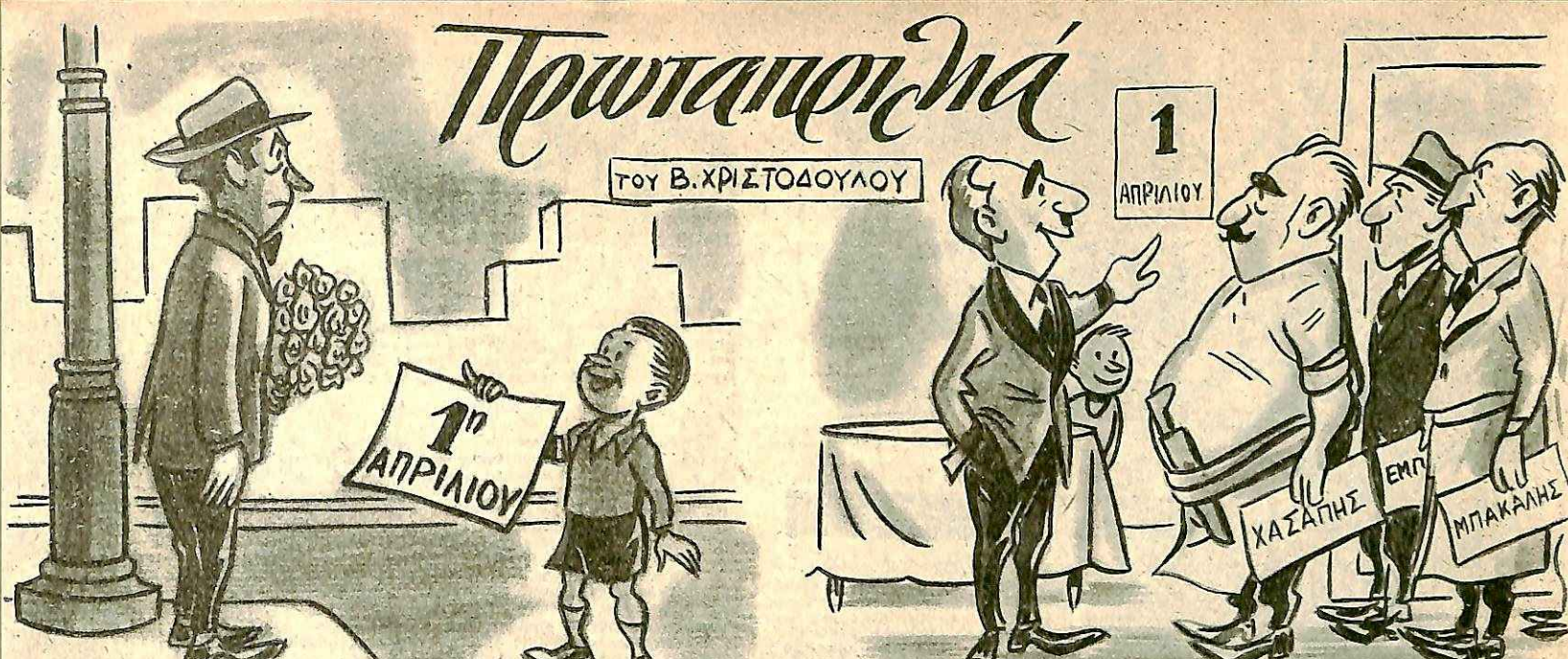
1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

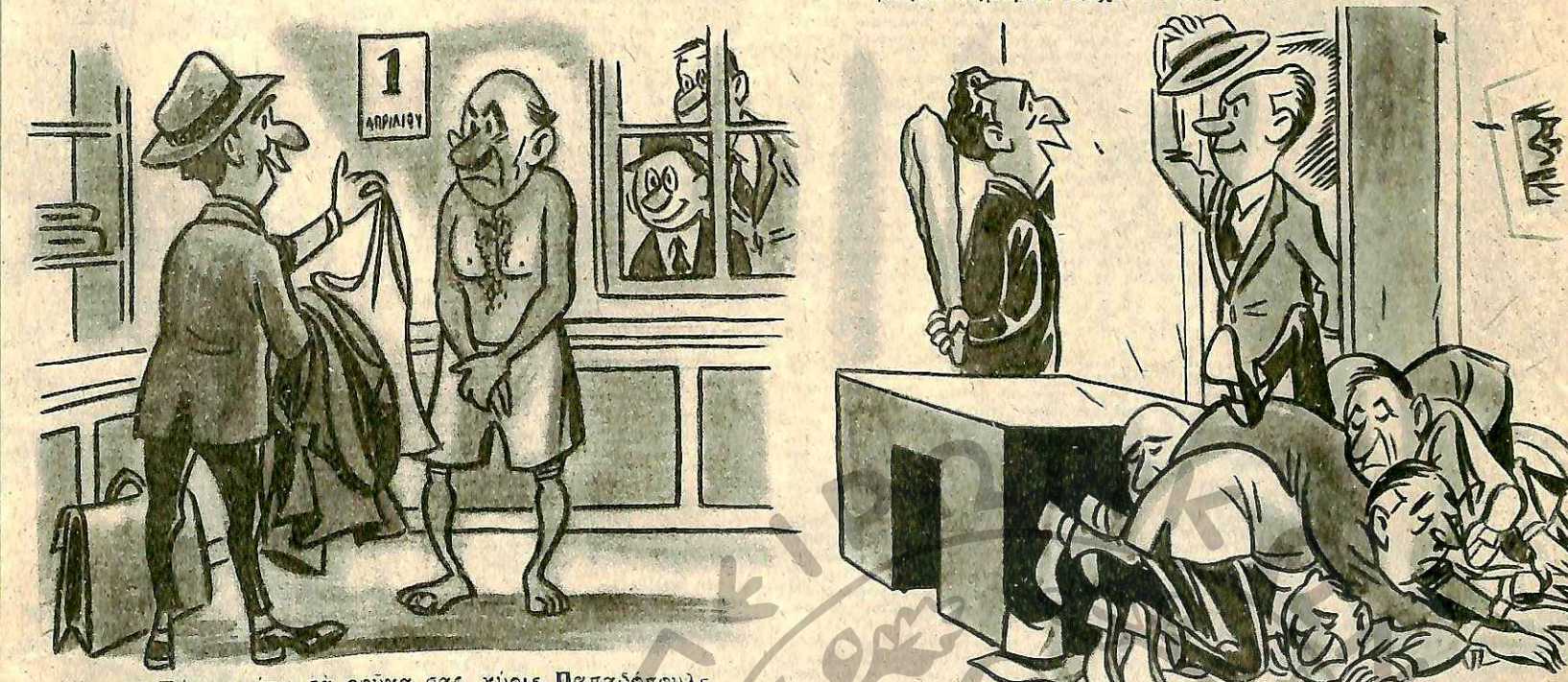
1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

1. 'Επιρρημα που επιβάλλει σιωπή. — 'Η πλάκα των μι- κρών μαθητών. — 'Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπαρτης.
17. Νοστιμίζει τα κουλούρια. — 'Ενας από τους τρεις 'Ε- βραίοι παίδες που έρωψε ο Ναβουχοδονόσορ στη φω- τιά.

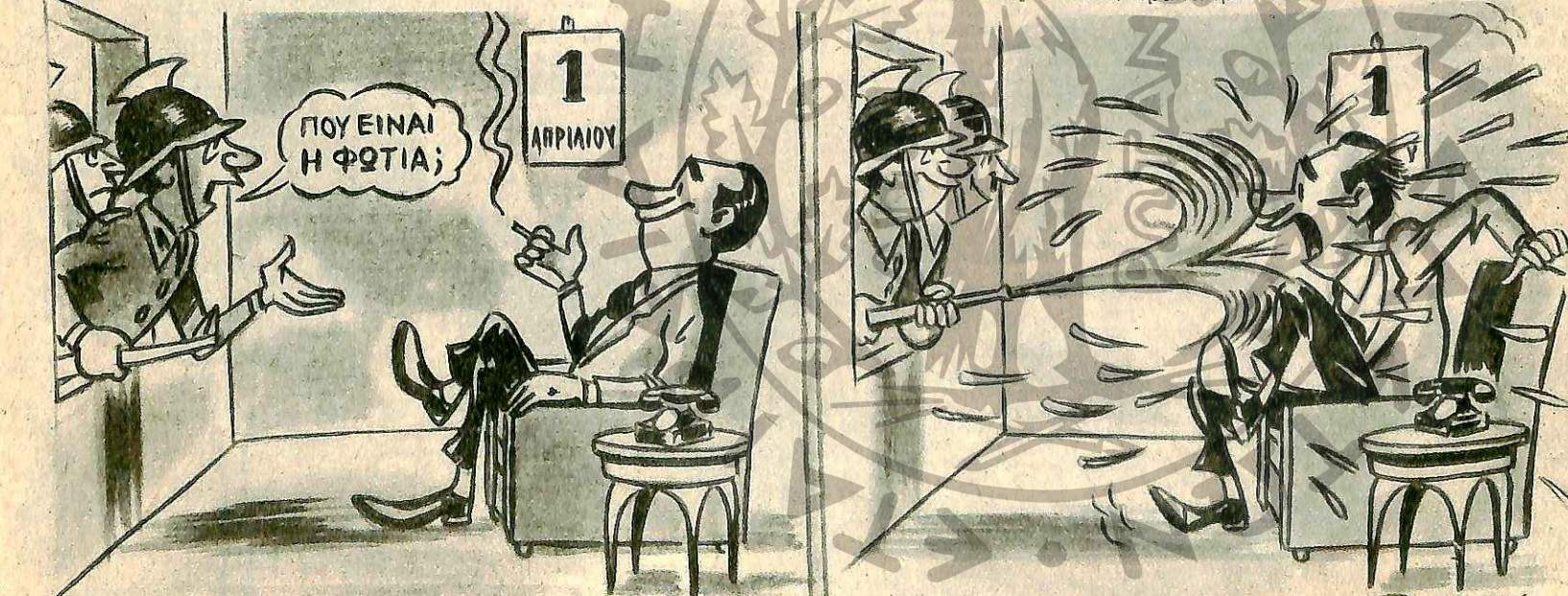
— Είσατε ο κύριος Λάκης; Αυτό σ'ας τ'ο στέλνει η
Δεσποινίς που γνώρισάτε χιές στο Λεωφόρειο!...

— Και τ'ο πιστέψατε πού σ'ας είπα πως θ'ας έ-
σπληνώ σήμερα; Ξεχνάτε πως έχουμε Πρωταπριλιά!

— Πάρτε πίσω τα ρούχα σας, κύριε Παπαδόπουλε,
δεν είμαι φορατής. 'Εβαλα στοίχημα με μερικούς φι-
λους σας να σ'ας γύσω σήμερα!...

— Βρέ, καλώς τον Γιαννακή! Μήπως ήρθε κι' έ-
σύ να μου πής κανέναν πρωταπριλιάτικο ψέμμα!...

...Εγκλημα...

...και τιμωρία!...

Β. Β. Β.

Η γνωστή σιάρ Τζίν Σίμmons που ανήκει στον Α' γυναικείο τύπο.

Το χτένισμα και το μακιγιάζ που σ'αίτιαζει

Το όνομα της Νέλ Λίνκολν έχει γίνει πασίγνωστο στο γυναικόκοσμο της Μεγ. Βρετανίας, χάρις στις συμβουλές, που δίνει τακτικά αυτή η «ειδική της καλλονής» στις όμορφους της από τις στήλες ενός περιοδικού μεγάλης κυκλοφορίας. Σ' αυτή λοιπόν οφείλεται και μία πρωτότυπη αναλυτική μελέτη τεσσάρων βασικών γυναικείων τύπων, με τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του καθενός και με λεπτομερείς υποδείξεις για το μακιγιάζ, το ντύσιμο κλπ. που του ταιριάζει.

Α' τύπος: Πρόσωπο στρογγυλό, σώμα κοντόχοντρο

Η Τζίν Σίμmons είναι μια από τις ωραιότερες στρογγυλοπρόσωπες σιάρ. Γι' αυτό ακριβώς έχει διαλέξει μία ασύμμετρη χτενισιά, που εξουδετερώνει κάπως την έντυπωση της κυκλικής γραμμής του προσώπου της. Αλλά και με το μακιγιάζ της καμουφλάρει επιδέξια τη στρογγυλότητα του. Και το σώμα όμως είναι στρογγυλό παντού, σ' αυτό το γυναικείο τύπο. Ο κορμός έχει μεγαλύτερο μήκος από τα πόδια. Τα κόκκαλα είναι μάλλον μικρά, αλλά σκεπασμένα με άφθονες σάρκες. Οι καρποί των χεριών κι' οι αστραγάλοι λεπτοί, ο λαιμός μάλλον κοντός κι' οι ώμοι στρογγυλοί. 1) Μαλλιά: Αποφεύγετε τις σφιχτές και κανονικές μπούκισιμους. Αποφύγετε τον κοντό λαιμό σας, σηκώνετε κλες. Για να καμουφλάρετε τον κοντό λαιμό, πλύνετε με ψηλά τα μαλλιά σας, ώστε να μένουν ελεύθερο το πίσω μέτωπο του κεφαλιού και να φαίνονται οι λοβοί των αυτιών. Η ροσ του κεφαλιού και να ασύμμετρη, για να «σπάσει» το μονότονο κυκλικό σχήμα του προσώπου. 2) Φόν-ντέ-τέν: Το δέρμα σας τείνει προς το ροζ χρώμα. Μην κάνετε λοιπόν κατάχρηση στο μακιγιάζ, αφήστε την επιδερμίδα σας στη φυσική της απόχρωση. Μόνο στα πλάγια του προσώπου πρέπει ν' απλώσετε επιδέξια λίγο σκουρότερο φόν-ντέ-τέν, πρόσωπό σας. 3) Κοκκινάδα: Μάλλον δεν σας χρειάζεται την ημέρα. Χρησιμοποιήστε το όμως τη νύχτα, για να διορθώσετε τη γραμμή του προσώπου σας. Βάλτε το κάτω ακριβώς απ' την εξωτερική γωνία των ματιών κι' απλώστε το προς τα έξω, τόσο προς το μελίσγι όσο και προς το σαγόνι. 4) Μάτια: Μην δίνετε στρογγυλό σχήμα στα μάτια και τα φρύδια σας. Σπάστε την καμπύλη του φρυδιού με μία γωνία και προεκτείνετε το προς τα έξω, για να δώσετε μήκος στο πρόσωπό σας. Μακρύνετε τα μάτια σας με το κραγιόν. Αν φοράτε γυαλιά, οι σκελετοί τους πρέπει ν' ανεβαίνουν ψηλά. 5) Στόμα: Δεν πρέπει να μοιάζει με μπουμπού κι' αν είναι μικρό, μεγαλώστε το με το κραγιόν, απασφονύοντας πάντοτε τις πολύ τονισμένες καμπύλες. 6) Χέρια: Μην σας νοιάζει αν είναι κοντόπαχα. Αρκεί να τα διατηρήτε μαλακά και λεία. Σπρώχνετε μ' επιμέλεια προς τα πίσω τα πετσάκια των νυχιών, ώστε να φαίνονται μακρύτερα τα νύχια. Χρησιμοποιήστε βερνίκι μόνο φυσικού χρώματος ή ανοιχτό ροζ. 7) Πόδια: Πρέπει να νάναι κι' αυτά πολύ περιποιημένα, όπως και τα χέρια. Τα νύχια τους χρειάζονται πεντικιούρ, άλλ' όχι βάψιμο. Μην φοράτε παπούτσια με λουράκια, που χάνονται στη σάρκα. 8) Σιλουέτα: Φροντίστε ν' αναδείξετε τα καλύτερα σημεία σας: καρπούς των χεριών, αστραγάλους και ώμους. Μεγάλη προσοχή στα επικίνδυνα σημεία: στήθος, κοιλιά, γοφούς. Κάνετε τακτικά γυμναστική. Καταπολεμήστε την παχυσαρκία με διαίτα και

ΟΙ 4 ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΙ ΤΥΠΟΙ

μαυρά. Κάνετε ιδίως αυτή την άσκηση: Ξαπλώνεσθε ανάσκελα, λυγίστε τα γόνατα ως το στήθος και χτυπάτε χαμώ τους γοφούς, προς το ένα και προς το άλλο μέρος. Μή ξεχνάτε: Να κοιμάσθε πολύ, για να διατηρήτε φρέσκο το πρόσωπό σας. Να δείχνετε όσο μπορείτε τους ώμους σας. Να μη φοράτε φαρδία κολλίε. Να φοράτε φούστες ίσιες, άλλ' όχι στενές. Να στολίζετε τα χέρια σας με βραχιόλια. Ν' αποφεύγετε τα ψηλά τακούνια.

Β' τύπος: Πρόσωπο μακρύ, σώμα ψηλό κι' αδύνατο

Τέτοιο πρόσωπο έχει π.χ. η λωρέττα Γιάνγκ. Το υπερβολικό μήκος του προσώπου αυτού, στη μύτη και στο πηγούνι, πρέπει να κρύβεται με το μακιγιάζ και το χτένισμα. Το σώμα έχει στενούς γοφούς και ώμους, πόδια μακριά και κομψά, στήθος όχι πολύ ανεπτυγμένο. Η μέση δεν ξεχωρίζει πολύ, ακριβώς γιατί είναι λεπτοί οι γοφοί και το στήθος. Ο ώριος μακρύνει και λεπτός λαιμός ασχημίζει κάποτε απ' τις γούδες που σχηματίζονται στη βάση του. 9) Μαλλιά: Εξμεταλλεύθετε τα ώστε να δώσετε πλάτος στο πρόσωπό σας. Αν έχετε μακρύ πηγούνι, τα μαλλιά σας πρέπει να φτάνουν ως αυτό, όχι όμως παρακάτω. Το κλασικό χτένισμα «πάζ» είναι το καλύτερο για σας, γιατί οι κατασφραγμένες άκρες των μαλλιών διευθύνονται προς τα έξω, κι' έτσι φαίνεται πλατύτερο το πρόσωπο. 10) Φόν-ντέ-τέν: Πρέπει να ελαττώσετε φαινομενικά το μήκος του προσώπου σας, ώστε να πλησιάση στο ωκείδες. Θα το επιτύχετε χρησιμοποιώντας σκουρότερο χρώμα στο πηγούνι, καθώς και στην άκρη της μύτης - αν είναι μακριά. Ποντράρεσθε από πάνω. 11) Κοκκινάδα: Μπορεί κι' αυτό να κοντύνει κάπως το πρόσωπό σας. Το βάψτε κυκλικά στο κέντρο των μάγουλων, απλώνοντας το προς τα αυτιά, ώστε να «σβύνη» φυσικά. 12) Μάτια: Πρέπει να νάναι μεγάλα και σ' απόσταση μεταξύ τους. Βάζετε ρίμμες, στα πάνω τσίνορα μόνο, και ακία το βράδυ. Λιγοστεύετε κάπως την καμπυλότητα των φρυδιών, ώστε να ελαττωθή το μήκος του προσώπου. Αν έχετε στενό μέτωπο, τα φρύδια σας πρέπει να νάναι κοντά, με πολύ δηλαδή κενό ανάμεσά τους. Όσο για ματογυαλιά, διαλέξετε στελετό φαρδί και στρογγυλό από κάτω. 13) Στόμα: Είναι συνήθως μεγάλο, με λεπτά χείλη. Δώστε περισσότερο πάχος στα χείλη σας με το κραγιόν, για να εξουδετερώσετε την έντυπωση του μήκους των. 14) Χέρια: Είναι λεπτά και μακριά, αποτελούν δηλαδή ένα απ' τα καλύτερα σημεία σας. Χρησιμοποιήστε βερνίκι σκούρο κόκκινο, αφήνοντας άεσθη την άσπρη ήμισέληνη της βάσεως του νυχιού. 15) Πόδια: Αν είναι πολύ μεγάλα, αποφεύγετε τα παπούτσια δίχως τακούνια. Βάψτε τα νύχια, μόνον αν έχετε ωραία δάχτυλα. 16) Σιλουέτα: Ο μακρύνει και λεπτός λαιμός, τα χέρια και τα πόδια σας δίνουν ξεχωριστή κομψότητα στο ντύσιμό σας. Προσοχή όμως: να μη καμπουριάζετε, από μία άσυναίσθητη τάση να ελαττώσετε το ανάστημά σας. Η καλύτερη άσκηση για ν' αναπτύξετε το στήθος σας είναι το κολύμπι. Εκτελήτε τις κινήσεις του και... στο κρεβάτι σας! Μή ξεχνάτε: Να φοράτε φαρδεις γιακάδες και μαγιόκια και φούστες φυσικές. Ότι σας ταίριαζουν τα πέδιλα με ψηλό τακούνι. Ν' αποφεύγετε μάλλον τα χαμηλά τακούνια. Να φοράτε φαρδείς ζώνες. Τα φορέματά σας να χουν μία μπρετέλα γύρω απ' το λαιμό, που τον καλεκεύει πολύ και κρύβει τις γούδες που υπάρχουν κάποτε στη βάση του.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ο τρίτος και ο τέταρτος τύπος.

Η «νόσορα» Λωρέττα Γιάνγκ ανήκει στο Β' γυναικείο τύπο.

Ανοιξιάτικα μούμα

Του φριχτού μας του χειμώνα έκορπίσανε τα νέφη, ο καιρός ανοίγει, πλέον και η Άνοιξ μας γνέφει! Τα βρεμένα της έπιρε η μονότονη βροχή, κι' έχουμε... έξοχη, καθ' όλα, εποχή για... έξοχη!

Είς τις πλαγιές και στα λειβάδια, χαρωπός ο ήλιος λάμπει μοσχοβολώντας οι κήποι, πρασινίσανε οι κάμποι... Και μ' αυτή την ευκαιρία όλη η φύσις μας καλεί στους άγρους και τους λειμώνες να τραπούμε δίχως έννοια να ξαπλώσουμε στο κάμποι τ' ολοπράσινο καλί, σε πολύχρωμα στρωσίδια και ταπέτα... λουλουδένια!

Ήρθε η Άνοιξ και πάλι, ήρθε η Άνοιξ ξανά, μπουμπουκιάζουν τα δέντρα και γεμίζουν τα κέντρα, με λογίων-λογίων λουλούδια και... μπουμπουκία ζωντανά. Δεσποινίδες και κυρίες και πρό πάντων κοριτσάκια, αφαιρούν, αίσιως, κάλτσες και σοσόνια και καλτσάκια και γυρίζουν ντεκαρέ μ' ανοιξιάτικες μπλουζιτσες και προκλητικά καρρέ! Και με το ξεκάλασμά τους και τη μπλούζα τη μισή, φίλατέ μου αναγνώστα, έσεις... Άνοιξ κι' εσύ, γιατί βλέποντας, μπροστά σου, τέτοια κάλλη αφροπλά- (σμένα) μ' ανοιχτό το στόμα μένεις και με μάτια γουρλωμένα!...

Άνοιξιάτικα τα μύρα, που γεμίζουν τον αέρα, σε μεθάνε κάθε μέρα και μαζί με τα μπουμπουκία και μαζί με τα κλαδιά, της ανοίξεως τα κάλλη σου... ανοίγουν την καρδιά! Παλλήκαρι, τέτοιες μέρες, ξαναγίνεται κι' ο γέρος και αφήνει το ζεστό του χαμομήλι κατά μέρος και μακράν της πρωτεύουσας θα τραβήξη κάνα μίλι, να χαρή κι' αυτός τη φύσι και το... φρέσκο χαμομήλι!

Εποχή χαράς και τρέλλας ίσον Άνοιξ, εν-γένει, εποχή που την γιορτάζουν τα πουλιά κατά κανόνα, αλλά κι' ο έρωτευμένος τα πουλάκια παραβγαίνει, μολονότι κι' ο κόσμος στο... ατόμου τον αιώνα! Ητοι με τα φτερωτά μας συμβαδίζει ιδιαίτερος, έπειδη, αν αγαπάτε... φτερωτός είναι κι' ο έρως!

Όσοι βλέπετε το Λαλάκι αγκαλίτσα με τη Λίτσα, στους αϊθέρες να πετά και τη Λίτσα να ζητά απ' τον Λάκη μιά... φωλιτσα! Πιο πολύ ν' αγκαλιάζει, τότε, το πουλί του αγκαλιάζει, πιο πολύ ν' αγκαλιάζει τους και ο έρωτας... φωλιάζει κι' όρκιζονται κι' οι δυο τους, ότι όλα τους τα χρόνια κι' ως το γήρας το βαθύ τους θα περνάνε σαν... τρυγόνια! Όμως έρχεται μιά μέρα, που τ' άθωο τρυγόνια, του Λαλάκη της, του ωραίου του σκαρώνει... τριγωναί! Κι' ο Λαλάκης, τότε πλέον, ή θα την σουρμαώσει ή σαν μπουφός στη καλή του ο φτωχός θα τραγουδήση: «Σουσουράδα, σουσουράδα, ψέμματα μου λες άραδα!»

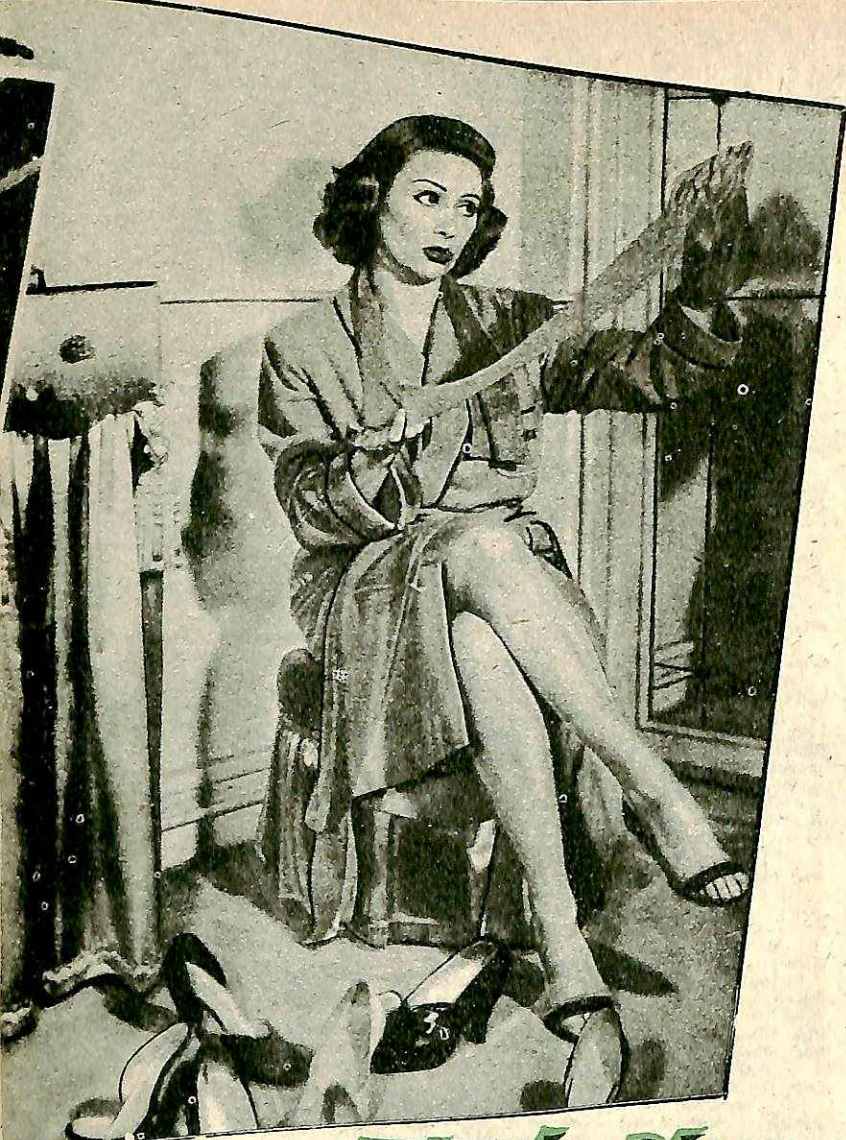
Άνοιξ η σάλπιγξ έγερτήριο σημαίνει και κανείς στο σάλπισμα της άσυνκίνητος δεν μένει. Τρέχουν όλοι, έπομένως, για λουλούδια στα χωράφια, εξαίρεσει μόνον όσων άπομείνανε στα... ράφια, που θαρρούν πως είν' ακόμα στο «μεταίχιμον της νέας» και με πείσμα περιμένουν τους άνθους της... λεμονέας!

Άνοιξ, εν τέλει, τα μηνύματά της όλα μας... ανοίγουνε τους δρόμους για μιά φύσι μωροβάλ-μα, χωρίς υπεκφυγές, μας ανοίγουν και πληνές, έπειδη κάθε γυναίκα, στυγνός μας, είτε φίλη, να μας κάνει εμφανίσεις... ανοιξιάτικες οφείλει! Έτσι οφείλουν και οι άντρες κι' ειδικώς οι φίλοι όλοι, της... ανοίξεως να έχουν συνεχώς το πορτοφόλι!

Ευνοηγραφείσθαι Μα. Γαζάρια

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Η Μαρτίν Καρόλ αλλάζει κάλτσες, που τις έκοψε πριν από λίγο στο στούντιο...

ναι καλύτερα, αν είχα παντρευτεί τον... Ντυπόν, τον γνωστό 'Αμερικανό μεγαλοβιομήχανο καλτών νάυλων. Μόνο αυτός θα μπορούσε να προλάβει την κατανάλωσή που κάνω στα προ-ιόντα του!...

—Κι' έμένα με απασχολούν πολύ τα μνηαία έξοδά μου, λέει ο Ζωρζ Γκεταρ, αλλά εξ ίσου με απασχολεί και το γεγονός ότι θα μπορούσα να τα... κουτσοβολέψω, αν δεν είχα ένα μεγάλο βάρος: Κάθε χρόνο υπολογίζω σε 3 εκατομμύρια φράγκα τα διαφεύγοντα κέρδη μου από τις δωρεάν παραστάσεις που δίνω. Το εξοργιστικό πάντως για μένα δεν είναι αυτό ή τα έξοδά μου, αλλά οι διάφοροι... μπερσοάριοι που απομυζούν τον ιδρώτα των καλλιτεχνών εισπράττοντας 12% από τα μνηαία εισοδήματά τους. Να κι' ένα σχετικό και χαριτωμένο ανέκδοτο: Στη τάρτα-στα ενός κοσμικού κέντρου της Κιανής 'Ακτής, ζαπλωμένοι να-χελικά στις πολυθρόνες τους, συζητούν δυο μπερσοάριοι. Τη στιγμή εκείνη περνούν τυχαία από μπροστά τους η Μισέλ Μορ-γκαν και η 'Εντίζ Ονιέρ. 'Ο ένας τότε γυρίζει και λέει στον άλλον γελώντας: «Τις βλέπεις; Οι κυρίες αυτές αποζούν από το... 88% των μνηαίων εισοδημάτων μας!»

Αλλά και για την πασίγνωστη φρανσουάζ 'Αρνουά, η οποία δεν έχει ακόμη τόσο ηγεμονικά εισοδήματα, όλα οι προηγούμενοι συνάδελοι της, η ζωή είναι επίσης ακριβή. 'Ενώ άλλες Γαλλίδες στάρ ντύνονται πολυτελέστατα στην όθνη, αυτή κάνει το αντίθετο, δηλαδή... γδύνεται! Κι' όμως, κι' αυτό ακόμα είναι πανάκριβο για τα μέτρια εισοδήματά της.

—Από τα πιο σημαντικά για μένα έξοδα, λέει με πίκρα η νο-πτευτική φρανσουάζ, είναι η συχνή αγορά μαγιών που κοστίζ-ζουν από 15 — 25 χιλιάδες φράγκα. Για να πάρете μια ιδέα των εξόδων μου, έρκει να σας πω ότι μόνο για το 1953, για να παι-ζω σε 4 ταινίες, πού μου έφεραν κέρδη 9 εκατομμύρια, χραι-μοποίησα 22 διαφορετικά μαγιώ τα οποία μου κόστισαν συνολ-ικά 500 χιλιάδες φράγκα. Τι να πω τώρα και για τους αναριθ-μικούς ο' όλο τον κόσμο θαυμαστάς μου, πού με γράμματά τους ζητούν φωτογραφίες μου με μαγιώ; Μέσα στις χιλιάδες αιτήσεις πού έλαβα όλο το 1953, μόνο σε 6500 απάντησα και έστειλα φωτογραφία μου, με έξοδα δικά μου φυσικά. Γι' αυτό λέω κι' ενώ πως αν δεν πάρουμε αύξηση μισθού από τα στούν-τιο, πολύ γρήγορα θα... πτωχεύσουμε!

Την ίδια γνώμη έχει και η νεαρή στάρ Ντανιέλ Ντελόρμ, η οποία εξομολογείται με ειλικρίνεια:

—Τα έξοδα μιας στάρ είναι πράγματι πολύ μεγάλα. 'Ενώ π.χ. είτε γιατί ακόμα δεν είμαι πολύ γνωστή στο εξωτερικό, είτε γιατί είμαι νέα, δεν έχω εισοδήματα περισσότερα από 10 εκα-τομμύρια τον χρόνο. Κι' ωστόσο είμαι υποχρεωμένη να «φαι-νωμαι» στον κόσμο. Τα έτηα έξοδά μου μόνο για τουαλέτες, παπούτσια, κάλτσες, γραμμάτια, κομμάτια, καλλυντικά και τηλεφώνω τα υπολογίζω γύρω στα 5-6 εκατομμύρια. Σας άφη-νω τώρα, να κάνετε τον λογαριασμό για να δείτε κατά πόσο μου έρκουν τα υπόλοιπα για να συντηρηθώ, να κρατήσω σπίτι, αυτοκίνητο κι' άλλα απαραίτητα για μία ηθοποιό.

Πριν τελειώσουμε με τα έξοδα των ά-στερων, πρέπει να αναφέρουμε και τη γνώμη του πασίγνωστου και δημοφιλούς φερναντέλ, ο οποίος παρ' όλον ότι πρω-ταγωνιστεί σε 5-6 ταινίες το χρόνο, κερ-δίζοντας από 40-50 εκ. φράγκα, ωστόσο παραπονείται κι' αυτός:

—Πράγματι, η ζωή είναι πανάκριβη για μας τους καλλιτέχνες. Θανασάτε ότι εργάζομαι στα στούντιο από το πρωί μεχρι το βράδυ. Κερδίζω πάνω από 50 εκατομμύρια, αλλά τί να μου κάνω αυ-τό το ποσό, όταν έχω μία... πολυέξο-δη σύζυγο, δυο παιδιά με δική τους το καθενα κόουρσα, τρεις έπαυλεις, δυο χη-ματά κι' ένα γιοροστάσιο; Όλα αυτά θέ-λουν έξοδα για να συντηρηθούν. Ότω-χος δεν είμαι, βέβαια, αλλά δεν είμαι και... πλούσιος! Δ. ΜΠΕΡΥ

Τα Έξοδα ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Η ζωή είναι πανάκριβη και για τους Γάλλους στάρ!

Ο ΣΕΣ και όσοι θαυμάζετε το Λουί Μαρριανό και τον θεωρεί-τε, παράλληλα με τα μεγάλα εισοδήματά που έχει, ως τον πιο ευτυχή θνητό του κόσμου, ομολογείτε πως ποτέ δεν θα σκεφθή-κατε τα μεγάλα έξοδα, πού κάνει για να διατηρή τη φήμη του: Κι' όσοι πάλι ζετρελλανέστε με τη Μαρτίν Καρόλ, θα την θεωρή-τε ασφαλώς ως μια απ' τις πιο πλούσιες γυναίκες! 'Η πρώτη έντυπωσι λοιπόν είναι πως οι Γάλλοι στάρ είναι πανευτυχείς, αφού για κάθε ταινία πού «γυρίζουν» εισπράτουν από 5 μέχρι 25 εκατομμύρια Γαλλικά φράγκα ή 40-200 εκατομμύρια έλλη-νικές δραχμές! Κι' ωστόσο η πραγματικότητα είναι πολύ διαφο-ρετική. 'Ας δώσουμε όμως καλύτερα τον λόγο στους ίδιους τους στάρ να μας εξομολογηθούν τον... πόνο τους:

—Ας παραμερίσω όλα τα άλλα τεράστια έξοδά μου, λέει ο Λουί Μαρριανό, κι' ας σταθώ μόνο σ' ένα: Στο έξοδο των φωτο-γραφιών μου. Ξερετε πως σ' όλο το διάστημα του 1953 υποχρε-ώθηκα να στείλω στις θαυμαστρίες μου 47.000 φωτογραφίες μου, έγχρωμες και με αφιέρωση; 'Αν θέλετε να μάθετε πόσο μου κόστισαν, σας πληροφορώ άμεσα. Μόνον 800 χιλιάδες φράγκα! Προσθέστε τώρα κι' άλλα 240.000 φράγκα για ταχυδρομικά έ-ξοδα και θα έχετε άμεσα πως μόνο ένα από τα έξοδά μου ύ-περβαίνει το ένα εκατομμύριο φράγκα! Σημειώστε, ακόμη ότι θορά στο ταμείο μου μόλις 3 ταινίες από τις οποίες έμειναν κα-ρα, τη φροντίδα να κάνετε την έκκαθάρση και να έχετε αν τα — Ένα απ' τα πιο δυσάστατα έξοδα για μένα είναι το ζή-τιν Καρόλ, με 'Αλφν. Είναι αφάνταστο μεγάλος ο αριθμός των μιλιών για τα «καρφία» κάθε καλλιτεχνικής περιόδου. 'Εννών τα βρισκονται άθεατα και ύπουλα σιδερένια αυτά αντικείμενα, πού ρι αν έχω μόνο είμαι απρόσεκτη κι' οκίζουν τις κάλτσες! Δεν έ-πως εξ αίτιας των καρφίων αυτών μου χρειάζονται... πέντε ζευ-γάρια κάλτσες την ημέρα! Το 1952, μάλιστα, κατέρριψε καθε-τη παπούτσια, από τα οποία κατά κανόνα για 8 μήνες! 'Αφάστε τώρα το τακούνη λόγω του ύψους του, κι' ο-λα τα άλλα έξοδα, στα οποία πρέπει να υποβάλλεται μια γυναίκα-στάρ. Πι-στεψτε με πως έρχονται στιγμές απελ-πίστας, πού σκέπτομαι πως θα είχα κά-

Η χαριτωμένη φρανσουάζ 'Αρνουά, πού ξεθεύει μεγάλα ποσά για τα μαγιώ της...

Ο Βιττόριο Γκάσμαν
Τα νεώτερα
των άστέρων

Σύντομες ειδήσεις

* 'Ο γνωστός Γάλλος ηθοποιός Ανρ Γκαρά συνέληφθη στη Λιέγη του Βελγίου κατηγορούμε-νος ότι εισήγαγε λαθραίως ηρωί-νη, όπιο, κοκαΐνη και μορφίνη. Άστερα από μια πρόχειρη ανά-κριση, ο εισαγγελέας επέσθη ότι μέσα στα φιαλίδια, πού βρισκον-ταν δθηκαν τα ναρκωτικά αυτά, δεν υπήρχαν στην πραγματικότητα πα-ρά φάρμακα απαραίτητα στον καλλιτέχνη. Κι' έτσι αφέθη ελεύ-θερος.

* Ανρ Γκαρά πού είχε πέσει στην αφάνεια, άρχισε πρό καιρού μια δεύτερη καριέρα χωρίς στην μεσοκάθρη της γαλλικής εφημε-ρίδας «Φρανς Ντιμάνς» και την βοήθεια πολλών συναδέλφων του. Στο Βέλγιο είχε πάει για καλλι-τεχνική τουρνή, συνοδεύοντας δε από την γυναίκα του και τον γιό του.

* Στο Παρίσι αναμένεται ο Εαθιέ Κουόγκατ με την πε-ρίφημη όρχήστρα του και την δι-όσημη τραγουδίστρια και σύζυγό του 'Αμπι Λέην. 'Ο διάσημος διευθυντής όρχήστρας άρχισε από την γαλλική πρωτεύουσα με μεγάλη τουρνή στις ευρωπαϊκές χώρες. Στο Παρίσι θα πληρώ-ται 3.000 δολάρια τη βραδιά, ποσόν πού παίρνει για πρώτη φο-ρά στην Ευρώπη καλλιτεχνικό συγκρότημα.

* 'Ο Τσάρλυ Τσάπλιν (γιός) παντρεύεται την Σοζάν Κουκ, μια νεαρά ηθοποιό πού έγ-κατέλειψε πρόσ χάριν του την κα-λλιτεχνική της καριέρα. 'Ο πατέ-ρας Τσάπλιν έδωσε ότι δεν πρό-κειται να παρεμβή στην τελετή του γάμου.

* 'Η Τζόουντν Γκάρλαντ και ο νέος σύζυγός της Σιντ Λούφτ μάλκωναν συχνά. Αυτό εί-ναι σ' όλους γνωστό, τουλάχιστον στο Χόλλυγουντ. Πρό ημερών έλ-χαι όμως ένα τόσο φοβερό καυγά, πού υποχρεώθηκε ένας περαστι-κός αστυφιακάς να μη στο σπι-τί τους και να γλυτώση από τα χέρια της Τζόουντν τον δυστυχι-σμένο Σιντ, πού της έτρωγε αλύ-πητα μ' ένα παπούτσι.

* 'Ολόκληρη η Νέα 'Υόρκη μι-λάει για το φλογέρο ειδύλλιο του Μέλ Φέρερ και της 'Ωντρεύ Χέπμπορν. Οι δυο ηθοποιοί παίζουν μαζί στο θέατρο, αλλά και κατά τις υπόλοιπες ώρες δεν χωρίζουν ούτε πέντε λεπτά.

* Όσο ήταν σύζυγος της Κ ο-ρίν Κάλβέ, ο Τζόν Μπρόντ-φιλντ, γιός του γνωστού συγ-γραφέα, παρά τις προσπάθειες του δεν κατάρθωσε ποτέ να παιή στον κινηματογράφο. Τώρα πού χωρίσαν όμως, έλαβε άμεσα πολ-λές προτάσεις από διάφορες κινη-ματογραφικές εταιρείες.

* 'Η «Φόξ» ζητάει από τον Μάρλον Μπράντο 100.000 δολάρια, έπειδή δεν έπαίξε στον «Αλυψίτι». 'Ο συμπαθής καλλι-τέχνης έχει με το μέρος του την δικαιολογία, πως ήταν άρρωστος, ογκώδη λογαριασμό στην Τράπε-ζα, ώστε η πληρωμή του ποσού

αυτού να περάση σχεδόν απαρα-τήρητη.

* 'Ο Φερναντέλ έδωσε ότι θα γυρίση, υπό την διεύθυνση πάντοτε του Ζουλιέν Ντυβιέ, έ-να τρίτο «Δόν Καμίλλο», άλλα τον 'Απρίλιο του 1955. 'Ο διάσημος κωμικός γυρίζει τώρα τις τελευ-ταίες σκηνές του φιλμ «'Ο Άλλη Μπαμπάς και οι 40 κλέφτες».

* 'Η Σέλλεβ Γουίντρερς υπέδεχθη με άλυπτο έυλοδοισμό τον σύζυγό της Βιττόριο Γκάρμαν και την 'Αννα-Μαρία Φερέρ, πού έφτασαν μαζί ένα πρωτό της περασμένης εβδομάδας στο στούντιο, όπου γυ-ρίζεται το φιλμ, στο οποίο συμ-πραταγωνιστούν, 'Η Σέλλεβ πι-στεύει, όπως και όλος ο κόσμος άλλωστε, πως αν έγκαταλείφθ, ά-πό τον σύζυγό της αυτό όφειλεται στη Φερέρ, πού δέχθηκε άδιαμαρ-τύρητα τον έρωτα του γοητευτικού Βιττόριο.

* 'Η Καίτη Τζουράντο αντίκατοήσε την 'Ητολόμεν ντέλ Ρίο στο φιλμ «Σπασιμένο δόρυ», στο οποίο πρωταγωνιστούν ο Σπένσερ Τρέισι και ο Μονγκόμερυ Κλίφτ. 'Η Ντολόρες ύποχρεώθηκε να έγκα-ταλείφθ τον ρόλο αυτό, γιατί δεν της δόθηκε άδεια εισόδου στις 'Η-νωμένες Πολιτείες.

* Το ζεύγος Βίβιαν Λή — Λωρενς 'Ο'Λιέι, δεν ζή-πια πολύ άρμονικά. 'Από την εποχή της νευρικής κρίσεως της Βίβιαν, διαδόθηκε κατ' επαλήθευσή το ζεύγος θα χωρίση. Τώρα όμως το διαζύγιο φαίνεται μάλλον άναπό-φευκτο.

* 'Η Ρίτα Χαίηγουορθ και ο Ντίκ Χαίημς σκοπεύ-ουν να εγκαταλείψουν όριστικά την 'Αμερική και να έγκαταστα-θούν στην 'Ιταλία, όπου μάλιστα άγόρασαν έναν πύργο στο Πορτο-βένερε. 'Η Ιταλική Κυβέρνησις ό-μως, τους έδωσε ότι για να δε-χθί να τους φιλοξενήση, πρέπει προηγουμένως να πληρώσουν ό-λους τους φόρους, πού όφειλουν στο άμερικανικό δημόσιο.

* 'Ο Τσάρλυ Τσάπλιν θα είναι για πρώτη φορά ο σκη-νοθέτης ενός φιλμ, στο οποίο δεν θα πρωταγωνιστή ο ίδιος.

* Και τώρα τα όνόματα των ά-στερων πού θα έορτάσουν κατά τον 'Απρίλιο την επέτειο των γε-νηθίων τους:

Μόμπυ Τζόνταν	1 (4) 1913
Τζέην Πάουελ	1 (4) 1929
Ντέμπυ Ρέντνολτς	1 (4) 1932
'Αλεκ Γκίνες	2 (4) 1914
Τζακ Μπουκάναν	2 (4) 1915
Ρίτα Γκάμ	2 (4) 1928
Γιάν Στήρλινγκ	3 (4) 1923
Μάρλον Μπράντο	3 (4) 1924
Ντόρις Νταϊ	3 (4) 1924
Πιέρ Φρεναι	4 (4) 1897
Σπένσερ Τρέισι	4 (4) 1900
Μέλβιν Ντάγκλας	5 (4) 1901
Μέττυ Νταϊς	5 (4) 1908
Γκρέγκορ Πέκ	5 (4) 1916
Γκέηλ Στόρμ	5 (4) 1922
Ζωρζ Ρολλέν	6 (4) 1918
Μισέλ Σιμόν	9 (4) 1895
Πώλ Ντάγκλας	11 (4) 1907
'Ανν Μίλλερ	12 (4) 1919
Τζέην Γουίντερς	12 (4) 1926
Χούσριντ Κήλ	13 (4) 1919
Βάλερι Χόμπσον	14 (4) 1918
Ντανό Ρομπέν	14 (4) 1927
Ζάν Πακί	15 (4) 1921
Τσάρλυ Τσάπλιν	16 (4) 1889
Τζόν Χόντιακ	16 (4) 1914
'Ελέν Περντιέρ	17 (4) 1915
Ουίλλιαμ Χόλντεν	17 (4) 1918
Λόν Μάκ Καλλιόπερ	17 (4) 1923
Μπάρμπαρα Χέηλ	18 (4) 1927
Φρανσουάζ Ροζαί	19 (4) 1893
Χάρολντ Λούιν	20 (4) 1893
Νίνα Φος	20 (4) 1924
'Αντοιν Κοϋν	21 (4) 1915
'Εντν 'Αλμπερ	22 (4) 1908
Σιμόνη Σιμον	23 (4) 1914
Σιζέλε Τέμπλ	23 (4) 1928
Ζόν Σεθριέ	25 (4) 1915
Μπρίτζιτ 'Ωμπέρ	27 (4) 1928
'Αννούκ Αίμε	27 (4) 1932
Λιονέλ Μάρρμυορ	28 (4) 1878
Κόνυ Μάρσαλ	28 (4) 1938
Τίνο Ρόσοι	29 (4) 1907
Ρίτσαρντ Κάρλον	29 (4) 1912
Ζεράρ Ουρ	29 (4) 1919
Σέλεστ Χόλμ	29 (4) 1919
Ζιζί Ζανμάρ	29 (4) 1924
Κορίν Καλέ	30 (4) 1926

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Η άχρηστη όμορφη

('Εκείνος κι' 'Εκείνη έχουνε ξεχαστή μίαν ολόκληρη μέρα σε μια μανευτική εσχά λίγα χιλιόμετρα μακριά από την 'Α-θήνα. 'Η ανοίζει τους έχει χορ-τάσει χρώματα, ευωδίες, κελαί-δηματα... Τώρα νυχτώνει. 'Η ώ-ραία μέρα τελείωσε. 'Ο γυρι-σμός στην νιγνιπή πεζοπάτη της 'Αθήνας είναι απαραίτη-τος. 'Εκείνος κι' 'Εκείνη έχουνε παρεί ένα μικρό μονοπάτι-κι, άνοιγμένο ανάμεσα στις λουλουδιασμένες ροδακινίες, και στις άγριοαχλαδίες).

ΕΚΕΙΝΟΣ (ένω τη σφίγγει τρυφερά απάνω του): Καλά οι ροδακινίες. Είναι ένα έξοχο ταμπλά με σπαταλημένο απα-νω του το πιο άχνο ρός... Οι άγριοαχλαδίες όμως;

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' αυτές είναι ένα ταμπλά με σπαταλημένο απάνω του το πιο άχνο ά-στρο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέ σκέπτεσαι, ότι το άραίο λουλούδιασμά τους είναι άσκοπο;

ΕΚΕΙΝΗ: Τι έννοεις ά-σκοπο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά, θα καταλή-ξη σ' έναν άχρηστο καρπό... 'Ε-ναν καρπό πού κανένας, φυσι-κά, δε θα τον γευθή...

ΕΚΕΙΝΗ (λίγο συλλογισμέ-νη): Καλά λές...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γι' αυτό, μπο-ρούμε χωρίς τύψεις να κόψουμε όσα θέλουμε από αυτά τα κλα-διά, για να μεταφέρουμε λίγη άνοιξη στο πληχτικό μας άθη-ναϊκό σαλόνι, πού άγνοεί και άνοιξη, και χαμόγελο της φύ-σεως και λουλούδιασμα... (Κάβει ένα τεράστιο κλαδί από μίαν άγριοαχλαδιά πού του άνοίγει

Καλά πού κάθησες απ' εδώ, Κική μου. Αυτός δ νέος δίπλα μου φαίνεται πολύ άναίδης...

ποτέ την τιμή να τροφοδοτή-
σουνε τα τραπέζια της ανθρω-
πίνης λαίμαργίας, είναι όμως
έξ' ίσου ή και πιο πολύ όμορ-
φες...

ΕΚΕΙΝΗ: Είδες όμως; Την
όμορφιά τους δεν τη σέβεται
κανείς την κόβει και την παίρ-
νει μαζί του...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί ο άνθρω-
πος δε σέβεται παρά τη γεύση
του! Οι άλλες του αισθήσεις
περιφρονούνται ανεξήγητα... Δεν
κόβει ένα κλαδί ροδακινιάς,
γιατί συλλογίζεται πανικόβλη-
τος, ότι θα στερηθεί εκατόν πε-
νήντα δράμα ροδακινιά, ενώ
ξεριζώνει αδιάφορα μια όλο-
κληρη δυστυχισμένη γκορτσιά,
που δεν έχει να του προσφέρει
παρά όμορφιά...

ΕΚΕΙΝΗ: Είναι δίκαιο αυτό;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Δίκαιο ή αδικό,
έτσι γίνεται...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' όμως, θ' άξιζε
ή όμορφιά και σαν όμορφη
μόνο, νάναι σεβαστή...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ίσως... Δε μπο-
ρεί να το συλλάβει όμως αυτό
ανθρώπινο μυαλό... Φαντάστη-
κες ποτέ σου έσύ ένα... πετα-
λουδοτροφείο, που να λειτουρ-
γεί δίπλα σ' ένα όρνιθοτροφείο,
σ' ένα βουστάσιο, ή σε μια
στάση και που μέσα του να
τρώνε, να πίνουνε και να ανα-
παράγονται πεταλούδες;... Φαν-
τάστηκες ποτέ σου περιβόλι
από άγριομυδαλίς, με κηπου-
ρό που να φροντίζει το άχηρ-
στο αλλά τόσο όμορφο λου-
λουδιασμά τους;...

ΕΚΕΙΝΗ: (που συγκρατείται
διά της βίας τόσην ώρα, ξα-
φνικά, ξεσπάει): Έτσι γίνεται
και με τη γυναίκα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: (μ' ένα χαμόγε-
λο): Ίσως, κάπως έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι «κάπως»
έντελως... Έπειδή θεωρείται ό-
μορφή χωρίς «εμπορική» χρη-
σιμότητα, θαυμάζεται από τον
άντρα, το γενικό κυρίαρχο και
δυναστή, καρπομεύεται χωρίς
οίκτο και μαραινείται, αφού για
κάμποσο θαυμαστή καρπομη-
μένη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (την άγκαλιάζει
πιο σφιχτά, πρώτα για να την
προφυλάξει από τη βραδυνη ύ-
γρασία, και δεύτερον για να
την πείσει για την αναλλοίωτη
λατρεία του): Είσαι κούτ'...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Βέβαια, ή προ-
θυμία σου να τοποθετήσεις τη
γυναίκα ανάμεσα στις λουλου-
διασμένες όμορφες, πούρνονται
να μάς στολίσουνε το βάζο μας
είναι έξυπνη κι' αρκετά εγωί-
στική... Η βιασύνη σου όμως
να παρομοιάσεις τη γυναίκα με
την... αγριοσκαλαδιά που κρα-
τάω, σε παρασύρει σε μια φο-
δερή ανακρίβεια...

ΕΚΕΙΝΗ: Περιμένω να την
άκουσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά, προς Θεού,
είναι άχρηστο το λουλουδιασμα
της γυναίκειας όμορφας;...

ΕΚΕΙΝΗ: (με πείσμα): «Α-
χρηστο, αφού δε δίνει προϊόν-
τα που να μπορούμε να πουλή-
σουμε σε κάποιον και να πουληθού-
με με την όκ'α!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (πολύ σιγά, στο
αυτί της): Μά, ξεχνάς;... Δε
δίνει τον άνθρωπο;... Τι πιο ό-
μορφος και πιο πολύτιμος καρ-
πός για την όμορφιά;...

ΕΚΕΙΝΗ: (απότομα παρηγο-
ρημένη): Α, ναι... Ξέχασα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ξέχασες, ότι η
όμορφιά της γυναίκας είναι μα-
ζί κι' η πιο γόνιμη ωφέλιμη;...
Νά που στο θύμισα εγώ...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

— Μέγας είσαι, Κύριε, και θαυμαστά τὰ ἔργα σου!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

«Ὅλα ρόδινα κι' ὠραία εἶναι σήμερα, παιδιά,
καὶ ξεχνᾶμε τὴν μιζέρια καὶ τὴν ἀναπαράδιά!
Πουθενὰ δὲν βλέπεις, πλὴν, ἀνεργία, φτώχεια, γκίνια
κι' εἶναι ἀνεύ... ἐπομένον τῶν τροφίμων μας ἡ φτηνεία!»

Δὲν ὑπάρχουνε λακκοῦδες στὴν Ἀθήνα πουθενὰ
καὶ φωτοπλημμυρισμένα βλέπεις ὅλα τὰ στενά!
Ὅσοι παίζουνε στὸ Δέλτα, ἐντυχὲς πανηγυρίζουν
κι' ἀπ' τὶς κοῦρσες του μέ... κοῦρσες ὀκτακύλινδρες γυ-
(ρίζουν)!

Βλέπεις σήμερα νὰ φεύγει κάθε λύπη κι' ἀγωνία
καὶ τοῦ γήινου πλανήτη ἡ μικρὴ τούτη γωνία
ἔχει φτάσει, μετ' ὅλα λέξεις, στὸ ξενὶθ τοῦ μεγαλείου,
γιατὶ μὴ ξεχνᾶτε, ὅτι εἶναι... Πρώτη Ἀπριλίου!

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Μιά καὶ εἶναι τοῦ... ραδίου, ὁ λεγόμενος αἰὼν,
κάποιοι σύγχρονοι ἀποιδας καὶ κοινὸς ἀπατεῶν,
ραδιόφωνά με δόσεις συνεχῶς προμηθενύταν
καὶ «ἀρξάν κοτάν» με ἄλλους τὰ καλοεμπροσύνταν!

Ἦταν Ἑλλήν... ραδιοῦργος, ὁ καθένας μας θὰ πῇ
κι' εἶχε βοή τῆς καλύτερας τῆς ἀπάνης τοῦ νομίου!
Ἔλα, φιλατέ μου, ὅμως,
ποὺ τὸν ἔκανε μὴ μὲρα τσικνῶν ὁ ἀτυχήσους
καὶ κατέληξε στὸ φρέσκο μαντωμένους νάναι πιά,
γιὰ νὰ βοηθῇ καὶ τῆς γνωστῆς μας «Ἀλεξάνδρας τὰ... κομ-
(πιά)»!

ΞΕΝΙΟΣ ΔΙΑΣ

Κάποιοι ἐξηνταπεντάρης κι' ἀφελῆς διωγνῆς,
ἐσυνάντησε, τυχαίως, δύο ἀγνώστους εὐγενεῖς,
οἱ ὁποῖοι μόλις-εἶδαν ἀφελέστατος πῶς ἦτο
τοῦ συνέστησαν ἀμέσως καὶ τὸν φίλο τους Καπίτο.

Ἀθηναῖκο, γλεντάκι τοῦ προτεινόμενου μετὰ,
με βιολιά καὶ με μπουζούκια, εἰς τὴν γυναίκα καὶ ποτὰ...
Ἀλλ' ὥστόσο νὰ τοὺς ἐρῶν οἱ μικρὲς οἱ «καθὼς πρέπει»
τὸν εἰνάζαν στὴν «πόνη» καὶ τοῦ... ξάφρισαν τὴν τσιπῆ!

Στὶς ταχυδακτυλουργίες τοῦ ἀλλάξανε τὰ φῶτα
καὶ τοῦ πήραν καὶ τὰ ρέστα καὶ τὸν ἀφῆσαν ταπὶ.
Ἔτσι, ἀντὶ νὰ τὴν περάσῃ ὁ φτωχὸς «ζῶν καὶ... κῆττα»,
πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο μαθημένος σάν... παπὶ!

ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

«Ὅπως λέγει» ἐπιμόνως καὶ ἀπὸ τινος θουλεύεται,
δίχως... κόκκαλα τὸ κρέας, τὸ μετ' ὅλα, θὰ πωλῆται!
Καὶ, χωρίς ἀμφιβολία,
«νέτο» κρέας ὅταν πάσης ἀπὸ τὰ κρεοπωλεία,
θὰ τὰ χάσης, συμπολίτα, μετ' ὅλη τὴν ἐξέλιξί σου
κι' ἴσως... κόκκαλα νὰ μείνεις ἀπὸ τὴν κατάπληξί σου!

Ἐνέος τοῦ κρεοπωλῶν τὸ ταγγέλι θὰ κυττάξης
κι' ἐντελῶς νὰ τὸ χωνεύῃς τὸ ψαγνὸ του θὰ διατάξης,
ἐπειδὴ γνωρίζεις ὅτι τέτοια μέτρα θαυμαστά
στὴν πατρίδα μας σπανίως παίρνουν «σάρκα καὶ ὀστά»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Τὰ παράξενα ΤΟΥ ΑΣΤΑΚΟΥ

Ὅπου ὁ πολεμιστὴς γίνε-
ται ἀνυπεράσπιστος

Ὅταν ἐπλάσε τὸν ἀστακό, ἡ
φύσις θέλησε, φαίνεται, νὰ στα-
ρώσει μὴ ἀσχηπὴ φάρσα εἰς βά-
ρος του. Κι' ἔτσι, ἐπὶ ἑξὶ περί-
που βδομάδες κάθε χρόνο, τὸ πά-
ντολο αὐτὸ δασκαλοειδὲς μένει πε-
λῆως ἀνυπεράσπιστο στὴ διάθεσι
τῶν ἐχθρῶν του. Αὐτὸ δηλαδὴ
συμβαίνει ἰδίως μετ' ὅν ἀρσενικό
ἀστακό, γιατί ὁ θηλυκός, κάπως
πιο τυχερός, περνᾷ ἀπ' τὴν ἴδια
δοκιμασία μόνο κάθε δύο χρόνια.

Πραγματικὰ, ὅταν ὁ ἀστακὸς
μεγαλύνει καὶ δὲν χωρᾷ πιά στὸ
δοστροκό του, ἀναζητεῖ ἕνα ἀσφα-
λὲς καταφύγιο, κι' ἔχει ἀρχίσει
νὰ κυλιέται χάμω καὶ νὰ συστρέ-
φῃ τὸ σῶμα του. Ἔτσι, κατορ-
θώνει νὰ σπᾷται κάπου τὸ δοστρο-
κό του καὶ νὰ γλυστρήσῃ ἔξω ἀπ'
αὐτό, ὅπως... μὴ παχαῖα κυρία
ἔξω ἀπ' τὸν κορσὲ της! Τότε εἶ-
ναι πιά ὁσπλος καὶ κινδυνεὶ φο-
θερὰ ἀπ' τοὺς ἐχθρούς του.

Εὐτυχῶς γι' αὐτὸν, ὁ ἀνθρώπος
— ὁ μεγαλύτερος διώκτης του —
τὸν περιφρονεῖ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ,
γιατὶ βόσκει πῶς ἡ σάρκα του
χάνει τότε τὴν νοστιμάδα της.

Τὸ νέο δοστροκό χρειάζεται 6-
8 βδομάδες γιὰ νὰ σχηματισθῇ,
ἀναλόγως τοῦ μεγέθους τοῦ ἀστα-
κού καὶ τῆς θερμοκρασίας τοῦ νε-
ροῦ. Ὅταν ἀρχίξῃ ὁ σχηματισμὸς
τοῦ, ὁ ἀστακὸς ἀπορροφᾷ παρό-
ητες νερού, γιὰ νὰ γίνῃ μακρο-
τερος καὶ χοντρύτερος. Καὶ τὸ νέο
κι' ἐλαστικὸ ἀκόμη περιδελνῶμα
τοῦ ἐφαρμόζει ἀκριβῶς στὶς τε-
χνιτὰ αὐξημένες διαστάσεις του.

Ἐντελῶς, ὅσα μεγαλύνει, ἀπο-
βάλλει λίγο-λίγο τὸ πλεονάζον
νερό, κι' ἔτσι ἐξακολουθεῖ νὰ χω-
ράει μέρα στὸ δοστροκό του, ὡς ὁ-
τὸ φθάσῃ ὁ καιρὸς νὰ τ' ἀλλάξῃ
καὶ πάλι.

Ἡ θηλυκὴ δὲν μπορεῖ νὰ ἐγκα-
ταλεψῇ τὸ δοστροκό της, ὅταν ἔχῃ
τὴν αὐτὰ τῆς κάτω ἀπὸ τὴν οὐρά
της. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸ διαρκεῖ ἐπὶ
10-11 μῆνες, ἡ φύσις κανόνισε
ὥστε ν' ἀλλάξῃ δοστροκό μόνο κά-
θε διετία.

Κάθε δύο χρόνια, ἔξ' ἄλλου,
γεννᾷ ἀπὸ 3 ὡς 10 χιλιάδες αὐ-
γά — τόσα περισσότερα, ὅσο με-
γαλύτερη ἡλικίας εἶναι. Γιὰ νὰ
τὰ προστατεύσῃ, τὰ περιβάλλει μετ'
τὴν θεωρητικὴν οὐρά της, ὅταν
ἀντιληφθῇ κάποιο κίνδυνο.

Ἡ ἐκκόλαψί τους διαρκεῖ 7
νύχτες περίπου. Ὑστερὰ ἡ μητέ-
ρα, ἀναθεύοντας τὸ νερό, στέλνει
στὴν ἐπιφάνεια τὰ νεογενήτα παι-
διά της, πού ἔχουν μέγεθος μισοῦ
πόντο περίπου, σάν μυρμηγκία
δηλαδὴ. Τὰ ἀστακοειδῆ αὐτὰ
ἀλλάζουν τρεῖς φορές δοστροκό,
στὶς πρώτες δύο βδομάδες.

Ὅταν γίνουν 6-8 ἐβδομάδων,
ἔχουν μήκος περίπου 2 πόντους.
Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα μένουν
στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, ὅπου
τὰ καταρροχίζουν τὰ θαλασσο-
πούλια. Ὅταν κατεβῶν ὑστερὰ
στὸ βυθὸ ὅσα διασποῦν, ὁ με-
γαλύτερος ἐχθρὸς τους εἶναι ὁ
μπακαλιόρας. Κι' ἄλλα ὅμως ψά-
ρια τὰ ἀποδεκατίζουν. Ἀν προ-
λάβουν νὰ γίνουν ἐνδὸς χρόνου, ὁ
ποκτοῦν μήκος 5-8 πόντους.

Ὁ θάρακας τοῦ ἀστακού εἶ-
ναι ἐνδοεξαιρετικὰ πολυπλοκὸ ἐκ-
τασκευασμὰ τῆς φύσεως. Ὁ ἀρι-
θμὸς τῶν ἐξαρτημάτων πού τὸν ἀ-
ποτελοῦν, ὑπερβαίνει τὶς 2.000.

Ἐχει δύο ζεύγη κεραιές, τὸ ἕ-
να γιὰ ἀσφραῖς καὶ τὸ ἄλλο γιὰ
ἀφή. Οἱ πρώτες κεραιές ἔχουν
πάνω τους κάτι λεπτές καὶ εὐ-
αίσθητες τρίχες, πού παίζουν ρό-
λο... ραντάρ, ἐπιτρέπουν δηλαδὴ
στὸν ἀστακό ν' ἀντιληφθῇ ἀπὸ
μακριὰ τὴν παρουσίαν τροφῆς ἢ
ἐχθροῦ — γιατί τὰ μάτια τοῦ βλέ-
πουν μόνο σὲ μικρὴ ἀπόστασι.

Ὁ καιρὸς πού χρειάζεται γιὰ
νὰ γίνῃ ὁ ἀστακὸς κατάλληλος
γιὰ τὸ τροπῆί, εἶναι μεγα-
λύτερος παρὰ γιὰ κάθε ἄλλο εἶ-
δος κρέατος. Πρέπει νὰ περάσουν
7-10 χρόνια γιὰ ν' ἀποκτήσῃ βάρ-
ος 1 κιλό περίπου.

ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΕ ΑΛΛΟΥΣ

Τὸ Σύμπαν κατοικεῖται

Ως τώρα, τὰ φανταστικά ταξίδια μας
κι' οἱ περιγραφές τῶν ἄλλων κόσμων
περιορίσθηκαν μόνο στὸ ἡλιακὸ σύ-
στημα, σὲ μὴ μονάδα δηλαδὴ τοῦ ἀπε-
ράντου Σύμπαντος πού ἀπλώνεται ὀλόγη-
ρά μας, πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Ἐ-
χουμε ὅμως κάθε λόγο νὰ πιστεύουμε, ὅτι
ὑπάρχουν ἀμέτρητα ἄλλα τέτοια συστήμα-
τα, πού ἔχουν γιὰ ἡλίου τους τὰ μακρυνὰ
ἀστρα. Οἱ Δρυῖδες, οἱ ἱερεῖς τῶν ἀρχαίων
Γαλατῶν καὶ Βρετανῶν, πίστευαν καὶ διδασκόν, ὅτι τὰ ἀστρα
κατοικοῦνται κι' ὅτι οἱ ἄνθρω-
ποι τῆς Γῆς πηγαίνουν σ' αὐτὰ ὅταν πεθάνουν.
Παραδέχονταν δηλαδὴ τὸ θάνατο σάν ἕνα ἀπλό
ψυχολογικὸ καὶ ἀστρονομικὸ γε-
γονός. Ἀκριβῶς δὲ ὅταν πίστι τους στὴν
ἀθανασία τῆς ψυχῆς, ὤφειλαν οἱ ἱερεῖς
αὐτοὶ τὴ δύναμι καὶ τὸ μεγαλεῖο τους.

Ἦσαν τότε βέβαιοι γιὰ τὴν μελλοντικὴ
ζωὴ στὰ ἀστρα, ὥστε δάνειζαν χρήματα
μετ' ἡ συμφωνία νὰ τὰ πάρουν πίσω
στον ἄλλο κόσμο. Πίστευαν πράγματι ὅτι,
στὴν ἀκαούργια ζωὴ τους, οἱ ἄν-
θρωποι διατηροῦσαν τὴν προσωπικότητά
τους, τὰ χρήματά τους καὶ τοὺς φίλους
τους, τὶς δουλειές, τοὺς νόμους καὶ τοὺς
δικαστὰς τους. Ἔδιναν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο
ραντεβὺ στὸν ἄλλο κόσμο. Ἐκαί-
γαν κι' ἔθαβαν μαζί με τοὺς νεκρούς, τὰ
ἀτομικά τους ἀντικείμενα, γιὰ νὰ τὰ
μεταχειρισθῶν καὶ στὴν ἐπομένη ζωὴ.
Κι' ἄκόμα, ἔθα-
ζαν δίπλα στοὺς νεκρούς γράμματα
προωρισμένα γιὰ τοὺς μακα-
ρίτες φίλους τους!

Τὰ ἀστρα δὲν εἶναι ἐτερόφωτα οὐράνια
σώματα, ὅπως οἱ πλανῆτες πού μας
ἀπασχολοῦσαν ὡς τώρα. Ἐχουν δικό
τους φῶς, εἰ-
ναι πραγματικοὶ ἥλιοι, πελώριες σφαίρες
ἀπὸ διάπυρα ἀέρια. Φαίνονται ὅμως
μικροσκοπικά, γιατί βρίσκονται σὲ τερά-
στιες ἀποστάσεις. Τὸ πλησιέστερο ἀπ'
αὐτὰ, ἀπέχει ἀπὸ μᾶς 7.000 φορές
περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀπόστασι τοῦ
πλανῆ-
του Πλούτωνος ἀπὸ τὸν Ἥλιο.

Γιὰ νὰ μετρήσουν τὶς ἱλιγγίδες αὐ-
τὲς ἀποστάσεις, οἱ ἀστρονόμοι, χρησιμοποιοῦν
ὡς μονάδα τὸ «έτος φωτός», τὴν ἀπόστα-
σι δηλαδὴ πού διατρέχει τὸ φῶς μέσα
σ' ἕνα χρόνο. Τὸ ἔτος φωτός εἶναι ἴσο μετ'
9.600.000.000.000 χιλιόμετρα. Ὡστόσο,
κι' αὐτὴ ἄκόμα ἡ μονάδα, ἀποδεικνύεται
μικρὴ, προκειμένου γιὰ τὰ μακρυνότερα
ἀστρα.

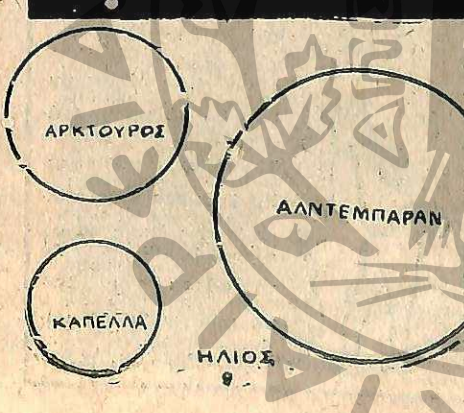
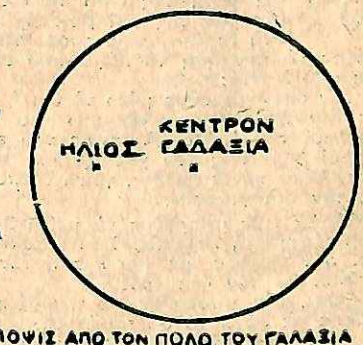
Ἐφ' ὅσον τὸ φῶς τῶν ἀστρῶν χρειάζε-
ται τόσα χρόνια γιὰ νὰ φθάσῃ στὴ Γῆ,
μπορούμε νὰ πούμε ὅτι, κυττάζοντάς τα,
εἶναι σάν νὰ κυττάζουμε σὲ τὸ χρόνο, πρὸς
τὰ πίσω. Τὸ ἀστρὸ Ντενέμπ π. χ., τοῦ
ἀστερισμοῦ τοῦ Κύκνου, ἀπέχει ἀπ' τὴ Γῆ
465 ἔτη φωτός. Συνεπῶς, ὁ βλέπουμε σή-
μερα ὅπως ἦταν πρὶν ἀπὸ 465 χρόνια. Ὁ
Πολικός Ἀστὴρ, ἀκόμα μακρυνότερος, μᾶς
φαίνεται ὅπως ἦταν πρὸ 1.000 ἐτῶν, τὴν
ἐποχὴ τοῦ Μεσαίωνα!

Βλέπουμε σήμερα φλόγες πολὺ ἀρχαιο-
τερες ἀπὸ κείνες πού ἔκαψαν τὴ Ρώμη,
ἐνῶ ὁ Νέρων ἐπαίξε τὴ λύρα του. Τὸ μα-
κρυνὸ παρελθὸν γίνεται παρὸν. Καὶ τὸ πα-
ρὸν τῶν μακρυνῶν αὐτῶν ἀστρῶν ἀντιστοι-
χεῖ μετ' ὁ μέλλον μας, ἔπειτα ἀπὸ ἑκατον-
τάδες, χιλιάδες ἢ ἑκατομμύρια χρόνια. Θὰ
μπορούσαμε νὰ πούμε, ὅτι οἱ τεράστιες αὐ-
τὲς ἀποστάσεις τῶν ἀστρῶν καταργοῦν
τὴν ἐννοία τοῦ χρόνου στὸ Ἀπείρο.

Τὰ ἴδια χρονικά διαστήματα χρειά-
ζεται καὶ τὸ φῶς πού φεύγει ἀπὸ τὴ
Γῆ, γιὰ νὰ φθάσῃ πού μακρυνὰ ἀστρα.
Ἀν ὑποθέσουμε, λοιπὸν, ὅτι μπορούσα-
με νὰ ξεκινήσουμε γιὰ ἕνα ταξίδι στὸ
Ἀπείρο, μετ' ὅλη τὴν ταχύτητα μεγαλύτερη ἀπ'
αὐτοῦ τοῦ φωτός, κι' ὅτι διαθέταμε ἕνα ἀάν-
ταστο ἱσχυρὸ τηλεσκόπιο, στὴν διαδρο-
μή μας θὰ μπορούσαμε νὰ δοῦμε ὅλη
τὴν ἐξέλιξι τῆς περασμένης ζωῆς μας,
ἀπὸ τὴν ἐκτίμησι, ὡς τὴ στιγμή πού
γεννηθήκαμε.

Τὸ σχῆμα τῶν ἀστερισμῶν δὲν ἄλλα-
ξε οὐσιωδῶς, ἀπ' τὴν ἐποχὴ πού τοὺς
ξε οὐσιωδῶς, ἀπ' τὴν ἐποχὴ πού τοὺς

Στὸ μέσον: Μεταβολὲς τοῦ σχήμα-
τος τῆς Μεγάλης Ἀρκτοῦ διὰ μέσου
τῶν αἰώνων. Κάτω: Τὸ μέγεθος τοῦ
Ἥλιου σχετικὰ μετ' ὁ μέγεθος τριῶν
γινανταίων ἀπλανῶν ἀστερίων.

πρωτοπατήρησε ὁ προϊστορικός ἄνθρωπος.
Τοὺς βλέπουμε καὶ σήμερα ὅπως τοὺς ἔβλε-
παν οἱ προφῆτες τῆς Βίβλου, οἱ λεγεῶνες τοῦ
Ἰουλίου Καίσαρος καὶ οἱ σύγχρονοι τοῦ Με-
γάλου Ναπολέοντος. Ὡστόσο, τὰ ἀστρα πού
τοὺς ἀποτελοῦν, κινεῖται συνεχῶς. Ἐπομέ-
ως, οἱ θέσεις ὅπου τὰ βλέπουμε σήμερα, δὲν
εἶναι αὐτὲς στὶς ὁποῖες βρίσκονται πραγμα-
τικά. Ἐχουν μετατοπισθῇ στὸ μεταξύ, ὥσπου
νὰ φθάσῃ τὸ φῶς τους ἐπὶ τὴ Γῆ.

Ἀν ξεκινούσαμε γιὰ ἕνα ταξίδι, στὰ ἀ-
στρα, θὰ παύαμε νὰ βλέπουμε τὴ Γῆ, πολὺ
πρὶν φτάσουμε στὸν Πλούτωνα, στὸ μακρυ-
νότερο δηλαδὴ πλανήτη τοῦ ἡλιακοῦ μας συ-
στήματος. Οἱ πῖο μεγάλοι πλανῆτες (Ζεὺς,
Κρόνος, κλπ.) θὰ χάνονταν ἀπ' τὰ μάτια μας,
ὅταν θάχαμε διατρέξῃ ἕνα μικρὸ μόνο μέρος
τῆς ἀποστάσεως ὡς τὸ πλησιέστερο ἀστρὸ.
Ὑστερὰ, ὁ Ἥλιος θὰ καταντούσε μὴ μικρὴ
κι' ἀσημαντὴ φατεινὴ κουκίδα στὸν οὐρανόν.
Καὶ τὸ ἱσχυρότερο ἀκόμα τηλεσκόπιο, δὲν θὰ
μπορούσε πιά νὰ ξεχωρίσῃ τὸ σχῆμα του,

οὔτε νὰ διακρίνῃ τοὺς πλανῆτες πού περιστρέφονται γύρω του.
Μόνο τότε θὰ καταλαβαίναμε καλὰ, θὰ χωνεύαμε τὴν ἰδέα πῶς
ὁ Ἥλιος δὲν εἶναι κανένα συνηθιστὸ οὐράνιο σῶμα. Εἶναι ἀπλῶς
ἕνα ἀστρὸ, σάν τόσα ἄλλα — καὶ μάλιστα ὅχι ἀπ' τὰ πῖο με-

γὰ. Πραγματικὰ, ἔχει διάμετρο 1.384.
600 χιλιόμετρα, ἐνῶ τὰ ἀστρα Ἀντάρης
καὶ Μίρα εἶναι 330 ἢ 460 φορές μεγαλύ-
τερα. Εἶναι δηλαδὴ τόσο πελώρια, ὥστε
θὰ μπορούσαν νὰ περιλάβουν ὅλοκληρη
τὴν τροχιά τοῦ Ἀρεως, καὶ νὰ μείνῃ ἄ-
κόμα χώρος ἐλεύθερος!

Τὸ μεγαλύτερο ὅμως ἀπ' ὅλα τὰ ἀστρα
ἔχει διάμετρο περίπου 3.000 φορές μεγα-
λύτερη ἀπ' τοῦ Ἥλιου!

Σκεφθῆτε τώρα ὅτι, κατὰ τοὺς ὑπολο-
γισμούς τῶν ἀστρονόμων, ὑπάρχουν πάνω
ἀπὸ 30 δισεκατομμύρια ἥλιοι στὴ Γαλα-
ξία, καὶ θὰ καταλάβετε πόσο ἀσημαντος
εἶναι ὁ Ἥλιός μας, τὸ κέντρο τοῦ πλανη-
τικοῦ μας συστήματος. Ὅσο γιὰ τὴ Γῆ
μας... καλύτερα νὰ μὴ γίνεταί λόγος γι'
αὐτήν!

Ἐφ' ὅσον τὰ ἀστρα εἶναι ἥλιοι, τὸ λο-
γικὸ εἶναι νὰ πιστεύουμε πῶς ἔχουν κι'
αὐτοὶ τὰ δικά τους, ἀνεξάρτητα πλανητι-
κά συστήματα.

Ὅπως δηλαδὴ ὁ Ἥλιος εἶναι τὸ κέντρο
τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος, ἔτσι καὶ τὸ ἀ-
στρὸ Ἀντάρης θάχῃ γύρω του ἕνα μι-
κρὸ ἢ μεγάλο ἀριθμὸ ἀπὸ πλανῆτες,
πού κατοικοῦνται πιθανότατα ἀπὸ ζων-
τανὰ πλάσματα.

Πραγματικὰ, θὰ ἦταν ἀνοησία νὰ πι-
στεύουμε πῶς τὰ ἀστρα δημιουργήθη-
καν μετ' ὅν ἀποκλειστικὸ σκοπὸ νὰ φω-
τίσουν ἀπέραντην κι' ἀκατόκρητες ἐκτά-
σεις τοῦ Ἀπείρου...

Δὲν πρόκειται, ἄλλωστε, ἐδῶ γιὰ ἄ-
πλὰ συμπεράσματα τῆς μηδαιμόνιότητος
τοῦ Ἥλιου μπροστὰ στὸ Σύμπαν. Οἱ
νέωτερες θεωρίες γιὰ τὸ σχηματισμὸ
τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος παραδέχονται
πῶς ὅλα τὰ ἀστρα εἶχαν τὶς δυνατό-
τητες ν' ἀποκτήσουν κι' αὐτὰ τὰ ἰδιαί-
τερα πλανητικά τους συστήματα, στὸ
πέρασμα δύο χρόνων.

Ἰσως νὰ μὴν εἶνε αὐτὸ σὲ ὅλα, γιὰ
τὸν ἄλφα ἢ τὸν βῆτα λόγο. Τὸ πιθανό-
τερο ὅμως εἶναι ὅτι πραγματοποιήθηκε
σὲ πολλὰ, σὲ πάρα πολλὰ ἀστρα.

πάνω στα χέρια του και μελετούσε προσεκτικά τη φυσιογνωμία του Βέμπο.

— Άλλα, ξαφνικά, έπαψε να τον βλέπει. Είχε νυχτώσει πιά κι' η φωτιά είχε σβήσει μέσα στο τζάκι.

— Ο ποιητής άφησε μιὰ βλαστήμια. Σηκώθηκε τέλος και πήγε κοντά στο τζάκι για ν' ανάψει ένα κερί. — Άλλά, ξαφνικά, ένοιωσε ένα χέρι πάνω στο δικό του κι' άκουσε τη φωνή του Βέμπο, που του έλεγε: — Μην ανάψεις!

— Για ποιά λόγο; ρώτησε ο Άρετίνος. — Μπορούμε να μιλήσουμε και στο σκοτάδι. Κάθισε και άκουσε με.

— Ο ποιητής ήταν πολύ ανήσυχος. Κάθισε, ωστόσο, κοντά στον καρδινάλιο και περίμενε.

— Σου είχα ζητήσει δυο πράγματα, άρχισε ο Βέμπο. Το πρώτο ήταν να κρατήσεις εδώ καμμία δεκαπενταριά ήμερες τη Μπιάνκα και ν' αναθέσεις στις Άρετίνες σου να εξαφανίσουν τους διαταγμούς και τους φόβους της...

— Είνε αλήθεια, απάντησε ο Άρετίνος. — Άλλ' αυτή η δουλειά δεν μου πολυάρεσε κι' αν δεν με πλήρωνες...

— Πάψε! φώναξε ο Βέμπο. Μου είχες υποσχεθί ότι θα κατάφερνες να βγάλεις την Μπιάνκα από τη Βενετία χωρίς να υποπτευθί κανείς το παραμικρό.

— Κι' αυτό είνε αλήθεια.

— Έ, λοιπόν, σε απαλλάσσω απ' αυτές τις δυο φροντίδες, για τις οποίες σε πληρώσα προκαταβολικά...

— Ο Άρετίνος τινάχτηκε όρθιος, σαν να τον είχε δαγκώσει όχια.

— Πρέπει, λοιπόν, να σου γυρίσω τα χρήματα που μου δώσα; φώναξε.

— Όχι, απάντησε ο Βέμπο. Ξανακάθισε στη θέσι σου. Δεν θα μου γυρίσης τίποτα μ' έναν όρο... ένα μόνο...

— Μίλησε...

— Άκούσε, λοιπόν. Απόφασισα να φύγω από τη Βενετία άποψε. Μην φωνάζεις...

— Θά πάρω και την Μπιάνκα μαζί μου. Η γόνδοιά μου με περιμένει σε μικρή απόστασι από το μεγαρό σου. Από τη στιγμή που θα περάσω τη λιμνοθάλασσα θα έχω σωθί.

— Θά έχης σωθί;

— Θέλω να πώ ότι το ύπόλοιπο ταξίδι δεν με άνησυχεί.

— Άς δούμε ποιός είνε ο όρος σου.

— Σε ποιά από τις Άρετίνες σου εμπιστευθήκες την Μπιάνκα;

— Στην Περίνα.

— Θά την φωνάζεις, σε τρόπο που η Μπιάνκα να μείνι μόνη. Θά μου δείξης κατόπιν το δωμάτιό της...

— Πρέπει να πείσω αυτό το παιδί να μ' ακολουθήσει...

— Τι θα πη η μητέρα της; ρώτησε

τρομαγμένος ο Άρετίνος.

— Μά αυτήν πηγαίνομε να συναντήσωμε, απάντησε ο Βέμπο. Δεν υπάρχει, λοιπόν, κανείς λόγος ν' άνησυχής.

— Τα χρήματα σου στοιχίζουν πολύ άκριβά! μουρμούρισε ο ποιητής.

— Όπως σου είπα, συνέχισε ο καρδινάλιος χωρίς να δώση σημασία στη διακοπή του, θα φωνάζεις εδώ την Περίνα και θα μου δείξης το δωμάτιό της Μπιάνκας.

— Άν την καταφέρω να μ' ακολουθήσει, θα φροντίσης κατόπιν να μάς βγάλεις από το σπίτι σου χωρίς να μας ίδη κανείς.

— Καλά, απάντησε ο Άρετίνος έπειτα από μικρή σκέψι. Περιέμενε μιὰ στιγμή εδώ.

— Έπειτα από λίγο ο Άρετίνος ξαναγύρισε και του είπε:

— Έλα.

— Ο ποιητής τον ώδήγησε ανάμεσα από τρεις - τέσσερις διαδρόμους, που ήταν βυθισμένοι στο σκοτάδι. Σταμάτησε, τέλος, μπροστά σε μιὰ πόρτα.

— Έδώ είνε, είπε.

Η κόρη της εταίρας

— Όπως είδαμε, ο Βέμπο, έκτελώντας την έπιθυμία η καλύτερα τη διαταγή του Βέμπο, είχε άπομακρύνει τον υπηρέτη του, στέλνοντάς τον στο Τρεβίζε.

— Πραγματικά, ο υπηρέτης μπήκε σε μιὰ γόνδολα. Έπειτα από καμμία πεντακοσαριά μέτρα, όμως, είπε στο βαρκάρη να σταματήσει κι' αφού τον πλήρωσε, βγήκε στην ξηρά.

— Διευθύνθηκε κατόπιν προς το μέρος της νήσου του Όλιδόλο.

— Όταν έφτασε εκεί, έσπρωξε την πόρτα του κήπου του σπιτιού του Δανόλο και προχώρησε στο έσωτερικό, σαν άνθρωπος που ήξερε καλά τα μέρη.

— Έπειτα από λίγο χτυπούσε στην πόρτα του σπιτιού. Ο γέρο Φίλιππος του άνοιξε άμέσως.

— Καλώς ήρθες, Τζιοβάνι, του είπε.

— Ο υπηρέτης αυτός δεν ήταν άλλος από το νέο που ο Σκαλαμπρίνο είχε συναντήσει μιὰ μέρα στο δρόμο του Μέστρε. Ο πατέρας της Μπιάνκας τον παρουσίασε κατόπιν στον Ρολάνδο Κανδιάνο.

— Φαίνεται πώς ο Τζιοβάνι έκαμε τη σκέψι πώς, αντί για τον Μπάστολο το μονόφθαλμο ή τον Σαντρίγκο, ήταν προτιμώτερο να υπηρέτη τον Ρολάνδο Κανδιάνο, γιατί δέχτηκε άμέσως τις προτάσεις του.

— Ο Ρολάνδος τον έβαλε τότε στο σπίτι του Άρετίνου, για να επιτηρή τον ποιητή, αλλά και για να παρακολουθί όσα γίνονταν στο σπίτι του.

— Ο αφέντης είνε έδω; ρώτησε ο Τζιοβάνι, φθάνοντας στο σπίτι της νήσου του Όλιδόλο.

— Όχι, απάντησε ο Φίλιππος. Ήταν έδω χθές το βράδι.

— Θά ξαναγυρίση;

— Ίσως.

— Θά τον περιμένω.

Κι' ο υπηρέτης του Άρετίνου κάθισε σε μιὰ καρέκλα για να περιμένη τον Ρολάνδο Κανδιάνο.

— Έπειτα απ' αυτή τη μικρή παρέκβασι, ως ξαναγυρίσαμε στο σπίτι του Άρετίνου.

— Ο Βέμπο, μπαίνοντας στο δωμάτιό της Μπιάνκας, την είδε να κάθεται κοντά σ' ένα τραπέζι.

— Η νέα, μόλις τον είδε, σηκώθηκε άμέσως κι' έκαμε μερικά βήματα προς τα πίσω.

— Ο Βέμπο έρριξε μιὰ γρήγορη ματιά μέσα στο δωμάτιο.

— Είχε πολύ λίγα έπιπλα. Άπέναντι στην πόρτα βρισκόταν ένα παράθυρο με βαρεία παραπετάσματα.

— Ο Βέμπο κλείδωσε πίσω του την πόρτα, έβαλε στην τσέπη του το κλειδί και προχώρησε προς το παράθυρο. Τό άνοιξε κι' έσκυψε προς τα έξω.

— Το παράθυρο αυτό δεν έδλεπε στο κανάλι, αλλά σ' ένα μικρό πλαγίο δρόμο, που ήταν εκείνη την ώρα βυθισμένος στο σκοτάδι και έρημος. Αυτό το παράθυρο βρισκόταν στο πρώτο πάτωμα, δηλαδή σε όποιασι έπτά περίπου μέτρων από το δρόμο.

— Αφού έκαμε αυτές τις παρατηρήσεις, ο Βέμπο ξανάκλεισε το παράθυρο και γύρισε προς την Μπιάνκα. Την είδε τότε να κρατάη στο χέρι της το μικρό έγχειρίδιό της.

— Ένα σατανικό χαμόγελο πλανιόταν στα χείλη του. Αυτή τη φορά, ήταν άποφασισμένος να μην υποχωρήσει μπροστά σε τίποτε.

— Η νέα τον κύτταζε με μάτια που έλαμπαν. Τό ύφος της έδειχνε μιὰ άγρια άποφασιστικότητα.

— Τον είχε ξεχάσει σχεδόν ως εκείνη τη στιγμή. Και τώρα τον ξανάβλεπε, ξαφνικά, μπροστά της.

— Όταν η Περίνα την ώδήγησε στο δωμάτιό της, ήταν τόσο κουρασμένη, που άποκοιμήθηκε άμέσως σχεδόν. Και τότε το μικρό έγχειρίδιο γλυστρήσε από τα χέρια της.

— Ήταν ένα κομψοτέχνημα που το είχε φιλοτεχνήσει ο περίφημος όπλοποιός του Μιλάνου Φερέρα.

— Η Περίνα είδε το όπλο και το πήρε από το πάτωμα.

— Δυστυχισμένη μικρούλα! ψιθύρισε ανάμεσα στα δόντια της.

— Με τη γυναίκα διαίσθησι της είχε καντέψει τον κίνδυνο που διέτρεχε η Μπιάνκα.

— Η νέα έζυτνησε έπειτα από κάμποση ώρα κι' άρχισε να ψάχνη γύρω της. Τό ύφος της ήταν τρομαγμένο και τα μάτια της είχαν μιὰ έκφρασι αγωνίας.

— Η Περίνα κατάλαβε.

— Αυτό που ζητάτε το έχω έδω, της είπε.

— Και της έδειξε το μικρό έγχειρίδιο.

— Η Μπιάνκα το άρπαξε άμέσως και το έκρυψε στο στήθος της. Φάνηκε τότε πια ήρεμη και χαμογέλασε στην Περίνα.

— Είσαστε τόσο καλή! της είπε.

— Δεν ξέραν αν είμαι καλή, απάντησε η Περίνα. Για σάς, όμως, είμαι μιὰ φίλη...

— Δεν πρέπει να φοβώσαστε τίποτε από μένα.

— Δεν φοβάμαι, είπε η Μπιάνκα.

— Έδωσαν τα χέρια με μιὰ αυθόρμητη κίνησι.

— Πού βρίσκομαι; ρώτησε έπειτα από μερικές στιγμές η Μπιάνκα.

— Στο μεγαρό του Άρετίνου.

— Η κόρη της Ίμπερία κύτταζε έκπληκτη τη συνομιλήτριά της.

— Δεν ξέρετε τον Άρετίνο; είπε η Περίνα. Είνε ένας μεγάλος ποιητής, που η φήμη του έχει άπλωθι σ' όλο τον κόσμο.

— Τον τρέμουν για τίς σατιρές του και τον θαυμάζουν για τίς ποιημάτά του.

— Μίλουσε με υπερφάνεια, σαν η δόξα του Άρετίνου ν' άντανάκλουσε και στην ίδια.

— Κερδίζει πολλά χρήματα, συνέχισε. Φανάζει πολύ, αλλά δεν είνε κακός. Είμελις που τον ξέρομε καλά, δεν μπορούμε καταλάβω γιατί ο κόσμος τον φοβάται τόσο πολύ. Είνε πολύ καλός και πολύ γενναίόφρων σε μάς...

— Στο πρόσδεξ: Η συνέχισε.

ΤΗΝ πρώτη Άπριλίου γιορτάζεται η μνήμη της όσιας Μαρίας της Αιγυπτίας, που είχε μιὰ πολυκύμαντη ζωή.

— Η Μάρια γεννήθηκε στην Αίγυπτο το 345. Ήταν έξι-ορετικά όμορφη κι' είχε θερμή και φιλογερή κρίσι. Σε ηλικία δε δώδεκα χρόνων περιφρόνησε τους οικογενειακούς δεσμούς και τις θρησκευτικές και ήθικες υποχρεώσεις, που είχε σαν χριστιανή κόρη και είχτηκε στις έρωτικές περιπέτειες.

— Τού κάκου οι γονείς της τη συμβούλευαν και προσπαθούσαν να τη φέρουν στο καλό δρόμο. Έκείνη τούς άκουγε για λίγο, μα κατόπιν άδιαφορούσε για τις υποδείξεις τους και ξανάρχισε την έκλυτη ζωή της. Για να μην έχη μάλιστα τον έλεγχο κανενός, η παιδούλα αυτή με το πρόωρα άνεπτυγμένο σώμα έφυνε κρυφά από το πατρικό της σπίτι και πήγε στην Άλεξάνδρεια.

— Όπως γράφουν οι βιογράφοι της, η Μάρια είχε κυριευθί από την τρέλλα των έρωτικών ζήλοδεδώσεων. Δεν έδινε σημασία στους καλλωπισμούς ούτε στα χρήματα και στις επιδείξεις, όπως έκαναν οι έταίρες. Έκείνη ήθελε μόνον να ευχαριστη τὰ πάθη της.

— Επ' δεκαεφτά χρόνια λοιπόν, έκανε αυτή τη ζωή χωρίς να φοβάται τον θεό και χωρίς να ντρέπεται.

— Στα 375, που άποφάσισε να πάν στην Ίερουσαλήμ.

Μαρία η Αιγύπτια

Η άσωτη ζωή της και η μετάνοιά της στην έρημο

Ήταν τριάντα χρόνων και η όμορφη της διατηρείτο άκοιμη. Ήταν Σεπτέμβριος που γιορτάζεται η ύψωσι του Τιμίου Σταυρού. Η Μάρια κάνοντας περίπατο εκεί κοντά στη θάλασσα, είδε πολλν κόσμο να συγκεντρώνεται στην οδό εκείνη έτοιμαζόντουσαν να πάν στην Ίερουσαλήμ, όπου σε λίγες μέρες θα γιορταζόταν η Ύψωσι του Σταυρού. Αυτό έκανε τη Μάρια να πάρη την άποφασί ν' ακολουθήσει τους προσκυνητάς.

— Τι την άνάγκασε να πάν στα Ίεροσόλυμα; Μήπως ήθελε να γνωρίσει νέους τόπους και νέους φίλους. Ή μήπως είχε άχίρει να μετανοήση για την άσωτη ζωή που έκανε τόσα χρόνια; Στην κατάστασι αυτή φαίνεται πως βρισκόταν η Μάρια. Όταν άκουσε ότι τόσο άνδρες, γυναίκες και παιδιά πηγαίνουν στην θρησκευτική εκείνη γιορτή, θυμήθηκε τα παιδικά της χρόνια, τους γονείς της που έγκατέλειψε, την πατρίδα της, την εκκλησία, που άδωα μικρούλα πηγαίνε εκεί για ν' άκουσι για τον Τιμίο Σταυρό, κόριν του οποίου, η μητέρα του μεγάλου Κωνσταντίνου, η Άγία Έλενη, έκανε το ταξίδι στα Ίεροσόλυμα και που θεώρησε την ανακάλυψι του ως το ευτυχέστερο γεγονός της ζωής της. Οι αναμνήσεις εκείνες έφεραν στην ψυχή της Μαρίας μιὰ μεγάλη άναστάσι.

— Την ίδια μέρα, άφηνοντας πίσω της την Άλεξάνδρεια, τον μαρτύρα του έκλυτου βίου της, μπήκε σ' ένα καράδι κι' έφυγε. Ήταν όμως όμως στην Ίερουσαλήμ άρχισε πάλι τις άσκαι-δασίες της. Τώρα μπορεί να την τραβούσε η άμαρτία, αλλά δεν την ευχαριστούσε όπως πρώτα. Παρασυρόταν άλλα και υπέφερε συνεχώς. Μέσα στην ψυχή της γινόταν μιὰ φοβερή πάλη.

— Σ' αυτήν την μαρτυρική κατάστασι βρήκε τη Μάρια η γιορτή της Ύψωσης του Τιμίου Σταυρού. Από τα έμπερωματά ο κόσμος έτρεχε στην εκκλησία. Η Μάρια άσυνήθιστη τόσα χρόνια από θρησκευτικές γιορτές, έφτασε άργα κι' έμεινε στο προαύλιο. Όταν όμως πρθε η ώρα της Ύψωσης όλος ο κόσμος που ήταν απ' έδω άρχισε να σπρώχνη για να μπει μέσα στην εκκλησία. Η άμαρτωλή Μάρια, όμως, όσο και να την έσπρωχναν στάσις άδύνατον να κάνη ένα βήμα προς τα εμπρός. Μια μυοτη-ριώδης δύναμι την κρατούσε στη θέσι της ακίνητη!

— Έμεινε λοιπόν εκεί και σε λίγο είδε να ύψωνεται ο Τιμίος Σταυρός πάνω στον οποίο είχε γίνει το μαρτύριο και η θυσία τ' Ιησού. Η συγκίνησι τότε των ιερών και του λαού πλημμύρισε και τη δική της την καρδιά. Και ενώ εξακολουθούσε να βλέπη τον Σταυρό, μιὰ παράξενη αλλαγή γινόταν στα βάθη της ψυχής της, γιατί συναισθανθήκε έλο το βάρος των άμαρτιών της.

— Ήξερε, πού! όλη την ατέλεια των θρησκευτικών της γνώσεων, που έδω άρχισε να σπρώχνη για να μπει μέσα στην εκκλησία. Η άμαρτωλή Μάρια, όμως, όσο και να την έσπρωχναν στάσις άδύνατον να κάνη ένα βήμα προς τα εμπρός. Μια μυοτη-ριώδης δύναμι την κρατούσε στη θέσι της ακίνητη!

— Έμεινε λοιπόν εκεί και σε λίγο είδε να ύψωνεται ο Τιμίος Σταυρός πάνω στον οποίο είχε γίνει το μαρτύριο και η θυσία τ' Ιησού. Η συγκίνησι τότε των ιερών και του λαού πλημμύρισε και τη δική της την καρδιά. Και ενώ εξακολουθούσε να βλέπη τον Σταυρό, μιὰ παράξενη αλλαγή γινόταν στα βάθη της ψυχής της, γιατί συναισθανθήκε έλο το βάρος των άμαρτιών της.

— Ήξερε, πού! όλη την ατέλεια των θρησκευτικών της γνώσεων, που έδω άρχισε να σπρώχνη για να μπει μέσα στην εκκλησία. Η άμαρτωλή Μάρια, όμως, όσο και να την έσπρωχναν στάσις άδύνατον να κάνη ένα βήμα προς τα εμπρός. Μια μυοτη-ριώδης δύναμι την κρατούσε στη θέσι της ακίνητη!

— Έμεινε λοιπόν εκεί και σε λίγο είδε να ύψωνεται ο Τιμίος Σταυρός πάνω στον οποίο είχε γίνει το μαρτύριο και η θυσία τ' Ιησού. Η συγκίνησι τότε των ιερών και του λαού πλημμύρισε και τη δική της την καρδιά. Και ενώ εξακολουθούσε να βλέπη τον Σταυρό, μιὰ παράξενη αλλαγή γινόταν στα βάθη της ψυχής της, γιατί συναισθανθήκε έλο το βάρος των άμαρτιών της.

— Ήξερε, πού! όλη την ατέλεια των θρησκευτικών της γνώσεων, που έδω άρχισε να σπρώχνη για να μπει μέσα στην εκκλησία. Η άμαρτωλή Μάρια, όμως, όσο και να την έσπρωχναν στάσις άδύνατον να κάνη ένα βήμα προς τα εμπρός. Μια μυοτη-ριώδης δύναμι την κρατούσε στη θέσι της ακίνητη!

— Έμεινε λοιπόν εκεί και σε λίγο είδε να ύψωνεται ο Τιμίος Σταυρός πάνω στον οποίο είχε γίνει το μαρτύριο και η θυσία τ' Ιησού. Η συγκίνησι τότε των ιερών και του λαού πλημμύρισε και τη δική της την καρδιά. Και ενώ εξακολουθούσε να βλέπη τον Σταυρό, μιὰ παράξενη αλλαγή γινόταν στα βάθη της ψυχής της, γιατί συναισθανθήκε έλο το βάρος των άμαρτιών της.

— Ήξερε, πού! όλη την ατέλεια των θρησκευτικών της γνώσεων, που έδω άρχισε να σπρώχνη για να μπει μέσα στην εκκλησία. Η άμαρτωλή Μάρια, όμως, όσο και να την έσπρωχναν στάσις άδύνατον να κάνη ένα βήμα προς τα εμπρός. Μια μυοτη-ριώδης δύναμι την κρατούσε στη θέσι της ακίνητη!

— Έμεινε λοιπόν εκεί και σε λίγο είδε να ύψωνεται ο Τιμίος Σταυρός πάνω στον οποίο είχε γίνει το μαρτύριο και η θυσία τ' Ιησού. Η συγκίνησι τότε των ιερών και του λαού πλημμύρισε και τη δική της την καρδιά. Και ενώ εξακολουθούσε να βλέπη τον Σταυρό, μιὰ παράξενη αλλαγή γινόταν στα βάθη της ψυχής της, γιατί συναισθανθήκε έλο το βάρος των άμαρτιών της.

— Ήξερε, πού! όλη την ατέλεια των θρησκευτικών της γνώσεων, που έδω άρχισε να σπρώχνη για να μπει μέσα στην εκκλησία. Η άμαρτωλή Μάρια, όμως, όσο και να την έσπρωχναν στάσις άδύνατον να κάνη ένα βήμα προς τα εμπρός. Μια μυοτη-ριώδης δύναμι την κρατούσε στη θέσι της ακίνητη!

— Έμεινε λοιπόν εκεί και σε λίγο είδε να ύψωνεται ο Τιμίος Σταυρός πάνω στον οποίο είχε γίνει το μαρτύριο και η θυσία τ' Ιησού. Η συγκίνησι τότε των ιερών και του λαού πλημμύρισε και τη δική της την καρδιά. Και ενώ εξακολουθούσε να βλέπη τον Σταυρό, μιὰ παράξενη αλλαγή γινόταν στα βάθη της ψυχής της, γιατί συναισθανθήκε έλο το βάρος των άμαρτιών της.

— Ήξερε, πού! όλη την ατέλεια των θρησκευτικών της γνώσεων, που έδω άρχισε να σπρώχνη για να μπει μέσα στην εκκλησία. Η άμαρτωλή Μάρια, όμως, όσο και να την έσπρωχναν στάσις άδύνατον να κάνη ένα βήμα προς τα εμπρός. Μια μυοτη-ριώδης δύναμι την κρατούσε στη θέσι της ακίνητη!

— Έμεινε λοιπόν εκεί και σε λίγο είδε να ύψωνεται ο Τιμίος Σταυρός πάνω στον οποίο είχε γίνει το μαρτύριο και η θυσία τ' Ιησού. Η συγκίνησι τότε των ιερών και του λαού πλημμύρισε και τη δική της την καρδιά. Και ενώ εξακολουθούσε να βλέπη τον Σταυρό, μιὰ παράξενη αλλαγή γινόταν στα βάθη της ψυχής της, γιατί συναισθανθήκε έλο το βάρος των άμαρτιών της.

— Ήξερε, πού! όλη την ατέλεια των θρησκευτικών της γνώσεων, που έδω άρχισε να σπρώχνη για να μπει μέσα στην εκκλησία. Η άμαρτωλή Μάρια, όμως, όσο και να την έσπρωχναν στάσις άδύνατον να κάνη ένα βήμα προς τα εμπρός. Μια μυοτη-ριώδης δύναμι την κρατούσε στη θέσι της ακίνητη!

— Έμεινε λοιπόν εκεί και σε λίγο είδε να ύψωνεται ο Τιμίος Σταυρός πάνω στον οποίο είχε γίνει το μαρτύριο και η θυσία τ' Ιησού. Η συγκίνησι τότε των ιερών και του λαού πλημμύρισε και τη δική της την καρδιά. Και ενώ εξακολουθούσε να βλέπη τον Σταυρό, μιὰ παράξενη αλλαγή γινόταν στα βάθη της ψυχής της, γιατί συναισθανθήκε έλο το βάρος των άμαρτιών της.

— Ήξερε, πού! όλη την ατέλεια των θρησκευτικών της γνώσεων, που έδω άρχισε να σπρώχνη για να μπει μέσα στην εκκλησία. Η άμαρτωλή Μάρια, όμως, όσο και να την έσπρωχναν στάσις άδύνατον να κάνη ένα βήμα προς τα εμπρός. Μια μυοτη-ριώδης δύναμι την κρατούσε στη θέσι της ακίνητη!

— Έμεινε λοιπόν εκεί και σε λίγο είδε να ύψωνεται ο Τιμίος Σταυρός πάνω στον οποίο είχε γίνει το μαρτύριο και η θυσία τ' Ιησού. Η συγκίνησι τότε των ιερών και του λαού πλημμύρισε και τη δική της την καρδιά. Και ενώ εξακολουθούσε να βλέπη τον Σταυρό, μιὰ παράξενη αλλαγή γινόταν στα βάθη της ψυχής της, γιατί συναισθανθήκε έλο το βάρος των άμαρτιών της.

— Ήξερε, πού! όλη την ατέλεια των θρησκευτικών της γνώσεων, που έδω άρχισε να σπρώχνη για να μπει μέσα στην εκκλησία. Η άμαρτωλή Μάρια, όμως, όσο και να την έσπρωχναν στάσις άδύνατον να κάνη ένα βήμα προς τα εμπρός. Μια μυοτη-ριώδης δύναμι την κρατούσε στη θέσι της ακίνητη!

— Έμεινε λοιπόν εκεί και σε λίγο είδε να ύψωνεται ο Τιμίος Σταυρός πάνω στον οποίο είχε γίνει το μαρτύριο και η θυσία τ' Ιησού. Η συγκίνησι τότε των ιερών και του λαού πλημμύρισε και τη δική της την καρδιά. Και ενώ εξακολουθούσε να βλέπη τον Σταυρό, μιὰ παράξενη αλλαγή γινόταν στα βάθη της ψυχής της, γιατί συναισθανθήκε έλο το βάρος των άμαρτιών της.

ρίφημο πνευματικό, στον όποϊον διηγήθηκε με συντριβή την παλιά ζωή της. Έκείνος την παρηγόρησε και της επέτρεψε να κοινωνήση των Άχράντων Μυστηρίων.

— Όταν την νύχτα λοιπόν η Μάρια προσευχόταν στο ύπαιθρο και το πρωί, αφού έκοιμήθηκε, κατέβηκε στην όχθη του ποταμού. Έκει βρήκε ένα αγαθό βαρκάρη, που την πέρασε στην αντίκρυνη όχθη. Προχώρησε τότε βαθεία στην έρημο, όπου άποφάσισε να περάση την υπόλοιπη ζωή της. Έκει δε την συναντήσε, φαντάσμαι πιά της παλαιάς όμορφιάς της, ο όσιος Ζωσιμάς, που άκουσε από την ίδια την ιστορία της.

— Όταν επρόκειτο να φύγη ο Ζωσιμάς, η Μάρια τον παρακάλεσε να πάρη από το μοναστήρι του το Σάμα και το Άιμα του Χριστού και να τις το φέρη για να κοινωνήση τη Μεγάλη Έβδομάδα του επομένου χρόνου.

— Πραγματικά ο Ζωσιμάς τον άλλο χρόνο πήρε το Σάμα και το Άιμα του Χριστού για να το πάν στην όσια. Κατέβηκε στην όχθη, μα δεν έδλεπε καμμία βάρκα για να τον περάση στο άπέναντι μέρος. Νύχτωσε, όταν ξαφνικά ο Ζωσιμάς αντίκρυσε στο φώς του φεγγαριού τη Μάρια να κάνη το σημείο του σταυρού και να βαδίση πάνω στα νερά του Ιορδάνη.

— Ο όσιος άπόμεινε κατάπληκτος. Όταν δε η όσια ήρθε κοντά του, έκείνος θέλησε να γονατίσει μπροστά της. Μα η Μάρια του είπε:

— Έσύ θα με προσκυνήσης, που είσαι ιερέας και βασιτάς και τα βεία μυστήρια;

— Ο όσιος της προσέφερε

— Ο όσιος άπόμεινε κατάπληκτος. Όταν δε η όσια ήρθε κοντά του, έκείνος θέλησε να γονατίσει μπροστά της. Μα η Μάρια του είπε:

— Έσύ θα με προσκυνήσης, που είσαι ιερέας και βασιτάς και τα βεία μυστήρια;

— Ο όσιος της προσέφερε

— Ο όσιος άπόμεινε κατάπληκτος. Όταν δε η όσια ήρθε κοντά του, έκείνος θέλησε να γονατίσει μπροστά της. Μα η Μάρια του είπε:

— Έσύ θα με προσκυνήσης, που είσαι ιερέας και βασιτάς και τα βεία μυστήρια;

— Ο όσιος της προσέφερε

— Ο όσιος άπόμεινε κατάπληκτος. Όταν δε η όσια ήρθε κοντά του, έκείνος θέλησε να γονατίσει μπροστά της. Μα η Μάρια του είπε:

— Έσύ θα με προσκυνήσης, που είσαι ιερέας και βασιτάς και τα βεία μυστήρια;

— Ο όσιος της προσέφερε

— Ο όσιος άπόμεινε κατάπληκτος. Όταν δε η όσια ήρθε κοντά του, έκείνος θέλησε να γονατίσει μπροστά της. Μα η Μάρια του είπε:

— Έσύ θα με προσκυνήσης, που είσαι ιερέας και βασιτάς και τα βεία μυστήρια;

— Ο όσιος της προσέφερε

— Ο όσιος άπόμεινε κατάπληκτος. Όταν δε η όσια ήρθε κοντά του, έκείνος θέλησε να γονατίσει μπροστά της. Μα η Μάρια του είπε:

— Έσύ θα με προσκυνήσης, που είσαι ιερέας και βασιτάς και τα βεία μυστήρια;

— Ο όσιος της προσέφερε

— Ο όσιος άπόμεινε κατάπληκτος. Όταν δε η όσια ήρθε κοντά του, έκείνος θέλησε να γονατίσει μπροστά της. Μα η Μάρια του είπε:

— Έσύ θα με προσκυνήσης, που είσαι ιερέας και βασιτάς και τα βεία μυστήρια;

— Ο όσιος της προσέφερε

— Ο όσιος άπόμεινε κατάπληκτος. Όταν δε η όσια ήρθε κοντά του, έκείνος θέλησε να γονατίσει μπροστά της. Μα η Μάρια του είπε:

— Έσύ θα με προσκυνήσης, που είσαι ιερέας και βασιτάς και τα βεία μυστήρια;

— Ο όσιος της προσέφερε

— Ο όσιος άπόμεινε κατάπληκτος. Όταν δε η όσια ήρθε κοντά του, έκείνος θέλησε να γονατίσει μπροστά της. Μα η Μάρια του είπε:

— Έσύ θα με προσκυνήσης, που είσαι ιερέας και βασιτάς και τα βεία μυστήρια;</

Οι Έλληνες επέτεθσαν φωνάζοντας: «Στήν κάρα βαρήτη!...»

Συνηθισμένες φράσεις και παροιμίες

Ποιά είναι η ιστορία τους

Όταν κάποιος μας φαίνεται... ξεροκέφαλος, λέμε συνήθως, ότι «κατέθηκε απ' τα Κράδα». Αλλά τι είναι τα Κράδα; Χωριά, επαρχία, βουνά, πόλεις; Και με το φακό να ψάξουμε τη χάρτη της Ελλάδας, δεν θα τα βρούμε πουθενά. Γιατί Κράδα δεν υπάρχουν. Από πού, λοιπόν, βγήκε το παράξενο αυτό όνομα; Κάποτε — αρκετά χρόνια πριν την επανάσταση του 21 — στην Ναύπακτο, ξεσηκώθηκαν μερικά τουλμάρια παλληκάρια, ανέβηκαν στο βουνό και δημιούργησαν ένα ισχυρό κατεπανατό. Το πιο ισχυρό της εποχής εκείνης. Οι Αρδανίτες τους έτρεμαν. Ωστόσο, μία μέρα, αποφασίσαν να τους χτυπήσουν με μεγάλες δυνάμεις, για να τους βγάλουν απ' τη μέση. Αλλά, όταν άρχισε η μάχη, οι Έλληνες τους επέτεθσαν με καταπληκτική όρμη, φωνάζοντας συγχρόνως: «Στήν κάρα βαρήτη!». Η λέξη «κάρα» που σημαίνει κεφάλι, είναι καθαρά ομηρική και, κατά την εποχή της Τουρκοκρατίας, ήταν πολύ της μόδας, παραμύθι από τα θρησκευτικά βιβλία. Όπως και το «καράφλος» και «καράφλα» ετυμολογούνται από το κάρα. Ο λαός, λοιπόν, δλους αυτούς που φώναζαν «στήν κάρα βαρήτη» τους άνωμασε τιμητικά — με μία μικρή παραλλαγή — «Κράδα-βαρήτες». Και με τον και-

ρό, η Ναύπακτος πήρε την ανεπίσημη ονομασία Κράδα-βαρ.

Τη Ναύπακτο — πάλι πριν την Επανάσταση του 21 — την κυβερνούσε ένας ανάποδος διοικητής: Ο Ί-μιαμ Άλφ. Δεν άφηνε τους Έλληνες να σταθούν σε χλωρό κλαρί και όπου τους έβλεπε, τους κυνηγούσε. Όπως ήταν φυσικό, κανείς δεν τον χώνευε. Τότε ακριβώς, μερικοί καπεταναίοι της Ναυπάκτου, συνεννοήθηκαν με άλλους γειτόνους και σήκωσαν όλοι τους μπαϊράκι. Ο σκοπός τους ήταν να χτυπήσουν τον Ίμιαμ Άλφ. Εκείνος όμως, όταν είδε τα σκούρα, κλείστηκε με το ασκίρι του στο κάστρο της Επάχτου. Μα οι Έλληνες κατάφεραν να σκαρφαλώσουν στα τείχη του και να πηδήσουν μέσα. Άρχισε τότε μία φονική μάχη, που κράτησε όλη την ημέρα κι όλη τη νύχτα. Πάνω στο μακελειό εκείνο, ο Ίμιαμ Άλφς προσπάθησε να δραπετεύσει. Μία σφαίρα όμως τον βρήκε στο στήθος και τον άφησε στον τόπο. Οι στρατιώτες του, μόλις είδαν πως ο άρχηγός τους σκοτώθηκε κι ότι δεν μπορούσαν πια να κάνουν τίποτε, σήκωσαν τα χέρια τους και παραδόθηκαν. Ωστόσο, από το δραματικό αυτό γεγονός, βγήκε η φράση «ή νίλα του Μάμαλη», που τη λέμε συνήθως όταν

γίνει καμιά μεγάλη φασαρία ή καυγάς. Ο Μάμαλης δεν είναι άλλος από τον Ίμιαμ Άλφ.

Είναι γνωστό, ότι οι τσιγγάνοι δεν κατασταλάζουν ποτέ σ' ένα μέρος. Ταξιδεύουν συνεχώς από τόπο σε τόπο. Κάποτε, γύρω στα 1830, ένα μεγάλο καραβάνι που κατέβηκε από τη Θράκη, πήγε κι έστησε τα τσαντήρια του στη μέση του θεσσαλικού κάμπου. Όλη την ημέρα, οι τσιγγάνοι γύριζαν στα διάφορα χωριά, έλεγαν τη μοίρα, πουλούσαν χαλιά, μύλους και βότανα και το βράδυ επέστρεφαν στον καταυλισμό τους. Αντί όμως να πέσουν στον ύπνο, τόρριχαν σ' ένα τρικουβερτό γλέντι. Τα νταούλια και οι αμανέδες έδιναν κι έπαιρναν. Αλλά πέναν στο γλέντι τους, πολλές φορές πιανόντουσαν σε όμηρικούς καυγάδες. Τότε άρχιζε άλλου είδους φασαρία: Φωνές, πιστολιές, τρεχάματα, βογγητά. Στην αρχή, οι χωρικοί της περιφέρειας τρώζαν κι έβγαζαν από τα σπίτια τους για να δουν τι συμβαίνει. Σιγά-σιγά όμως άρχισαν να συνθιζούν και δεν τους έκανε πια εντύπωση ο λλος εκείνος ο σαματάς. Έτσι, όταν καμιά φορά τις νύχτες, μετά το τσιγγάνικο γλέντι, άκουγαν γυναικεία ξεφωνητά, έλεγαν απλώς: «Κάτι τρέχει στα γύφτικα». Από τότε έμεινε ο λόγος, που τον λέμε όταν συμβαίνει κάτι χωρίς σημασία.

Όταν ανέβηκε στο θρόνο ο βασιλεύς Γεώργιος ο Α', έδωσε άμνηστία σε όλους τους ληστές. Ανάμεσα στους τελευταίους ήταν κι ο διαβόητος αρχιληστής Πατσαούρας, που πήγε στο χωριό του κι άρχισε να ζήσαν καλός νοικοκύρης. Κάποτε όμως βρέθηκε σκοτωμένος ένας συγχωριανός του, ο Γιάννης Μπαλωματής. Επειδή είχε λογοφύρει κάποτε με τον Πατσαούρα, είπαν πως τον σκότωσε αυτός. Φυσικά, τον έπιασαν αμέσως και τον παρέδωσαν στη δικαιοσύνη. Δεν υπήρχαν όμως μάρτυρες κατηγορίας εναντίον του, για να βεβαιώσουν, ότι αυτός έκανε το φόνο. Ο αδελφός τότε του σκοτωμένου, για να τον εκδικηθεί, πλήρωσε κάποιον ξυλοκόπο, που κατέθεσε, ότι είδε με τα μάτια του τον Πατσαούρα να σκοτώνει τον Μπαλωματή. Έτσι ο πρώην ληστής καταδικάστηκε σε θάνατο και ώσπου να εκτελεσθεί, μετέφθη προσωρινά στο Παλαμήδι. Παρ' όλη όμως τη φοβερή φροσύνη του, κατάρθωσε να δραπετεύσει. Επί εξή ολόκληρους μήνες, έρευνούσε από τ' Αγραφα ως το Βελούχι και μέχρι τον Παρνασσό, για να ανακαλύψει τον ψευδομάρτυρα. Κι όταν τον βρήκε, τον έδωσε, τον έδεσε σ' ένα δέντρο και με μία σχίζα από σκουρναρί, άρχισε να τον γδέρνει. Από το γεγονός αυτό, βγήκε η φράση «τον έγδαρε με το σκουρναρί», που τη λέμε συνήθως για τους... φορατζήδες.

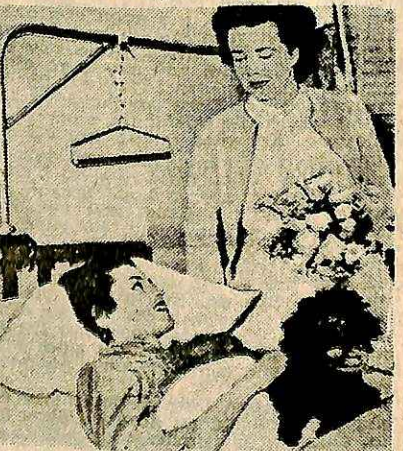

Ο ΣΥΝΘΕΤΗΣ ΤΟΥ «ΤΡΙΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ»

Ο Άντον Κάρας, ο Βενεζός συνθέτης της περιφημής μελωδίας του «Τού του ανθρώπου» άνοιξε στη Βιέννη ένα νυχτερινό κέντρο. Η χαριτωμένη κόρη του, που ποζάρει μαζί του στη φωτογραφία, τον βοηθούσε στην περιποίηση των πελατών. Ο Κάρας έδηλωσε ότι δεν έδωσε στη δημοσιότητα καμιά μελωδία του μετά τον «Τρίτο Άνθρωπο», γιατί θέλει να παρουσιάσει κάτι εφάμιλλο της μελωδίας, που τον έκανε διάσημο.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ Καθημερινώς προσφέρονται στο εμπόριο και νέες μηχανές, που διευκολύνουν τις νοικοκυρές και απλοποιούν τις διάφορες οικιακές εργασίες τους. Ανωτέρω μία νέα ηλεκτρική μηχανή, που σιδεράνει έπτά φορές πιο γρήγορα από το ηλεκτρικό σίδερο. Διευθύνεται όπως βλέπετε, με το πόδι και αφήνει τα χέρια ελεύθερα.

Η ΑΚΡΩΤΗΡΙΑ ΣΜΕΝΗ ΣΤΑΡ Η Σούζαν Μπάλ, μερικές μόλις μέρες μετά τον ακρωτηριασμό της, έχει ξαναβρεί όλη της την αισιοδοξία. Σ' αυτό, όπως λέει η ίδια, την βοήθησαν πολύ η αγάπη του μηνητήρος της και οι χιλιάδες των επιστολών των θαυμαστών της, που της έρχονται να γίνουν γρήγορα καλά. Σ' τη φωτογραφία μας η Σούζαν στο κρεβάτι του νοσοκομείου μαζί με το σκυλάκι, που της χάρισε ο αγαπημένος της.

Η Αθήνα

ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΑ

Λεωφορεία και τράμ με άλογα

Στις δύο μεγαλύτερες αρτηρίες της Αθήνας, τα τράμ παραχώρησαν τη θέση τους στα τρολλεϊ-μπάς. Και πρόκειται συντομα ν' αντικατασταθούν και στους άλλους δρόμους και να περιοριστούν, προς το παρόν, στις μακρυνότερες συνοικίες και στα προάστια.

Έτσι, το ηλεκτρικό τράμ, που ήταν το κατ' εξοχήν μεταφορικό μέσο των Αθηναίων επί μισόν αιώνα, πρόκειται να μας αφήσει χρόνους. Θύμα κι αυτό στο βωμό της τεχνικής πρόοδου και των νέων αναγκών, που παρουσιάζει η σημερινή πολυάνθρωπη Αθήνα.

Η ιστορία επαναλαμβάνεται και για τα τράμ, όπως συνέβηκε και με τα παλαιότερα μεταφορικά μέσα. Φεύγουν για να δώσουν τη θέση τους σε κάτι συγχρονισμένο. Το υπομονετικό γαϊδουράκι, το ξεροκέφαλο μουλάρι και το ευγενέστατο άλογο τα έφαγε ο τροχός. Τα αντικατέστησαν τα κάρρα, τα αμαξία, τα λεωφορεία και τα ιπποκίνητα τράμ. Ήλθε κατόπιν η μηχανή για να εκτοπίσει τα αμαξία. Και στο πρώτο ήμισυ του αιώνα μας, ο σιδηρόδρομος, το αυτοκίνητο και τα ηλεκτρικά τράμ αποτέλεσαν τα κύρια μεταφορικά μέσα της ελληνικής πρωτεύουσας.

Σήμερα, ανάμεσα στις χιλιάδες μηχανές που κυκλοφορούν στην Αθήνα, έχουν απομείνει — ως είδος ρομαντικής αναμνήσεως του παρελθόντος — μονάχα 35 μονίπια αμαξία! Χρησιμοποιούνται, συνήθως, για να μεταφέρουν... ντουλάπες, στρώματα και κρεβάτια...

Κι αν κανένας αδιόρθωτος νοσταλγός των παλαιότερων χρόνων θα έπιχειρούσε στις ημέρες μας να κάνει έναν περίπατο στην πόλη με κανένα μονίπιο, οι σύγχρονοι Αθηναίοι θα τον βλέπαν με την ίδια περιέργεια που οι παλαιότεροι είδαν τη Δούκισσα της Πλακεντίας να φέρνει το πρώτο αμαξί στην Αθήνα, πριν από 120 χρόνια!...

Την εποχή της τουρκοκρατίας και τα πρώτα χρόνια μετά την απελευθέρωση της Ελλάδας, τα κυριώτερα μεταφορικά μέσα των Αθηναίων ήταν τα γνωστά τετράποδα και οι γκαμήλες. Άλογα και μουλάρια εξασφάλιζαν τη συγκοινωνία της Αθήνας με την έρημη τότε ακτή του Πειραιά και τα γύρω χωριά. Οι επίσημοι ξένοι και οι περιηγητές που έφταναν στην Αθήνα, ζητούσαν υποχύγια από τα διάφορα χάνια και... φρουρά από τον Τούρκο βοεόδο για να τους συνοδεύσει στην περιόειά τους.

Στο χάνι του Φρανσουά κατέφυγε και ο Στράτφορντ Κάννινγκ, όταν ήρθε στην Αθήνα το 1832, όπου, καθώς μας πληροφορεί ο ίδιος, «έυρεν αναμνηστικά και υποχύγια».

Επιπλέον, με έφιππη την ακολουθία του, έφτασε στην Αθήνα τον άλλο χρόνο (1833) και ο Βασιλεύς Όθων, όταν ήρθε για πρώτη φορά στην κατόπιν ελληνική πρωτεύουσα. Την ίδια εποχή, φαίνεται πως κυκλοφόρησε στους αθηναίους δρόμους — ο Θεός των άλων — και το πρώτο αμαξί που, καθώς αναφέραμε παρά πάνω, ήταν της Δούκισσας της Πλακεντίας. Δεν ήταν όμως το πρώτο τροχοφόρο που έκανε την εμφάνισή του στην Αττική. Είχαν προηγηθεί από αυτό δυο... κάρρα, που είχε φέρει από την Μάλτα ο Άγγλος ναύαρχος της Μεσογείου Μάλκολμ, για να κουβαλούν τα υλικά για την εξοχική έπαυλη, που έχτιζε τότε στα Πατήσια, και στην οποία στεγάζεται σήμερα το «Άσυλον των Ανιάτων».

Όπως γράψαμε σε προηγούμενο σημείωμα, σχετικά με το «Άσυλον των Ανιάτων», οι Αθηναίοι θαύμαζαν ιδιαίτερα τα κάρρα του Μάλκολμ και μαζεύονταν γύρω από αυτά και τα παρακολουθούσαν σαν περίεργο φαινόμενο.

Την ίδια όμως εποχή, που οι Αθηναίοι θαύμαζαν τα δυο κάρρα, στην τότε πρωτεύουσα, τα Ναύπλιο, κυκλοφόρουσε το πρώτο λεωφορείο στην Ελλάδα — με άλογα φυσικά — που εξασφάλιζε καθημερινή συγκοινωνία με το Άργος.

Όταν η πρωτεύουσα μεταφέρθηκε από το Ναύπλιο στην Α-

θήνα (1 Δεκεμβρίου 1834), έρχισαν να εμφανίζονται στους αθηναίους δρόμους και τα αμαξία, ιδιωτικά και αγοραία. Ήταν ελάχιστα στην αρχή και τα χρησιμοποιούσαν οι έζευες πρεσβείες, το παλάτι και η Αντιβασιλεία.

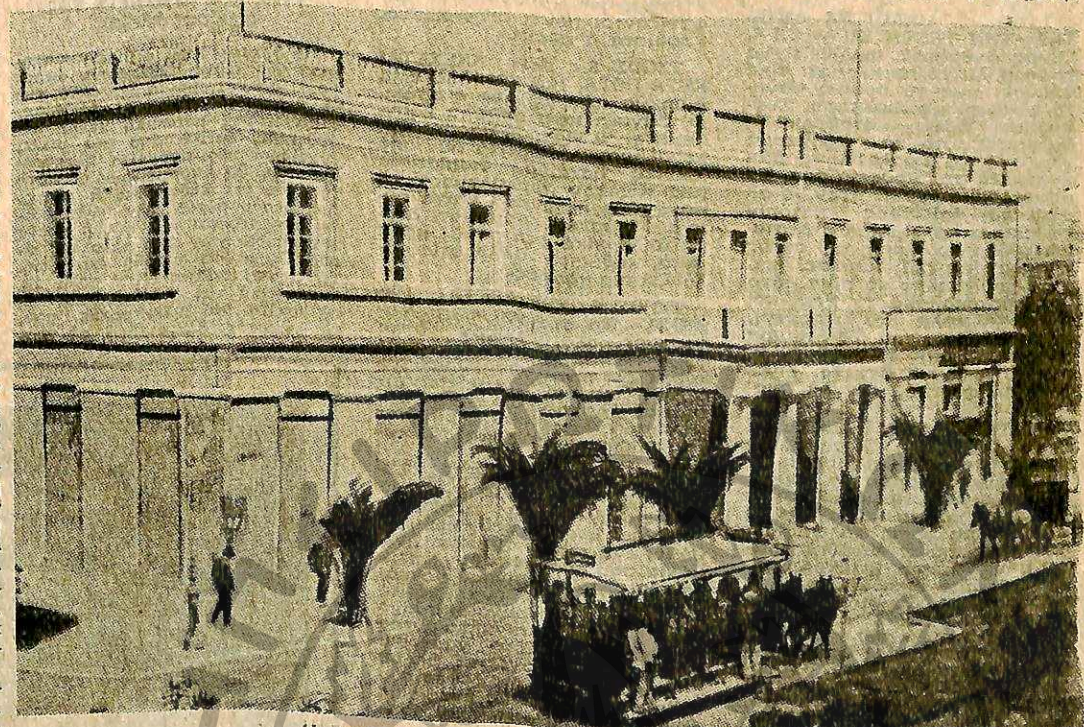
Το 1836, που τελείωσε ο δρόμος από την Αθήνα στον Πειραιά, εμφανίσθηκαν και τα πρώτα παμφόρεϊα. Ήταν μεγάλα αμαξία, που τα έσερναν άλογα και χρησιμοποιούνταν «διά την μεταφοράν έπιδατων και έμπορευμάτων παντός είδους». Τα π'ιφορεία αυτά, που κατόπιν ονομάστηκαν «λεωφορεία», χρησιμοποιήθηκαν για πολλά χρόνια και σε άλλες γραμμές, εκτός από τον Πειραιά, για να συνδέσουν την Αθήνα με

τα προάστια της και τις πιο μακρινές συνοικίες. Με την αύξηση όμως του πληθυσμού και την επέκταση της πρωτεύουσας, δημιουργήθηκε η ανάγκη φτηνής εσωτερικής συγκοινωνίας. Τα αμαξία ήταν ακριβό μεταφορικό μέσο. Τα χρησιμοποιούσαν μόνο οι πλουσιώτερες τάξεις.

Στον Τύπο και στη Βουλή γίναν πολλές φορές συζητήσεις πάνω στο θέμα αυτό. Αλλά μόνο το 1880 υπογράφηκε η πρώτη σύμβαση με μία βελγική εταιρεία, που πήρε το προνόμιο για πενήντα χρόνια να εξασφαλίσει την εσωτερική συγκοινωνία στην πρωτεύουσα και να τη συνδέσει και με τα προάστια.

Η εταιρεία πήρε τον τίτλο «Ανώνυμος Ελληνική Έταιρεία Ίπποσιδηροδρόμων και Τροχιοδρόμων Αθηνών και Περιχώρων», και έστρωσε τις πρώτες γραμμές των τράμ στην Αθήνα. Το κέντρο ήταν η Όμονοια, που ενώθηκε με το Ζάππειο, τα Πατήσια (ως του Λεβιδίου), τους Αιπλοκλήπους (ως του Πυρρή), το Μοναστηράκι, την Κολοκυνθού και του Ρούφ. Αργότερα (1902) γίναν και οι γραμμές Αχαρνών, Ίπποκράτους και Μητροπόλεως.

Τα τράμ του περασμένου αιώνα ήταν ιπποκίνητα. Ηλεκτροκίνηθηκαν μόνο το 1908. Τα τραβούσαν τρία μικρότερα άλογα, αρκετής αντοχής, που τα φέρναν από τη Μικρά Ασία. Η ταχύτης

Ίπποκίνητο τράμ μπροστά στο Δημαρχείο.

του «ίπποσιδηροδρόμου» άφηνόταν στην καλή διάθεση των υποζυγίων, που τον έσερναν. Αμα συνέβαινε να είναι τίποτα κουρασμένοι τέρεμεδες, αρνούνταν έντελώς να προχωρήσουν. Και τότε κατέβαιναν οι επίδατες από το τράμ και τό... έσπραχναν για λίγο διάστημα, για να πάρουν... μπροστά τ' άλογα. Αλλά η ζωή κυλούσε τότε αμέριμνα και οι Αθηναίοι σπανίως ήταν βίσιτικοί. Πολλοί μάλιστα παίρναν το τράμ για διακοδόση. Ίδιως τους κασαν, για να...δροσιώσουν.

Λεωφορεία, τράμ με άλογα και αμαξία, αποτέλεσαν τα κύρια μεταφορικά μέσα των Αθηναίων στις τελευταίες δεκαετίες του περασμένου αιώνα. Κύριος σταθμός των αμαξίων ήταν στην πλατεία της Όμονοιας, όπου σταματούσαν το ένα πίσω από το άλλο, σχηματίζοντας μίαν αλυσίδα αμαξίων γύρω από το κυκλικό κέντρο της πλατείας με τα φοινικόδεντρα. Εκεί εύρισκε κανείς τα μοκούρρες με το μονίπιο είχαν 50 λεπτά και οι μεγαλύτερες 1 δραχμή.

Το 1899 εμφανίστηκε στους αθηναίους δρόμους ο κατόπιν άσπονδος και αμείλικτος έχθρος του αμαξίου: Τότε κυκλοφόρησε το πρώτο ιδιωτικό αυτοκίνητο, του Κωνσταντίνου Χριστομάνου. ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Προς όπαντα τα μέλη της Οργανώσεως Εθνικής Αντιστάσεως (Ο.Π.Δ.) (ΑΠΟΛΛΩΝ): Διά σχετικής Δ'ής του Γ.Ε.Σ. εζητήθησαν λεπτομερή στοιχεία των μελών της ανωτέρω οργανώσεως. Κατόπιν τούτου παρακαλούνται τα μέλη της οργανώσεως (και οι συγγενείς των εκτελεσθέντων) να διατεθούν κατά την κατοχήν υπό των ΔΕΛΜΟΥΖΩΝ, ΣΤΕΡΓΙΟΠΟΥΛΩΝ ΗΛΙΑΝ, ΚΑΖΑΚΟΠΟΥΛΩΝ (ή ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΩΝ), ΙΩΑΝΝΙΔΗΝ Ι., ΔΟΥΚΑΝ ΣΤΕΦΑΝΩΝ, ΤΟΥΣΑΝ ΒΑΣ., ΑΛΑΜ — ΠΑΓΚΑΚΗΝ ή υπό άλλους αρχηγούς ομάδων της ανωτέρω οργανώσεως, όπως αποστείλουν ταχυδρομικώς εις Στέφανον ΔΟΥΚΑΝ ρωματικά στοιχεία: 1) Όνομα του αρχηγού ομάδος (υπ' όν διετέλεσαν). 2) Όνοματεπώνυμον. 3) Όνομα πατρώσεως (χωρίον ή πόλις, Δήμος, Νομός). 5) Τόπος γενέσεως (χωρίον ή πόλις, Δήμος, Νομός). 6) Επάγγελμα. 7) Ένεστώσα διαμονή (πόλις, έδος, αριθμός). Η ΔΙΟΙΚΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Οί έπτά τύποι στομαχιών

Δέν υπάρχουν δυό έμοια μεταξύ τους

Ένν οι περισσότεροι από μας ακολουθούμε διάφορους κανόνες για το φαγητό και τη χώνευση, αγνοούμε τον οπουδήποτε από αυτούς: ότι η συμπεριφορά του στομαχιού διαφέρει από τον ένα στον άλλον άνθρωπο.

Μπορούμε δηλαδή να πούμε ότι το κάθε στομάχι έχει τη δική του προσωπικότητα, και πρέπει να την ξέρει καλά ο ιδιοκτήτης του και να τη σεβεται, αν θέλει να εξασφαλίσει την ομαλή λειτουργία αυτού του τόσο οπουδαιού οργάνου. Θ' ανταμειφθώ άλλωστε γι' αυτό, γιατί από το στομάχι εξαρτάται η διάθεσή μας, η όψιμάς κι' η απόδοσή της εργασίας μας.

Μολονότι δέν θα θρούμε ποτέ δυό στομάχια τελείως έμοια μεταξύ τους, υπάρχουν πάντως έπτά γενικοί τύποι. Ας ιδούμε τον καθένα από αυτούς ιδιαίτερος :

ΤΥΠΟΣ 1. ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΔΕΧΕΤΑΙ ΤΗΝ ΤΡΟΦΗ ΣΙΓΑ-ΣΙΓΑ. Ένας άνθρωπος συνήθιζε να τρώει πολύ το πρωί, γιατί είχε ακούσει πως το πρώτο φαγητό είναι το ωφέλιμότερο. Συγχρόνως όμως καταδρόχιζε βιαστικά αυτό το πρόγευμά του, για να προλάβει να πίνει εγκάρσια στο γραφείο του. Το αποτέλεσμα λοιπόν ήταν να αισθάνεται έπι ώρες κατόπιν φούσκωμα και κάψιμο στο στομάχι. Οι ένοχλήσεις του αυτές πέρασαν ως δια μαγείας, από τότε που άρχισε να πίνει μόνο μια πορτοκαλάδα το πρωί και να τρώει καλά το μεσημέρι, με την ήσυχία του. Το στομάχι του ήταν έτσι φτιαγμένο, ώστε έπρεπε να δέχεται λίγο-λίγο το φαγητό, κι' όχι βιαστικά.

ΤΥΠΟΣ 2. ΔΕΝ ΑΝΕΧΕΤΑΙ ΠΟΛΥ ΦΑΓΗΤΟ. Ένα τέτοιο στομάχι πηγαίνει περίφημα, όταν δέν το παραφορτώνουμε. Αλλιώς, μας προκαλεί κακοδιάθεση, ναυτία και ανόρεξη επί πολλές ώρες. Το στομάχι αυτό έχει πάθει συνήθως πτώσι, μεγαλύτερη ή μικρότερη, και γι' αυτό έχει ελαττωθεί η απόδοσή του. Σύμφωνα με μια στατιστική, το 25% των ανθρώπων έχουν πτώσι του στομαχιού, που δέν έπηρεάζει όμως πάντα τη λειτουργία του. Υπάρχουν έξ άλλοι στομάχια που δέν ανέχονται πολύ φαγητό, γιατί εκκρίνουν ανεπαρκή ποσότητα γαστρικού υγρού.

ΤΥΠΟΣ 3. ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΑΝΑΠΑΥΣΗ ΠΡΙΝ ΑΠ' ΤΟ ΦΑΓΗΤΟ. Κάποιος υπέφερε κάθε βράδυ, μετά το φαγητό, από πόνους στην κοιλιά και γουργουριές. Ήταν βέβαιος δέ ότι η συνεχής αυτή κακοστομαχία του αποτελούσε σύμπτωμα κάποιας σοβαρής οργανικής παθήσεως. Ένας γιατρός όμως τον καθησύχασε, εξηγώντας του ότι, αν είχε μια οργανική ανωμαλία, θα πονούσε και σ' άλλες ώρες της ημέρας, κι' όχι μονάχα μετά το βράδυνο φαγητό. Του είπε επίσης ότι οι περισσότεροι άνθρωποι της κοιλιάς δέν φρεϊνούνται σε οργανική παθολογία, αλλά μάλλον σε κακές συνήθειες διατροφής. Τέλος, αποφάνθηκε ότι το λάθος του ήταν που καθότανε να φάει άμεσως μόλις γυρίζε σπίτι του. Το στομάχι του δέν μπορούσε να λειτουργήσει αποτελεσματικά, αν δέν

ζεκουραζόταν έπι μια ώρα πριν απ' το φαγητό.

ΤΥΠΟΣ 4. ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΕΧΕΤΑΙ ΝΕΡΟ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟ ΦΑΓΗΤΟ. Ένα στομάχι τέτοιου είδους έχει την ιδιότητα ν' αδιάζει πολύ γρήγορα. Αν λοιπόν πίνουμε πολύ νερό με το φαγητό μας, το στομάχι μας αδιάζει ακόμη γρηγορότερα, και συνεπώς ένα μέρος των τροφών περνάει στα έντερα πρόωρα, όχι τελείως χωνευμένο. Αντίθετα, όσοι έχουν στομάχι που αργεί ν' αδιάσει, μπορούν να πίνουν νερό πιο έλευθερα, όχι όμως για να καταπίνουν έτσι την τροφή τους άμαση. Πραγματικά, αν δέν μασήσουν καλά, ώριμες τροφές (ιδίως οι άμυλνες), δέν ανακατεύονται με το σάλιο, που πρέπει ν' αρχίζει τη χώνευσή τους. Όταν φτάνουν λοιπόν στο στομάχι, δέν είναι αρκετά προετοιμασμένες. Έτσι, το στομάχι δέν μπορεί να λειτουργήσει κανονικά, κι' εμφανίζονται πόνοι στην κοιλιά, καψίματα ή αέρια.

ΤΥΠΟΣ 5. ΔΕΝ ΑΝΕΧΕΤΑΙ ΚΡΥΑ ΠΟΤΑ. Μία κοπέλλα είχε διαρκώς πόνους στο στομάχι, κι' έδωζε κάτι μεγάλα εξανθήματα. Ο γιατρός υποπτεύθηκε αλλεργία. Έπειτα δέ από πολλές δοκιμές, διαπίστωσε πως της την προκαλούσαν τα παγωμένα ποτά που έπινε συχνά. Υπάρχουν πράγματι άτομα αλλεργικά στα πολύ κρύα ποτά, καθώς κι' άλλα στις πολύ ζεστές τροφές.

ΤΥΠΟΣ 6. ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΓΑΛΗΝΗ. Το στομάχι αυτό λειτουργεί καλά, μόνον όταν τρώει κανείς ήσυχα στο σπίτι του. Γιατί είναι υπερευαίσθητο στην έξαψη και την υπερένταση, που ελαττώνουν την παραγωγή των γαστρικών υγρών και δυσκολεύουν συνεπώς τη χώνευσή.

ΤΥΠΟΣ 7. ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΣΥΧΝΑ ΓΕΥΜΑΤΑ. Αυτό για να χρησιμοποιηθεί, η περίοδος του γαστρικού υγρού, που παράγει ένα τέτοιο στομάχι. Στις μάχια που παρουσιάζουν υπερέκκριση υγρών, τείνουν να πάθουν έλκος. Μπορούν να το προλάβουν, αν τρώνε από λίγο κάθε 2 ώρες, καταναλώνοντας έτσι το πλεονάζον γαστρικό υγρό. Ορόνιο είναι έξ άλλοι που αποφεύγονται οι τροφές που αυξάνουν τις δεινές εκκρίσεις (μπαχαρικά, αλμυρά και γλυκίσματα).

Δέν αρκεί όμως να μάθετε τη βασική ιδιορρυθμία του στομαχιού σας και να τη σεβασθείτε. Πρέπει ακόμη ν' ακολουθήτε ώριμους κανόνες, που έχουν καθιερώσει οι ειδικοί :

1) Μην παίρνετε ως δεδομένο ότι μερικές τροφές (όπως τα πτηνά, το λάχανο, τ' αγγούρια, κλπ.) είναι πάντα δυσκολοχώνευτα. Οι στομαχολόγοι έχουν βρει ότι, αν ένας φάει, πώς μια ώριμη τροφή θα του προκαλέσει πεπτικές διαταραχές, μπορεί να τις πάθει πραγματικά απ' το φόβο του. Έξ άλλου, ώριμες τροφές θεωρούνται άδικα δυσκολοχώνευτες.

2) Βεβαιωθείτε πως δέν καταπίνετε αέρα. Οι γιατροί αποδίδουν πολλούς κοιλιακούς με φούσκωμα και αέρα, στη μηχανική συνήθεια της αεροφαγίας, όταν μασάμε την

τροφή μας ή όταν πίνουμε νερό.

3) Μοιράστε κανονικά την τροφή τις ημέρας. Το στομάχι λειτουργεί καλλίτερα, όταν δέχεται την ίδια περίπου ποσότητα τροφής σε κάθε φαγητό. Έπισης όταν τρώμε τις ίδιες ώρες κάθε μέρα.

4) Μην πιστεύετε πως υπάρχουν τρόφιμα-θαύματα, όπως ο «πάρης άρτος» ή τα «μαχαρίκια», και πως πρέπει να τα τρώτε καθημερινώς. Ένν ώφελουν πολλούς ανθρώπους, δέν γίνονται ανεκτά από όλους, που έχουν ευαίσθητο πεπτικό σύστημα.

5) Να ξέρετε ότι το στομάχι σας αντιδρά στα καθημερινά προβλήματα σας και στις δυσκολίες σας, όπως και σεις ο ίδιος. Έχετε την τάση να εξεγείρεσθε, όταν βρίσκεσθε σε μια δύσκολη κατάσταση, και να προσπαθείτε άμεσα να διορθώσετε τα πράγματα με ρίσκα μέτρα; Τότε και το στομάχι σας θάνα πιθανότητα υπερδραστήριο και θα παράγει περισσότερα γαστρικά υγρό. Πρέπει λοιπόν να τρώτε κάτι, όταν βρίσκεσθε σ' αυτή την κατάσταση. Αντίθετα, αν το πρόβλημά σας κι' οι δυσκολίες σας προκαλούν κατάπνιμο, ήττοπάθεια και αδράνεια, το στομάχι σας θα ελαττώνει τότε τη δράση του, και συνεπώς είναι καλύτερο να μην τρώτε με τέτοιες συνθήκες.

Μία νέα θεραπεία της σχιζοφρενίας

Ο δόκτωρ Χήφ, του πανεπιστημίου της Νέας Ορλεάνς, έφηρμωσε μια καινούργια θεραπεία για τη θεραπεία της σχιζοφρενίας. Εισάγει στη μετωπική χώρα του ασθενούς, έπειτα από μια μικρή έγχυση, δύο άσημενα ηλεκτρόδια, που θα παραμείνουν σ' αυτή τη θέση επί έβδομης ή μήνης. Διά μέσου αυτών των ηλεκτροδίων διοχετεύεται μια ή δύο φορές την ημέρα στον εγκέφαλο του ασθενούς ρεύμα μικρής έντασεως. Τα αποτελέσματα είναι πολύ ενθαρρυντικά και πολύ ανώτερα από εκείνα του ηλεκτροσόκ, που, ως γνωστόν, δέν έπιδρά με τρό-

πο ικανοποιητικό στη σχιζοφρενία.

Το μόνο μειονέκτημα της νέας μεθόδου είναι ότι καθηλώνει επί μακρό χρονικό διάστημα τον άσθενή μέσα σε μια κλινική ή σ' ένα νοσοκομείο. Γιατί, όπως είπαμε, τα ηλεκτρόδια παραμένουν πάντοτε στη μετωπική χώρα και μόνον μετά το τέλος της θεραπείας αφαιρούνται από εκεί.

Το άγελαινό γάλα στα βρέφη

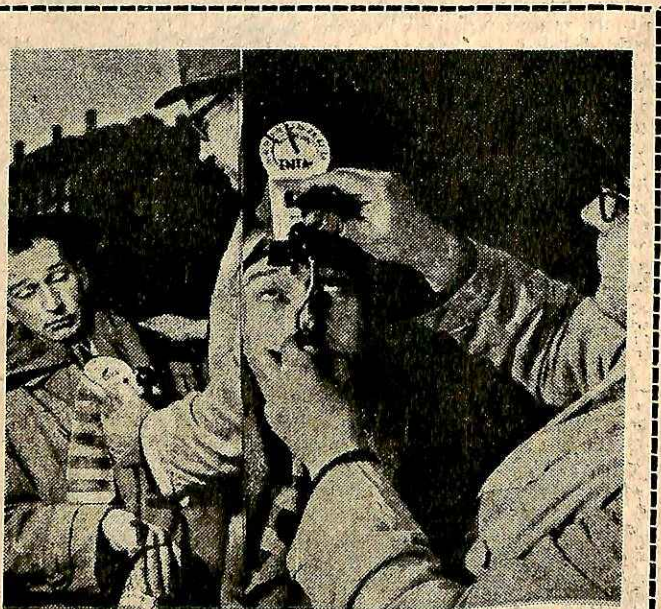
Κάθε νεογέννητο παιδί, που έχει αλλεργικό πατέρα ή μητέρα ή αδελφό, μπορεί να παρουσιάσει κι' αυτό προδιάθεση σε αλλεργία. Εύτυχος, βρέθηκε τώρα ένα απλό προληπτικό μέσον γι' αυτές τις περιπτώσεις: Για να μη γίνει αλλεργικό το βρέφος, αρκεί μόνο να μη του δώσουν καθόλου άγελαινό γάλα, στους πρώτους μήνες της ζωής του.

Πραγματικά, τους μήνες αυτούς μπορεί εύκολότερα να πάθει αλλεργία, έφόσον είναι άτελης ακόμη ο φυσικός προστατευτικός μηχανισμός του σώματός του. Το γάλα προκαλούν δέ οι πρωτεΐνες του άγελαινού γάλατος, που είναι η κυριώτερη τροφή του μετά το μητρικό γάλα. Το συνθιμένο σύμπτωμα που παρουσιάζει τότε, είναι ένα αλλεργικό έκζεμα. Μπορεί έπισης να πάθει αργότερα άσθμα, στα 6-10 χρόνια του.

Οι συνέπειες λοιπόν αυτές προλαμβάνονται, αν το άγελαινό γάλα αντικατασταθεί επί μερικούς μήνες μ' ένα γάλα που περιέχει «γάλα σόγιας».

Πότε ωφελεί ή έρμونهθεραπεία

Μπορεί να μεγαλώσει το γυναικείο σύστημα με έρμونهθεραπεία; Πολλές γυναίκες ζητούν απ' το γυναικό τους να τους εφαρμόσει αυτή τη θεραπεία, η οποία όμως φέρνει αποτέλεσμα σε λίγες περιπτώσεις μονάχα. Πράγματι, όταν η γυναίκα έχει κανονική έμμηνο ρύση, υπάρχει ήδη στον οργανισμό της άρκετη ποσότητα έρμωνα, επομένως η χορήγηση και άλλης δέν πρόκειται να ωφέλησει σε τίποτε. Το αντίθετο όμως συμβαίνει σε γυναίκες που έχουν ατροφικές ωοθήκες, ή που παρουσιάζουν συνήθως ανωμαλίες των έμμηνων: Αυτές μπορεί να ιδούν ωφέλεια με την έρμونهθεραπεία.

Η ΣΥΣΚΕΥΗ ΠΟΥ ΞΕΜΕΘΑΙ

Ο «άποτοξινωτής» είναι μια συσκευή, που ξεμεθαί σχεδόν άμεσα τους μεθυσμένους. Είναι γερμανικής εφευρέσεως, και λειτουργεί μ' ένα υγρό, μυστική κατασκευής, που έπενεργεί στους άτμούς του οίνου-νεύματος. Χρησιμοποιείται συνήθως για να ξεμεθαί τους μεθυσμένους οδηγούς αυτοκινήτων. Η συσκευή, δέ, πως βλέπετε τοποθετείται στη μύτη του μεθυσμένου και με λίγες εισπνοές, τον ξεμεθαί!

ΟΙ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ προκαλούν καρκίνο;

Οί «λεπτοί» τύποι πληρώνουν το βαρύτερο φόρο

Η λύπη μας φέρνει δάκρυα στα μάτια. Η ντροπή ή μια έμφυτη δειλία, μας κάνουν να κοκκινίζουμε. Όταν είμαστε θυμωμένοι ή τρομαγμένοι, η καρδιά μας χτυπάει δυνατά...

Αυτά τα άπλά παραδείγματα, δείχνουν με ποιο τρόπο οι συγκινήσεις έπιδρούν στον οργανισμό μας και προκαλούν διάφορες τροποποιήσεις φυσικές, χημικές ή βιολογικές.

Αλλ' ο καρκίνος είναι, ως γνωστόν, μία βιοχημική έπεξεργασία, που γίνεται μέσα στο σώμα μας. Ένν όλα βασίζονται σε φυσικά φαινόμενα, συμβαίνει, ξαφνικά, κάτι, που τρελαίνει στην κυριολεξία τα κανονικά κύτταρα. Αυτά αρχίζουν τότε να πολλαπλασιάζονται με τρελό ρυθμό. Απορροφούν ταυτόχρονα τις ουσίες που είναι απαραίτητες στα γυήκινά τους και, στο τέλος, αναπτύσσονται σε τέτοιο βαθμό, που παρεμποδίζουν τις ζωτικές λειτουργίες του οργανισμού.

Μερικοί άνθρωποι κλαίνε με μεγαλύτερη ευκολία από τους άλλους. Άλλοι πάλι τρώζουν ή όργιζονται με το παραμικρό. Άλλοι ακόμη κοκκινίζουν χωρίς σοβαρό λόγο. Σ' όλους αυτούς, υπάρχει κάτι το ανώμαλο, κάτι που παρεμποδίζει την κανονική ή φυσιολογική λειτουργία του οργανισμού των. Αυτή η ανωμαλία μπορεί άρα γε να οδηγήσει στον καρκίνο.

Το ζήτημα αυτό άπασχόλησε ως σήμερα πολλούς ψυχιάτρους και ειδικότερα μια ομάδα έπιστημόνων της καρκινολογικής κλινικής του Πανεπιστημίου του Τέξας.

Οι έπιστήμονες αυτοί ξεκίνησαν από την έξης παρατήρηση: Το έλκος του στομαχιού, που παρουσιάζει τόσο μεγάλη διάδοση στις ημέρες μας, είναι μια έσθνεση του πολιτισμού μας. Οφείλεται, δηλαδή, στο ότι οι σημερινοί άνθρωποι είναι υποχρεωμένοι να ζουν σε μια διαρκή νευρική υπερένταση, για ν' αντιμετωπίσουν τις ανάγκες της ζωής. Αλλ' αν υπάρχει τόσο στενή σχέση μεταξύ των συγκινήσεων και του έλκους, γιατί τάχα δέν θα μπορούσε να συμβαίνει το ίδιο και με τον καρκίνο;

Οι έπιστήμονες αυτοί είχαν προσέξει, ότι οι ίδιες μορφές καρκίνου δέν είχαν τα ίδια αποτελέσματα στους διαφόρους άσθενείς. Σε άλλους, η εξέλιξή του καρκινώματος ήταν ταχέως, ενώ σ' άλλους πολύ βραδεία. Έτσι π.χ. η άσθνεση του Χόντικιν, που είναι μια τρομερή μορφή καρκίνου, άλλους άσθενείς τους σκοτώνει μέσα σε έλάχιστες έβδομδες, ενώ σ' άλλους εξέλισσεται βραδύτατα. Υπάρχουν περιπτώσεις, που άσθενείς πάσχοντες από την άσθνεση του Χόντικιν, πέθαναν έπειτα από είκοσι ή είκοσιπέντε χρόνια.

Η ψυχολογική εξέταση των άσθενών από καρκίνο του Νοσοκομείου των παλαιών πολιτειών στην Νιวยอร์ก, έδειξε ότι ο ρυθμός της εξέλιξεως του καρκινώματος ήταν ανάλογος με την ευαισθησία

του ατόμου. Στους άνοιχτόκαρδους και ήρεμους τύπους, η εξέλιξή ήταν πολύ βραδεία. Στους κλειστός τύπους, αντίθετα, στους ανθρώπους δηλαδή που είχαν τη συνήθεια να καταπνίγουν τα αισθήματά τους, η εξέλιξή ήταν βραδύτατη.

Οι έρευνες προχώρησαν τόσο πολύ στα συμπεράσματά τους, ώστε καθώρθωσαν να καταρτίσουν ψυχολογικά «τέστ», που τους έπιδρούν να κατατάξουν τον άσθενή σε μια ώριμη κατηγορία, από την άποψη της αντίδρασής του στις συγκινήσεις. Κάθε κατηγορία αντιστοιχεί σ' έναν ώριμο ρυθμό εξέλιξεως. Έτσι είναι δυνατόν να καθοριστεί προκαταβολικά η πορεία της άσθνεσης ενός καρκινώματος. Κι' αυτό έχει τεραστί σημασία. Γιατί έπιδρέπει στο γιατρό να διαλέξει τα προσφορότερα, μέσα για τη θεραπεία του. Ένν έριμο τύπο π.χ. η θεραπευτική άγωγή θα είναι βραδεία, άνολογη, δηλαδή, με την πορεία της άσθνεσης. Ένν κλειστός τύπος, όμως, θα παραστή ανάγκη να εφαρμοσθούν κεραυνόδοξα μέσα θεραπείας, σε τρόπον ώστε ν' αναχαιτισθί εγκαίρως η πρόοδος του κακού.

Τα συμπεράσματα των έπιστημόνων αυτών δέν άφηνουν καμιά αμφιβολία για το ότι οι συγκινήσεις έπηρεάζουν την εξέλιξη ενός καρκινώματος. Αλλ' είναι δυνατόν και να προκαλέσουν την εμφάνισή του; Μ' άπλουστερα λόγια, οι συγκινήσεις προκαλούν καρκίνο;

Με το ζήτημα αυτό άπασχολήσαν ως σήμερα πολλοί ψυχίατροι και καρκινολόγοι. Από τις έρευνες που έγιναν μεταξύ των άσθενών, προκύπτει το συμπέρασμα, ότι οι καρκινώματες γενικά είναι άνθρωποι που άνδρουν έντονα στις συγκινήσεις. Ο καρκίνος προσβάλλει κατά προτίμηση τα άτομα που ζουν έντατικά και που άναζητούν τις μεγάλες και βίαιες συγκινήσεις. Οι άνθρωποι που ζουν ήρεμα και που αντιμετωπίζουν με ψυχραιμία τα διάφορα περιστατικά της ζωής, προσβάλλονται σπανιότερα από καρκίνο.

Φαίνεται πιθανόν, γράφει ο δόκτωρ Ουέστ, ότι οι συγκινήσεις άναστατώνουν τον οργανισμό μας. Αυτή η άναστάτασις γίνεται αισθητή και στα πιο μικρά κύτταρα και είναι δυνατόν, υπό ώριμους προϋποθέσεις, να τα εκτρέψει από τον κανονικό δρόμο τους και να τα κάνει ν' ακολουθήσουν άναρκετική εξέλιξη. Δέν μπορούμε όμως να πούμε με βεβαιότητα, ότι οι συγκινήσεις προκαλούν καρκίνο. Άλλα δέν υπάρχει αμφιβολία, ότι, όταν συντρέχουν ώριμες προϋποθέσεις, μπορεί να ευνοήσουν την ανάπτυξη καρκίνου, πράγμα που είναι το ίδιο.

Η νεώτερη σουλακίδη

Μολονότι φαίνεται πως τις άντικατέστησαν η πενικιλίνη και τ' άλλα αντιβιοτικά, οι σουλακίδες εξακολουθούν να χρησιμοποιούνται εύρυστα. Έχουν το σποδαίο πλεονέκτημα πως είναι σπινές. Χάρη στις νεότερες δέ τελεστοποιήσεις τους, δέν προκαλούν πλέον πονέματα, ούτε βλάπτουν στα παρενέργειες, ούτε βλάπτουν στα νεφρά. Η πιο καινούργια απ' τις σουλακίδες είναι η γκακνιρίνη. Οι άσθενείς που την παίρνουν, δέν χρειάζεται να πίνουν σόδα ή πολλά υγρά, όπως γινόταν με τις παλαιότερες σουλακίδες για να μη πειράζουν τα νεφρά.

Τελωτοθεραπεία

Πάλι επιάλτες βλέπεις, Δημητράκη... (Του Α. Θεοφιλόπουλου)

Φανάστε τον να γυρίση πίσω, δεσποινίς! Δέν είμαι ή γυναίκα του. Πρωταπριλιάτικο άστειο του έκανα!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Μα εγώ ζήτησα γυναίκα, όχι... όρντεν!... (Του Αργέλαου)

Χαίρετε

Κάτι τὸ ἀσήμαντο!...

Ἡ κυρία ρωτᾷ τὴν ὑποψήφια μαγεί-
ρισσα:
— Γιατί σ' ἐδίωξαν ἀπ' τὸ ἄλλο σπι-
τι που ἐργαζόσουν;
— Γιατί ἐσπασα μιὰ σουπιέρα.
— Γι' αὐτὸ μόνο;
— Μάλιστα... Βλέπετε, πληγώθηκε λί-
γο στὸ κεφάλι ἡ κυρία!

— Ὄστε, λοιπόν, ταξιδεύατε σ' ὅλο
τὸν κόσμω;... Εἶδατε τὸ Ρήνο;
— Βεβαίως. Ἀνέβηκα ὡς τὴν ψηλότερη
κορυφὴ του.
— Καὶ τοὺς λέοντες τοῦ Ἁγίου Μάρ-
κου, στὴ Βενετία;
— Φυσικά. Καὶ μάλιστα τοὺς τάισα.
— Ἐπισκεφθήκατε τὴ Μαύρη Θάλασσα;
— Μ' αὐτὴν γέμισα τὸ στυλὸ μου!

— Μὰ γιατί διέλυσε τὸν ἀρραβῶνα σου
μὲ τὴ Νίτσα; Φαινόσατε τόσο ἀγαπημέ-
νοι, οἱ δύο σας!
— Ἔτσι ἐπρεπε τὸ κάνω. Γιατί, φι-
λῶντας τὴν μιὰ μέρα, ἐνοιῶσα πὺς μύριζε
καπνὸ.
— Καὶ τί τὸ περίεργο; Σκανδαλίζεσαι
γιατὶ καπνίζει μιὰ γυναῖκα;
— Ὄχι. Σκανδαλίζομαι... ἐπειδὴ ἡ Νί-
τσα δὲν καπνίζει!

Κάποιος περαστικός λέει σ' ἕνα χτί-
στη:
— Εἶσαι τυχερός, ἐσύ! Μπορεῖς νὰ τρα-
γουδάς στὴ δουλειά σου.
— Καὶ σὺ δὲν μπορεῖς; Μήπως τυχόν
εἶσαι ὑπάλληλος σὲ γραφεῖο;
— Ὄχι. Εἶμαι νεκροβάφτης!

— Ἐγὼ ἔχω πάντα στὴν τσέπη μου μιὰ
ντουζίνα χαστούκια, γιὰ ὅποιον τὰ θέλει!
— Ἄ, καταλαβαίνω: Εἶναι οἱ οἰκονο-
μίες σου...

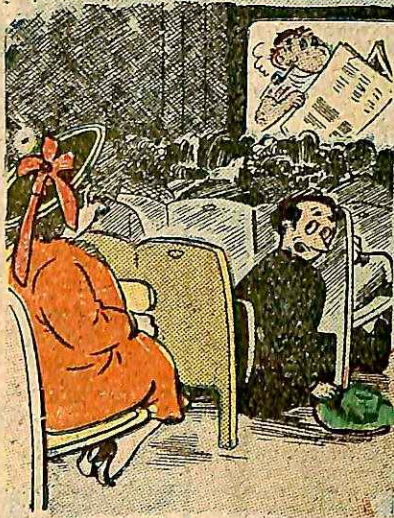
— Ἐχω δυὸ χρόνια νὰ μιλήσω στὴ γυ-
ναῖκα μου.
— Μπᾶ! Γιὰ ποῖό λόγο;
— Ἀπὸ λεπτότητα. Δὲν θέλω νὰ τὴ
διακοψῶ...

— Πάντα βάζω στὴν τσέπη μου γιὰ
γούρι ἕνα λαγοπόδαρο. Μὲ τὸν τρόπο αὐ-
τὸ γλυτώνω πολλὰ λεφτά.
— Πῶς;
— Νά: Κάθε φορὰ που ἡ γυναῖκα μου
χώνει ἐκεῖ τὸ χερί της τὸ νομίζει γιὰ πον-
τικί!...

Μιὰ οἰκογένεια νεοπλούτων μετακόμισε
ἀπὸ μιὰ λαϊκὴ συνοικία σὲ μιὰ ἀριστο-
κρατικὴ. Μιὰ βδομάδα, μετὰ τὴν ἐγκατά-
στασί της, τὴν ἐπισκέπτεται ἕνας φίλος.
— Καὶ πῶς τὰ πάτε μὲ τοὺς γείτονες;
ρωτᾷ μετὰ τὴν ἄλλη.
— Δὲν μὲ ἀρέσουν διόλου! ἀπάντησε
ἡ οἰκοδέσποινα. Εἶναι ὑπερήφανοι, ἀκατά-
δεκτοι, ἀκοινώνητοι! Σκέψου ὅτι κανεὶς
δὲν φωνεῖ ὡς τώρα νὰ μὲ ζητήσῃ δανει-
κὸ τὸ τηγάνι ἢ τὸν τρίψτη!...

Ἡ διεύθυνσις μιᾶς ἐφημερίδος τοῦ Λον-
δίνου, ἔλαβε τὴν παρακάτω ἀπειλητικὴ
προειδοποίησι λαθραναγνώστου:
«Ἄν συνεχίστε νὰ δημοσιεύετε διάφορα
ἀνέκδοτα εἰς βάρος τῶν Σκωτσέζων, θὰ
πάω νὰ... δανειζομαι ἀπὸ τὸ κιόσκι τὴν
ἐφημερίδα σας γιὰ νὰ τὴ διαβάσω!...»

— Μὴν τὸ ἀρνιέσαι, Λέλα! Σὲ εἶδα
ἐγὼ ποὺ τὸν φιλοῦσε.
— Ἀπὸ εὐγένεια, μαμάκα μου. Ἐπει-
δὴ μ' εἶχε φιλήσει ἐκεῖνος πρῶτος!

ΣΤΟ ΣΙΝΕΜΑ

— Τώρα βλέπετε;

— Μοῦ φερεις κιόλας, ἀγά-
πη μου, τὸ δῶρο μου; Μὰ ἡ
γιορτὴ μου εἶναι τὴν ἄλλη βδο-
μάδα!...

— Γιατί μὲ ρωτοῦν πῶς εἶμαι ἀπολω-
ς; Δὲν βλέπετε πῶς εἶμαι ἀπολω-
ς;...

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Γεώργιον Ρωσσιάνον. Κίβι. Β.
Κογκό: Εὐχαριστῶ θερμὰ. Ὅπως βλέπετε,
οἱ «Κατασκοποὶ» συνεχίζονται. Γεώργιον
Μαυροκέφαλον. Η. Ὑόρκη: Ὅταν ὁ
πάρχη ἡ καλὴ θέλησι, ὅλα γίνονται. Βιβλία
ἐστάλησαν. Ὁ «Θησαυρὸς» καὶ οἱ συνεργάτες
του, σὰς εὐχαριστοῦν. Μιμη. Ἀντιώνα-
πουλον, Ἀλεξάνδρεια: Πράγματι, ἔχω
γράψει ἄλλα δὲν ἀνέφερα τ' ὄνομά του. Ἐ-
πομένως εἶμαι ἀπολωτὸς ἐν τάξει. Σπύρον
Δημητριάκην. Ἀλεξάνδρεια: Δὲν ὑπάρχει
ὁρατοτέρη ἱκανοποίησι. Μὲ τὰ
στοιχεῖα αὐτὰ, δὲν περάσε κανεὶς ἀπὸ τὴν
Ἑλλάδα κατὰ τὴν Κατοχὴ. Μήπως κάνετε λα-
θός; Τάκην. Σαλίφερον. Ἑλλ. Β.
Κογκό: Πῶς ὄχι. Νὰ τὰ παραδώσετε στὸ
συγγενὴ σας. Τὸ «M. 103» ἦταν γερμανικὸ ὁ-
πλιταγωγόν. Ἀντινάχη στη Σαλαμίνα (στις
17) 843 ἀπὸ Ἑλλήνες σαμποτέρ. Χρή-
στον Ζαφειρίου. Αὐστράλια: Πάντα
χαίρομαι ὅταν παίρνω γράμματα ἀπὸ ξενιτε-
μένους φίλους. Τὸ ρεπορτάζ που μοῦ προτεί-
νετε, θ' ἀρχίσῃ νὰ δημοσιεύεται μετὰ τοὺς
«Κατασκοποὺς». Μπενίν. Σουσάν. Ἰ-
σραήλ: Παρακαλῶ νὰ μὴ στείλετε τὴ δι-
ευθυνσί σας. Εἶμαι συμφωνῶν. Οἱ Ἑβραῖοι
τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπως καὶ ὅλοι τῆς Ἑλλέ-
δος, εἶναι φίλοι μας. Ἐγγραψα καὶ θὰ ξανα-
γράψω γι' αὐτοὺς. Δημόσθεν. Πανου-
τσόπουλον καὶ Ἰωάννην Λαζαράτον. Κων.
πολιν: Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι πράκειται
γιὰ τὸ ἴδιο πρόσωπον. Σὰς εἶναι δυνατόν νὰ
μοῦ στείλετε τὰ στοιχεῖα του; Ἐλένη Ἀ-
λουπούγιαννη. Ἱερσπολιν. Ἱταλία: Τὸ εὐ-
γενικό σας γράμμα μὲ συγκίνησε. Εὐχαρι-
στῶς θὰ διαβάσω τὴ «δραματικὴν» ἀλε-
πίετα κατὰ τὴν Κατοχὴ. Περιμένω. Ἀλε-
κον Παρίσην. Ν. Ζηλανδία: Τὰ στοιχεῖα
που μοῦ στείλατε εἶναι θαυμαστά, ἀλλὰ δὲν
ὑπάρχουν στοὺς ἐπίσημους «φακέλλους» γιὰ
νὰ τὰ διασταυρώσω. Λυπούμαι. Ἀντιώνιον
Στεργιου. Κάιρον: Εὐχαριστῶς. Γιὰ τὸν
ἱερὸ λόγον ἐγγραψα παλαιότερα καὶ θὰ ξανα-
γράψω. Ἡ ἡρωικὴ τοῦ ἱστορίου εἶναι ἀνεξάν-
τλητη. Ἀναστάσιον Μεϊμαρίην. Κεῦ-
πτάουν: Δὲν ἔχει καμμία σημασίαν. Κάποτε θὰ
μπορούσε νὰ σὰς... κρεμάσῃ. Σήμερα, δυστυ-
χῶς, ἔχουν λησμονηθῇ τὰ πάντα. Ἰωάν-
νην Πανταζόπουλον. Κολομβία: Μὴν
πιστεύετε τίποτε. Ποτέ δὲν ὑπῆρξε... ἥρωας.
Ἰσως νὰ συμβαίνει ἐντελὸς τὸ ἀντίθετο. Ἀ-
ναλκίμαν. Ἡ ἐνταλσις. Κυρίακον Πα-
πᾶν. Κέννα: Ὁ ταγματάρχης Γιαν. Τσιγ.
σκοτώθηκε ἐπὶ ἀπὸ ἡρωικὴ μάχη μὲ τοὺς
φασίστες, που ἔγινε μέσα στὸ σπίτι που κα-
τοικοῦσε. Ἐπομένως πῶς μπορούσε νὰ συμβαί-
νῃ αὐτὸ που ἀναφέρετε στὸ γράμμα σας; Νι-
κόλαον Μπασιάκον. Ναϊρόμπι: Βε-
βαίως. Οἱ «Κατασκοποὶ» θὰ συνεχιστοῦν. Ἡ
διεύθυνσις τοῦ «Θησαυροῦ» σὰς εὐχαριστεῖ. Χά-
ράλαμπον. Ἡ λιάδην. Μυτιλήνη: Ἡ
ἀποστολὴ αὐτὴ ἔγινε στὴ 7 Ἰανουαρίου 1944.
Πέρασαν ἀπὸ τὸ ὄρατο καὶ ἡρωικὸ νησί σας.
Κατὰ τὴ διαδρομὴν τοὺς καὶ ἐξετελέσθη-
σαν. Νικ. Ἀόραμ. Σαντ. «Σωτηρία»: Δὲν
ὑπῆρχε λόγος νὰ μ' εὐχαριστήσετε. Τὸ
θεωρῶ ὑποχρέωσί μου. Μιλτ. Παράσχον.
Ρόβον: Ἰσως νὰ μπορούσα νὰ σὰς διευκο-
λύνω, ἂν μοῦ στείλατε τὰ στοιχεῖα τῆς ἐποχῆς
ἐκείνης. Ἀλέξ. Βαλαγγίου. Κων.πολιν:
Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν υποδείξεσιν. Ἡ ἰδέα σας
δὲν εἶνε διόλου ἀσχηλὴ. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα
θὰ προσπαθῶ. Σωκράτην Φράγκον.
Νεμέαν: Προσωπικὰ δὲν ἀθυροῦμαι τίποτε.
Γιὰ τὸ τότε θὰ ἤμουν τέρας μνήμης. Ἐσεῖς πῶς
τὰ καταφέρνετε; Ἰωάννην Κάρραν. Λε-
τοκαρυά: Δὲν ἔχω τέτοιον εἶδος... ἀρμоди-
ότητα! Ὅταν θὰ πάτε στὸ στρατό, θὰ βοή-
τεῖ μόνος σας τὸ δρόμο. Καταλαβαίνετε; Λα-
ρισάιον. Ἐνταῦθα: Ὁ κ. Σπύρος Κω-
τῆς εἶνε ὑπαστυνόμος. Νομίζω ὅτι ὑπηρετεῖ
στὸ Τμήμα Ἀλλοδαπῶν. Πηγαίνετε ὡς ἐκεῖ
καὶ θὰ σὰς πουν. Θεόφιλον Γρηγορίαν.
Δην. Κομοτηνὴν: Πῶς μπορῶ νὰ γράψω κατὰ
τέτοιο; Ἀλλοστε τὸ γεγονός αὐτὸ δὲν ἀνα-
φέρεται πουθενά καὶ οὐτε τὸ πιστεύω. Βα-
φίλειον Τρίκατσην. Ἡλιαν. Σαμαράν.
καὶ Κωνστ. Καταρῶν. Ν. Ἐρυθραίων: Ἀ-
καθὰς θὰ κατεβαίνετε στὴν Ἀθήνα. Πέρασε
ἕνα μεσημέρι ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας νὰ σὰς
λύσω τὴν ἀπορίαν. Ἀλ. Βανδάρων. Ἐν-
ταῦθα: Ὁ «Ἐντὸ Μεγερὸς καὶ ὁ Κρίσ Γουντ»
χάους, ἦταν τῆς Βρετανικῆς Ἀποστολῆς στὴν
Ἑλλάδα καὶ ἀπὸ τοὺς πρωτεργάτες, ἐπὶ ἀνα-
τινάξεως τῆς γέφυρας τοῦ Γοργοπόταμου. Οἱ
συνεργάτες τοὺς ἦταν πολλοί. Πῶς μπορῶ νὰ
τοὺς ἀναφέρω ὅλους ἐδῶ; Ἰωάννην Μαυ-
ρολέκην. Γ.Σ.Τ. 190. Π.Σ.: Θὰ διαβί-
δάσω τὴν παράκλησί σας. Ἀπὸ τὴν ἀπὸ τὴν
Μελετόπουλον. Ἐνταῦθα: Ἀπὸ τὴν ἀπὸ τὴν
αὐτὴ δὲν γράφονται τέτοιου εἶδους πρᾶ-
γματα. Οὐτὰ νὰ ἔρθετε στὰ γραφεῖα μας. Λυ-
πούμαι.

Τὸς Τσάντλερ
Σοῦζαν Μπαρ

ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Η Μαίρη Φαρλή στεκόταν άντικρυ στην καγκελλόπορτα της φυλακής. Σε λίγο, το μεσημέρι ακριβώς, θα βγαίνει απ' την πόρτα εκείνη ο άντρας της, έλευθερος πιά.

Της φαινόταν απίστευτο πώς ο Θωμάς θα ξαναγύριζε κοντά της και στην κοινωνία, ύστερα από τόσα χρόνια... Ένοιωσε τον έαυτό της νέο, νεώτατο ακόμη, τώρα που θα τον έσφιγγε στην αγκαλιά της. Μά, κυττάζοντας πιά απ' την ώνα χέρια της, σκέφθηκε πώς δεν άπομνε τίποτε πιά απ' την ραία μελαχροινούλα που είχε άφισει ο Θωμάς, ο άντρας της, πριν από 26 χρόνια.

Ήταν τώρα χλωμή, με ρυτίδες στο πρόσωπο, με τα μαλλιά της άσπρα κι' άπεριποίητα... γρηά κι' δλας, στα 50 χρόνια της.

Όσοσο δεν λυπότανε, γιατί ο σκληρός άγώνας που την είχε λυγίσει έτσι, δεν είχε μείνει δίχως άποτέλεσμα: Είχε κατορθώσει να σώση τη ζωή του άντρας της. Αυτό μονάχα την ενδιέφερε. Τί πείραζε, αν είχε χάσει όλα τ' άλλα.

Πριν από 26 χρόνια, όταν είχε μάθει πώς ο Θωμάς είχε καταδικασθ' σε θάνατο, είχε ξεχάσει το κάθε τι, και τ' α παιδιά τους ακόμα, για να σκεφθ' μονάχα πώς θάσωνε τη ζωή του άγαπημένου της άντρα, που λάτρνε το σπ'ίτι του και την οίκογένειά του κι' ήταν άνικανος να βλάψει ούτε μιγία!

Ήταν άθώος, ο Θωμάς. Τό είχαν βεβαιώσει τόσοί τίμιοι μάρτυρες. Κι' όμως οι ένορκoi είχαν δώσει πίστι σε μερικούς έχθρους του, που ήθελαν να τον καταστρέψουν. Ίσως νάφταιγε κι' ο δικηγόρος. Δεν ήταν τής προκοπής. Μά δεν είχαν λεφτά για να πληρώσουν καλλίτερο...

Έτσι, ο δυστυχισμένος Θωμάς θεωρήθηκε ένοχος για μι' αμνηστία δολοφονία και καταδικάστηκε σε θάνατο.

Έγινε ύστερα έφεσις σ' ανώτατο δικαστήριο. Η Μαίρη αναγκάστηκε να πουλήση το σπιτάκι τους, που τότε είχε στοιχίσει ώστόσο άμέτρητες γλυκές θυσίες, ύπομνη, προσπάθειες... Μά χρειαζόνταν πολλά λεφτά, για να σωθ' ο Θωμάς.

Σε δυό χρόνια, βγήκε η άπόφασις του έφετίου. Κι' επικύρωνε την καταδίκη!

Η Μαίρη απελπίστηκε τότε, μα δεν εγκατέλειψε τον άγώνα. Κι' είχε επιτύχει τη μετατροπή της θανατικής ποινής σε καταναγκαστικά έργα.

Είχε σώσει τη ζωή του Θωμά. Χρειάζονταν ώστόσο λεφτά. Κι' η Μαίρη δυσκολευόταν να δουλέψη, με τόσες σκέψεις στο μυαλό της. Έχασε δυό θέσεις και κατόπιν καθαρίστρια ενός εργοστασίου. Το μεγαλύτερο άγοράκι της εργαζόταν σ' ένα τυπογραφείο.

Κι' αν ακόμα δεν του συνέβαινε ένα δυστύχημα στο τυπογραφείο, θάταν καταδικασμένο να πεθάνη... Ναι, και τ' α δυό της παιδιά, συννηθισμένα στο δροσερό και καθαρό αέρα της έσοχης, είχαν άρρωστήσει απ' την πνιγρή ζέστη του καλοκαιριού στην πόλι. Θάταν χαμένο το άγοράκι της, όπωσδήποτε...

Η άσφαλιστική έταιρεία της πλήρωσε μι' άποζημίωσι για το θάνατό του. Μ' αυτά τ' α λεφτά μπόρεσε η Μαίρη να πάρη άλλο δικηγόρο, καλλίτερο, να κάνει νέες δικαστικές ενέργειες, να ζητήση άναθεώρησι της δίκης...

Η πάλη της αυτή είχε κρατήσει 26 χρόνια... μι' α θλιβερή σειρά από μάταιες προσπάθειες. Στο μεταξύ, είχε χαθ' κι' η κόρη της: Είχε φύγει με κάποιον που την ξετρελλάνε. Για πού; Δεν τόξερε η Μαίρη...

Καυμένη μικρή! είχε σκεφθ' η μητέρα.

Ο δυστυχισμένος Θωμάς θεωρήθηκε ένοχος για μι' α δολοφονία και καταδικάστηκε σε θάνατο...

Τί φταίει αυτή; Τί μπορεί ν' απαιτήσει κανείς άπόνα κορίτσι, που ο πατέρας του είναι στη φυλακή κι' η μητέρα του, με τους μπλεάδες της, δεν το κυττάζει καθόλου;...». Η Μαίρη δέκοψε τώρα τις πικρές άναμνήσεις της, για ν' αναρωτηθ' αν είχε φτάσει πιά το μεσημέρι. Θάβλε να ρωτήσει την ώρα.

Μά ο δρόμος ήταν έρημος. Μόνο μερικά καμινία περνούσαν γρήγορα, κάθε τόσο.

Η Μαίρη σκέφθηκε να σταματήσει ένα απ' αυτά, για να μάθ' την ώρα απ' το σωφέρ. Μά έτρεχαν δλα τόσο πολύ, τυλιγμένα σ' α συννεφά της σκόνης του δρόμου! Κι' οι σωφέρ δεν πρόσεχαν καθόλου τη μαυροφορεμένη γυναίκα, που περίμενε στον ίσκιο ενός δέντρου... περίμενε το βραβείο για τη νίκη που είχε πετύχει με την εργασία της, με το αίμα, με το χρήμα, με τη ζωή της...

Άκούστηκε ξαφνικά ή σειρήνα κάποιου γειτονικού εργοστασίου: Μεσημέρι!

Ένα λεπτό αργότερα, άνοιξε ή καγκελλόπορτα της φυλακής και βγήκε ένας άνθρωπος, ένας γεροντάκος, λίγο σκυφτός, με ύφος κουρασμένο, με γκριζά μαλλιά... Ο Θωμάς! Ήταν εκείνος, έλευθερος επιτέλους...

Έμεινε άκίνητος για λίγο, άνοιγοκλείνοντας γρήγορα τ' α μάτια του, θαμνωμένος απ' το δυνατό ήλιο.

Ύστερα είδε ξαφνικά τη γυναίκα του, που περίμενε στο αντίκρυνο μέρος του δρόμου, κάτω απ' το δέντρο. Έβγαλε μι' α φωνή χαρούμενη και προχώρησε γρήγορα πρὸς το μέρος της...

Δεν κατάλαβε ή Μαίρη τί ακριβώς συνέβη, γιατί, τη στιγμή εκείνη, κυττάζε μόνο το Θωμά. Δεν έδλεπε τίποτ' άλλο.

Έν' αυτοκίνητο έφτανε δλοταγώς. Κι' ο Θωμάς δεν είχε φροντίσει να κυττάξ' ή γύρω του, πριν διασχίση το δρόμο. Τ' αυτοκίνητο έπεσε πάνω του...

ΕΙΡΩΝΙΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Η Μαίρη έτρεξε σ' αν τρελλή, άφασισμένη, στο μέρος του τραγικού δυστυχήματος...

Όταν τόν σήκωσαν, ο Θωμάς ήταν πιά νεκρός.

Δεν θα κατάλαβε καν πώς ακριβώς πέθανε, έπλε ο γιατρός που τον εξέτασε. Εύτυχως γι' αυτόν, έμεινε άμέσως στον τόπο, δίχως να υποφέρη καθόλου.

Μά ή Μαίρη δεν άκουγε τ' α λόγια του.

«Έπειτα από 26 χρόνια...» συλλογιζότανε. «Όταν ξαναγύριζε πιά κοντά μου...» Έ, τώρα, δεν τη χρειαζομαι πιά κι' εγώ τη ζωή...»

Κι' ύστερ' από λίγο καιρό, άκολούθησε κι' αυτή στον τάφο τόν άντρα της.

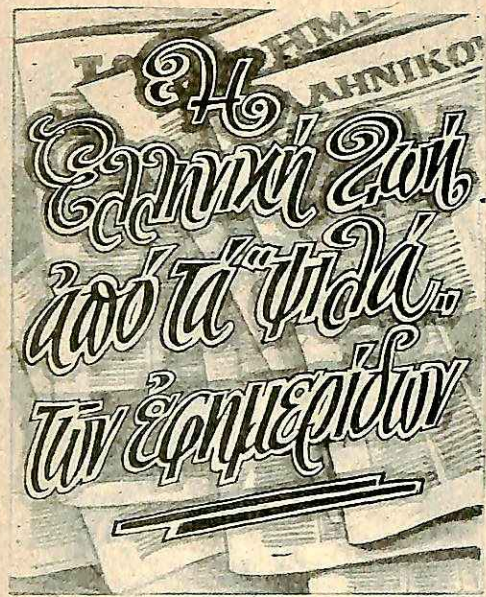
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ευχάριστες εκπλήξεις

Επί 40 χρόνια σχεδόν, κάθε Κυριακή, κάποιος Φρέντ Χάρντινγκ, ένας φτωχός κάτοικος του Μπρίστολ, έβγαζε το βιολί του απ' τη θήκη του κι' έπαίξε θρησκευτικούς ύμνους. Όταν πέθανε τελευταίως, σε ήλικία 84 ετών, δεν άφισε στην κόρη του τίποτ' άλλο απ' το παλιό βιολί. Έκείνη το πούλησε για 10 σελλίνια στη σπιτονοικοκυρά της, που το προώριζε για τ' α έγγονάκι της. Καθώς όμως ή καινούργια ιδιοκτήτρια του βιολιού καθόριζε τη σκόνη που γέμιζε το έσωτερικό του, διάβασε μέσα το όνομα του περίφημου Άντόνιο Στραντινάρι! Είχε αγοράσει για 10 σελλίνια ένα πολυτίμο βιολί που άξιζε περί τις 5.000 λίρες!

— Για άκούστε, δεσποινίς. Έγώ θα ζωγραφίσω το πρόσωπό σας ή έσεις;

«ΤΩΝ ΤΡΑΓΩΔΙΩΝ Η ΤΡΟΜΕΡΩΤΕΡΑ»

Μια συγκινητική ιστορία καλύπτει τις κύριες στήλες του «Αιώνος» της 20 'Ιανουαρίου 1851. Μια ιστορία, που σήμερα θα είχε σερβιρισθεί στο αναγνωστικό κοινόν ως πολύσηλη καμπάνια, με ει-
κόνες, με συνεντεύξεις κλπ. 'Ο συντάκτης της εποχής εκείνης έκρινε σκόπιμο να πα-
ρουσίαση με μεγάλη διακριτικότητα τα
πραγμάτα. Απευθύνεται ιδιαιτέρως προς
τους «ευσταθήτους της πρωτεύουσας» και
αφήγεται μια οικογενειακή τραγωδία:

«...Πρό τριών ετών, υπήρχεν οικογένεια
της επίσημος εν 'Αθήναις, η οικογένεια Ρε-
νιέρη. 'Ο αρχηγός αυτής, ο πολυτάς 'Εμ-
μανουήλ Ρενιέρης (η)· 'Απέθανεν· Είς 'Α-
θήνας εύρισκται· Οί πλείστοι αγνοούσιν,
ή μάλλον θέλουν να αγνοώσι. Καί διατί;
Διότι έδυοτύχησε καί σήμερον ό έν 'Ελλά-
δι δυστυχής, έπίσχυρε μέν την συμπα-
θειαν πάντων, συμπάθειαν όμως άδιάφορον
καί ψυχράν.

Ευσταθήτοι της πρωτεύουσας!
»Τί αγοράζεται μυθιστορίας; Τί πληρώ-
νετε εισιτήρια θεάτρου, διά να ίδετε εκεί
τραγωδίας διαδραματιζομένας; Εισέλθετε
σμισθί εις την οίκίαν, εις ήν πολλοί εξ
υμών πολλάκις εισήλθατε καί θέλετε ιδή
των τραγωδιών την τρομερωτέραν! Είς έν
δωμάτιον θέλετε ιδή την χήραν του γερον-
σιαστού Νικολάου Ρενιέρη, την 'Εκάβην
αυτήν των ημερών μας, άποθηνήσκουσαν έν
μέσσω τσιταυτής οδούνης, χωρίς να βλέπη τό
τέκνον της.

»Ευσταθήτοι της πρωτεύουσας! Αίσθανε-
σθε την καρδίαν στερεάν; Εισέλθετε καί έν-
δοτερον!

'Η ιστορία της γνωστότατης καί άρχον-
τικής οικογενείας Ρενιέρη, έξηγει τό μελο-
δραματικό ύψος του συντάκτου. Καί δεν ύ-
πάρχει άμφιβολία, ότι τό θέμα απέτέλεσε
αντικείμενον συζητήσεων στους διαφόρους
κύκλους της πρωτεύουσας, της οποίας οί
ολιγοί τότε κάτοικοι γνώριζαν καλά την ί-
στορία κάθε οικογενείας, από αυτές που
είχαν προσφέρει ιδιαιτέρες υπηρεσίες στον
άγωνα της 'Ανεξαρτησίας.

Συνηθίζουμε σήμερα να λέμε — ή μάλ-
λον να γράφουμε — ότι «δέν λειτουργεί
καλά ό κρατικός μηχανισμός». Τα πράγμα-
τα δείχνουν, ότι, ουτε τό 1851 λειτουργή-
γούσε καλύτερα. 'Υπάρχε καί τότε «κάτι
σάπιο», που όποιον την άφορμή αναζητού-
σαν οί έφημερίδες, αλλά δεν κατώρθωναν
να ή βρουν. Να μία είδησις από τά φύλ-
λα της 20 'Ιανουαρίου 1851:

«Πρό μηνός συνέληφθη ό διαδόχτος νυ-
κτοκλέπτης Τομαρόπουλος καί έν τούτοις
τί γίνεται! 'Υπάρχει ούτος εις τάς φυλα-
κιάς. Διατί δέν προσήχη εις τό κακούρ-
γισδικεϊόν; Τίνες οί άσφαείς προστάται
ου!»

»Όταν ένας διαδόχτος νυκτοκλέπτης έχη
αφανείς προστάτας, μεταξύ σημανόντων

προσώπων, φυσικά, καταλαβαίνει κανείς τί
σαπίλα υπάρχει στην κρατική μηχανή. 'Ο
Τομαρόπουλος ήξερε πολύ καλά, ότι δέν
είχε λόγους να άνησυχή για τό τομάρι του.
'Η καθυστέρησης ενός γαλλικού άτμο-
πλοίου, είναι μία από τίς άφορμές ζωηρών
— καί δικαιο, ηένων — άνησυχιών της
κοινής γνώμης, καί τίς άρχες του 1851.
Τό πλοίο — γεμάτο 'Ειδάτες — έπρεπε
να φθάση στον Πειραιά στις 27 'Ιανουα-
ρίου. Βρισκόμαστε όμως στις 31 κι' άκό-
μη τίποτε. Σήμερα τά πράγματα είναι ά-
πλά. Τό πλοίο καί άν κινδυνηή, άκόμη
καί άν βυθίζεται, θα στείλη μέ τον άσύρ-
ματο τό σήμα κινδύνου: Χανόμεσται...Πριν
από έκατό τόσα χρόνια, άνα τέτοιο πρά-
γμα ουτε ό 'Ιουλιος Βέρν θα μπορούσε να
τό διανοηθή.

Γράφει, λοιπόν, ό «Αίών» της 31 'Ια-
νουαρίου 1851:

«Μέχρι σήμερον δέν έφθασεν εισέτι τό
γαλλικόν άτμόπλοιον της Μασσαλίας, ενώ
περιμένεται από του Σαββάτου 27 'Ια-
νουαρίου. Την άργοπορίαν αυτήν αποδίδο-
μεν εις την δεινότητα των τρικυμιών, διότι
καί' αυτές πνέουσιν οί σφοδρότεροι καί οί
ψυχρότεροι άνεμοί. Μ' όλον τούτο δέ άπο-
δίδουσιν άλλοι την άργοπορίαν εις πολι-
τικούς λόγους, πιστεύοντες εις ειδήσεις έκ
Πατρών (!) ότι οί Παρίσιοι εύρίσκονται
εις την μεγαλυτέραν άνωμαλίαν, ό δέ Πρό-
εδρος Παπλόνης άνεχώρησεν άπ' αυτών, μη
δυνάμενος πλέον να άντέχει καί να διαμεί-
νι εις την θέσιν του...»

Οί έκ... Πατρών ειδήσεις περί της κατα-
στάσεως στη Γαλλία, διεψεύσθησαν γρήγο-
ρα. Τα φύλλα της 3 Φεβρουαρίου γρά-
φουν:

«'Ενεκα της κακοκαιρίας, καθώς προα-
ναφέρμεν, τό άτμόπλοιον της Μασσαλίας,
καθυστερήσαν τέσσαρας όλοκλήρους ήμέ-
ρας, άφίχθη την έσπέραν της 31. Αί έν-
ταύθα σπεριολογηθείσι όμηαι περί άνα-
χωρήσεως του Ναπολέοντος έκ των Παρι-
σιών, άπεδείχθησαν ψευδέσταται...»

Τά βάσανα όμως του πλοίου, δέν τε-
λειώνουν έδώ. Κατά τά τέλη Μαρτίου, ό-
ταν ξαναγυρνούσε από τη Μασσαλία στον
Πειραιά, την έπαθε τή ζημία. Να πώς την
περιγράφει ό «Αίών» της 28 Μαρτίου
1851:

«Τό γαλλικόν άτμόπλοιον της Μασσα-
λίας, διευθυνόμενον εις Πειραιά, περί τά
μέσα της νυκτός της 26ης προς την 27ην
Μαρτίου, έκάθηκε δυστυχώς έξω του λιμε-
νος, εις θέσιν λεγομένην Κολιάς. Την πρωί-
αν έδραμον άτμόπλοια άλλα καί πολλά
λέμβοι (!) καί τό άνέσπασαν.

Κατά τρόπον όλίγον περιέργον ό «Αίών»
της 31 Δεκεμβρίου 1851 δημοσιεύει την
φήμη περί παρατήσεως του 'Οθωνος. Δέν
πρόκειται περί ρεπορτάζ. 'Η συνταρακτική
είδησις περιέχεται σε μία έπιστολή από
την Κέρκυρα, που λέει:

«'Αγαπήν μοι φιλε καί άδελφέ,

...Μέ ημερήν βίαν σου διευθύνω ταύ-
τας τάς όλίγας γραμμάς, ίνα σου κοινο-
ποιήσω μίαν είδησιν, ήτις πρό τριών ήμε-
ρών, διεδόθη εις την ήσυν, μας, την όποιαν
ποσώς δέν πιστεύω καί έλλίγω να μνή ά-
ληθεύη. Μία έπιστολή έκ 'Λονδίνου αναφέ-
ρει, ότι ό 'Οθων παραιτείται του 'Θρόνου,
τόν όποιον άπεκδέχεται ό 'Αγγλος πρίγκηψ
του Κάμδριγκ, όστις θέλει νυμφευθή την
ανεψίαν του Αυτοκράτορος Νικολάου...»

Φυσικά, έπρόκειτο περί άσυστάτων φη-
μών. 'Η κοινή γνώμη όμως συνεκινήθη...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Άθλοι πυροσβεστών

Τό δημοτικό συμβούλιο του Χαϊατορφ
στη Γερμανία, άναγκάστηκε να λάβη άύ-
στηρά μέτρα έναντι των πυροσβεστών
της πόλεως, που, κάθε βράδυ, γλεντοκο-
πούσαν στις ταβέρνες, χωρίς να πληρώ-
νουν καί δέν άφηναν γυναίκα που να μη
την ένοχλούν μέ τίς έρωτοτροπίες τους.
Στήν επομένη συνεδρίαση του δημοτικού
συμβουλίου, οί πυροσβεστές μετέφεραν τίς
άντίσεις τους στον περιβολό του δημαρ-
χείου καί έκαμαν στους συνεδριάζοντας
συμβούλους ένα γεναίο λουτρό. Για να δι-
καιολογήσουν την πράξη τους, ισχυρίστη-
καν, ότι νόμισαν πως τό δημαρχικό κα-
τάστημα είχε πίσει φωτιά! Παρ' όλα αύ-
τά, ό δήμαρχος καί οί δημοτικοί σύμβου-
λοι έπέμειναν στα μέτρα που είχαν πάρει
έναντιόν των.

Ο ΤΕΛΕΙΟΣ ΓΑΜΟΣ

Η έκτασι του έρωτικού ένστικτου

Τό σεξουαλικό ένστικτο καί τό έν-
στικτό της αυτοσυντηρήσεως έξου-
σιάζουν τή ζωή μας. Τό πρώτο τεί-
νει στην άναπαραγωγή του είδους, τό
δεύτερο στη διατήρησι του αίματος.
Τό σεξουαλικό ένστικτο είναι, ό-
μως, πολύ σημαντικώτερο από τό δεύ-
τερο καί γι' αύτό κατέχει τόσο έξαιρε-
τική θέσι στο ζωικό βασίλειο. Οί ώραι-
ότεροι άρρενες, ό' όλα τά σκαλοπά-
τια του, διακινδυνεύουν τή ζωή τους,
διεκδικώντας τή θηλυκή που προτι-
μούν. Τό ίδιο φαινόμενο παρατηρεί-
ται καί στους πρωτόγονους λαούς.
Στόν πολιτισμένο κόσμο, οί άνδρες
έκθέτουν σε κίνδυνον όχι μόνο τή ζωή
τους, άλλα καί την τιμή τους άκόμη,
για να ικανοποιήσουν τό σεξουαλικό
τους ένστικτο.

Όταν μιλούμε για τό σεξουαλικό έν-
στικτο εννοούμε ταυτόχρονα καί τό
ένστικτο της άναπαραγωγής. Αυτά τά
δύο ένστικτα ταυτίζονται. Για τήν ένσ-
τικρία, πρόκειται για τό ίδιο ένσ-
τικτο μέ δυο διαφορετικές μορφές. Στην
πρώτη περίπτωση, υπερισχύει ή έρωτι-
κή έπιθυμία. Στη δεύτερη, ό πόθος της
επιδιώσεως μας μέσα σ' ένα άλλο όν
που προέρχεται από μας.

Στις πολιτισμένες κοινωνίες, όμως,
ό ταυτισμός καί των δυο αυτών μορ-
φών είναι σπάνιος. Για τους περισσότε-
ρους άνδρες καί τίς περισσότερες
γυναίκες, τό σεξουαλικό ένστικτο υ-
περτερεί μέ τρόπον έκεάθορον από τό
ένστικτο της άναπαραγωγής.

Μία έξαιρεσι πρέπει να κάμωμε στα
νεαρά άνδρόγυνα που κατέλθουν στο
γάμο από έρωτα. 'Ο άνδρας, στην πε-
ριπτωση αυτή, έπιθυμεί συνήθως να
ποκτήσει ένα παιδί από τή γυναίκα που
αναγάει. Τό ίδιο καί ή γυναίκα.

'Αλλά, ό πόθος αυτός δέν είναι μόνη-
μος καί διαρκής. Μ' άπλοώτερα λόγια,
ένας άνδρας καί μία γυναίκα δέν έλ-
κονται άμοιβαία μόνο καί μόνο από
τόν πόθο της τεκνοποιίας. Θα μπορού-
σαμε να πούμε, μάλιστα, ότι ό πόθος
της τεκνοποιίας έμφανίζεται στις σχε-
σεις τους μόνον σε έξαιρετικές περι-
πτώσεις καί σε διαστήματα πολύ άραιά.
Σ' όλες τίς άλλες στιγμές της συζύ-
γικης ζωής, τους έκείνο που τους
απωχνει τον ένα κοντά στον άλλον
είναι τό σεξουαλικό ένστικτο, μόνο
του, χωρίς προσχήματα.

Τό σεξουαλικό ένστικτο, σε όλες τίς
έκδηλώσεις του, εξαρτάται κυρίως ά-
πο τή λειτουργία των γεννητικών
δένων.

Οί έκκρίσεις αυτών των αδένων δέν
είναι μόνον έξωτερικές, άλλα καί έ-
σωτερικές. Καί φαίνεται ότι οί δεύτε-
ρες έχουν πολύ μεγαλύτερη σπουδαί-
ότητα από τίς πρώτες. Οί έσωτερικές
αυτές έκκρίσεις, που διοχετεύονται
στην κυκλοφορία, καθορίζουν τον έ-
ρωτικό προσανατολισμό του άτομου.
Αυτό αποδεικνύεται καί πειραματικά.

Αν από ένα νεαρό ζω άφαιρέσωμε
τους γεννητικούς αδένες του καί του
μεταμοοοεύσωμε τους αδένες του
αντίθετου φύλου, θα προσανατολισθ
προς τή νέα αυτή κατεύθυνσι, την κα-
τεύθυνσι, δηλαδή, των αδένων που του
μεταμοοοεύσαμε.

Μπορούμε, λοιπόν, να θεωρήσωμε τό
σεξουαλικό ένστικτο σαν κάτι τό αυ-
τοπάρκτο. Κι' αύτό είναι έκείνο που
του δίνει τή μεγάλη δύναμή του καί
τό κάνει πανίσχυρο στη ζωή.

'Η σημασία του στη συζυγική ζωή
είναι αυτονόητη. 'Η εύτυχία ενός άν-

δρόγυνου εξαρτάται σε μέγιστο βαθμό
από τό άν τό ένστικτο αυτό έμφανί-
ζεται καί στους δυο συζύγους μέ την
αυτή ένταση καί είναι ποιοτικά τό ί-
διο. Κάθε διαφορά στο κεφάλαιο αυτό
έκθέτει σε μέγιστους κινδύνους τή συ-
ζυγική ζωή.

Από την παρατήρησι αυτή προκύ-
πτουν άπειρες συνέπειες, που έχουν
πολύ μεγάλη σημασία για τό γάμο.

Σπουδαίος παράγων για τή συζυγι-
κή εύτυχία η. χ. είναι ή ηλικία των
δυο συζύγων.

Έχει ειπωθή ότι ό άντρας πρέπει
να είναι μεγαλυτέρος από τή γυναί-
κα. 'Αλλά, υπάρχουν, όρια που δέν έ-
πιτρέπεται να ξεπερνάμε. 'Ο άντρας
δέν πρέπει να είναι πολύ μεγαλός για
τή γυναίκα στην όποιαν δίνει τό όνο-
μά του, ουτε αυτή πάλι πολύ μικρή
για έκείνον.

'Αλλά ή ηλικία δέν είναι τό πάν.
Πρέπει επίσης να ταιριάζουν κι' οί έ-
ρωτικές τους τάσεις. Μία γυναίκα με
θερμή ιδιοσυγκρασία δέν μπορεί να ται-
ριάξη μ' έναν ψυχρό άντρα. Καί αντί-
στροφα ένας θερμός άντρας δέν θα
μπορέσει ποτέ να ταιριάξει μέ μία ψυ-
χρή γυναίκα.

Στά πράγματα αυτά δέν αποδίδουμε
συνήθως μεγάλη σημασία, γιατί νομί-
ζομε πως «μέ τό γάμο όλα θα διορ-
θωθούν».

'Αλλά, ό γάμος δέν μετριάζει τίς άν-
τιθέσεις. Τίς κάνει, τουναντίον, πιο φα-
νερές καί πιο έντονες.

Πόσα άνδρόγυνα δέν είναι δυστυχι-
σμένα, γιατί δέν υπάρχουν έρωτική άρ-
μονία μεταξύ των δυο συζύγων; Καί
πόσα δέν καταλήγουν στο διαζύγιο,
γιατί, τό τέλος, ή συμβίωσι μεταξύ
των δυο συζύγων καταντάει αδύνατη;

Δέν πρέπει να ξεχνούμε ότι τό σε-
ξουαλικό ένστικτο είναι κυρίαρχο στη
ζωή μας. Κι' ότι δέν μπορούμε μέ κα-
νένα μέσον να τό τροποποιήσωμε. Ε-
να έλάττωμά μας ή μία άτέλεια μας
μπορούμε να τό διορθώσωμε. Τίς συ-
νθεσίες μας μπορούμε να τίς μεταθί-
λωμε. Κι' αυτά άκόμη τή καριέρι-
μας μπορούμε να τά χαλινάγωμε.

'Αλλά μπροστά στο σεξουαλικό ένσ-
τικτο είμαστε άνισχυροι. Αυτό είναι έ-
κείνο που είναι. Δέν έχουμε καμμία έ-
πίδρασι σ' αύτό. 'Αλλά, ουτε καί να υ-
πάρχειουμε μας είναι δυνατόν, όπως
μπορούμε να κάμωμε σε πολλές άλ-
λες περιπτώσεις. Να γιατί ή έρωτική
άρμονια μεταξύ δυο συζύγων είναι τό-
σον άπαραίτητη.

Είπαμε παραπάνω ότι τό σεξουαλικό
ένστικτο εξαρτάται από τή λειτουργία
των γεννητικών αδένων. 'Αλλά δέν άρ-
κει αυτό. 'Η φυσιολογία του έρωτος
δείχνει ότι καί ό ψυχικός ρόλος είναι
σημαντικώτατος σ' αύτόν.

Αυτό ισχύει κυρίως για τον πολιτι-
σμένο κόσμο. Στους πρωτόγονους λα-
ους τό σεξουαλικό ένστικτο έμφανί-
ζεται μέ ζωώδη μορφή. 'Αλλά, όσο άνε-
θαίνωμε τά σκαλοπάτια του πολιτισμού
παιρνει μία άλλη, στην όποια τό σω-
ματικό στοιχείο έχει την ίδια σημα-
σία μέ τό ψυχικό. Σε πολλές περιπτώ-
σεις, μάλιστα, αυτά τά δυο στοιχεία
ανάκατενούνται μέ τέτοιο τρόπο, που
μας είναι πολύ δύσκολο να ξεκαθαρί-
σωμε ποίος είναι ό ρόλος του καθενός.

Δέν άρκει, λοιπόν, ή έντασις του έ-
ρωτικού ένστικτου. Σημασία για τή συ-
ζυγική εύτυχία έχει καί ή ποιότης του.
Γι' αύτήν, όμως, θα μιλήσωμε στο προ-
σέχες τεύχος. Δόκτωρ ΠΙΕΡ ΒΕΡΙΕ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: 'Η ποιότης του έρωτι-
κού ένστικτου καί ό ρόλος των αι-
σθησεων.

ΑΝ καί πολλές αεροπορικές εταιρείες
χρησιμοποιούν άντρες ως ιπταμένους
συνόδους, στο επαγγελμα αυτό κρα-
τούν τά σκήπτρα ως γνωστόν οί γυναίκες
καί έλάχιστοι είναι εκείνοι που δέν θα ά-
ναγκωρίσουν ότι ό ρόλος που έχουν παί-
ζει, για την ανάπτυξη της πολιτικής αερο-
πορίας, είναι σημαντικός.

'Υπάρχουν άπειρα παραδείγματα αύτα-
παρνήσεως καί ήρωϊσμού ιπταμένων συνο-
δών, που έπσαν θυματα του καθήκοντος,
πρκειμένου να σώσουν σ' ένα δυστύχημα
τους επιβάτες, γυναίκες καί άνδρες, καί
προπαιτός τά μικρά παιδιά.

Αυτές άκριβώς οί θυσίες τους σε συν-
δυασμό μέ την ευχάριστη καί κομψή τους
έμφανισι, καθώς καί την ευγένεια καί την
προθυμία μέ την όποιαν έκτελούν σχεδόν
κάθε έπιθυμία των επιβατών, έχουν κάνει
τό επαγγελμα της ιπταμένης συνοδού ένα
από τά πιο συμπαθητικά.

Όταν δόθηκε για πρώτη φορά ό τομέας
αυτός στη γυναίκα, υπήρχαν πολλές αντίρ-
ρήσεις για τήν έπιτυχία της στο ρόλο που
της έμπιστευόντουσαν. Τώρα όμως δέν
υπάρχει κανείς που να πιστεύη ότι οί γυ-
ναίκες δέν άναπατήρησαν στις προσδο-
κίες καί των πιο άπαιτητικών.

'Η έπιτυχία τους, όμως, αυτή, τους άνοι-
ξε διάπλατα τίς πορτες καί για άλλες έρ-
γασίες στο κλάδο της αεροπορίας, είτ
της πολεμικής, είτε της πολιτικής.

'Η άνάγκη να χρησιμοποιηθή ή γυναίκα
καί σε άλλες υπηρεσίες, παρουσιάσθηκε
από τίς δυσκολίες του τελευταίου πολέ-
μου. Κατετάγησαν τότε χιλιάδες γυναί-
κες καί έξυπνέτησαν τή πατρίδα τους μέ
χιλίους τρόπους. 'Η εύκολία δέ μέ την έ-
ποια έκτελούσαν τή καθήκοντά τους καί ή
μεγάλη άπόδοσί τους στις διάφορες δύ-
σκολες έργασίες δημιούργησαν γι' αύτέ-
ένα προηγούμενο μέ ευχάριστα έπακόλου-
θα. 'Ετσι σήμερα υπάρχουν διάφορες σχο-
λές που εκπαιδεύουν γυναίκες για όλες
σχεδόν τίς ειδικότητες της αεροπορίας.

Ας πάρουμε μία από αυτές τίς σχο-
λές καί ας παρακολουθήσουμε τίς έργα-
σίες της.

Πρόκειται για τό κολλέγιο «Στήβενς»
της Κολούμπια, στην Πολιτεία Μισσούρι.
Μία στατιστική άναφέρει ότι από τό 1941,
που έγινε τό πρώτο βήμα, οί σπουδάστριες
μόνο του κολλεγίου αυτού διέσχισαν μία
όπσαστα ίση προς 300 ταξίδια του γύ-
ρου της Γής.

Κατά μέσον όρον 300 κορίτσια φοιτούν
κάθε χρόνο στο κολλέγιο αυτό κι' έρχονται
όχι μόνο από κάθε άκρη των 48 Πολιτειών
της 'Αμερικής άλλα καί από πολλές άλλες
χώρες.

Τό 1950 υπήρχαν σπουδάστριες από
την 'Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία, 'Ολλαν-
δία, Δανία, Κίνα, 'Αργεντινή, Βραζιλία,
Κούβα, 'Ισμερινό καί Μεξικό.

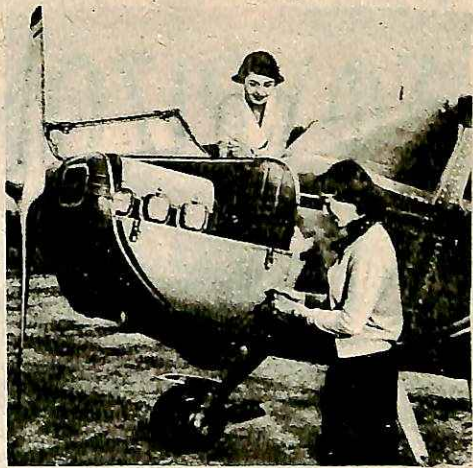
'Η σχολή διαθέτει ένα μικρό στολίσκο
αεροπλάνων, τό δέ πιλοτάρισμα άποτελεί
ένα μέρος της εκπαιδεύσεως στην όποια
περιλαμβάνονται καί μαθήματα βοτανι-
κής, βιολογίας, γεωλογίας καί κοινωνιολο-
γίας.

Ύστερ' από την έπιτυχή παρακολούθη-
σι των μαθημάτων καί των καθηκόντων της
ιπταμένης συνοδού, οί σπουδάστριες δίνουν
εξετάσεις. 'Όσες περάσουν, καί αύτά συ-
νήθως συμβαίνει σε ποσοστό 90%, άρχί-
ζουν τό δεύτερο μέρος της εκπαιδεύσεως
τους, που συνίσταται στην ειδίκευσί της
καθέιας. Συνήθως ειδικεύονται ως εκπαι-
δευτρίες πτήσεως, χειρίστριες ασυρμάτου,
μηχανικοί, φωτογράφοι αναγνωρίσεως, κλπ.
Πριν φύγουν από τό κολλέγιο, τέλος,
πρέπει να έχουν συμπληρώσει έναν άρισμέ-
νο αριθμό ώρών πτήσεως.

Οί σπουδάστριες εκπαιδεύονται επίσης
ειδικά σε πτήσεις 800 χιλιομέτρων, μέ διά-
φορες καιρικές συνθήκες, έχοντας δίπλα
τους τό δόσκαλό τους, που παρακολουθεί
τίς αντιδράσεις τους καί τίς ενέργειές
τους, όταν ό καιρός δέν έπιτρέπει όμαλή
πτήσι.

Μέ τό σύστημα αυτό τά κορίτσια του
κολλεγίου «Στήβενς» έχουν συμπληρώσει
ως σήμερα 80.000 ώρες στον άέρα, χω-
ρίς αξιολογία άτυχήματα.

'Εξ άλλου διάφοροι αντιπρόσωποι αερο-
πορικών εταιρειών πηγαίνουν στο κολλέγιο
κατά την άνοιξη για να συνομιλήσουν μέ

Δυο 'Αμερικανίδες του κολλεγίου «Στή-
βενς», που εκπαιδεύονται ως μηχανικοί
αεροσκαφών, παρακολουθούν για να άνα-
καλύψουν τή βλάβη της μηχανής ενός
μονοθεσίου εκπαιδευτικού αεροπλάνου άπ'
αυτά που χρησιμοποιούνται στη σχολή.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΙΛΟΤΟΙ

Θ' αντικαταστήσουν τους άνδρες!

Πώς εκπαιδεύονται οί ιπτάμενοι συ-
νοδοί στην 'Αμερική

τίς άποφοίτους σχετικά μέ την πρόσληψη
τους στην έταιρεία τους. 'Από τίς άποφοί-
τους των τελευταίων χρόνων 35 περίπου
τοίς έκατό, προσελήφθησαν ως υπάλληλοι
σε μία μεγάλη έταιρεία.

»'Ετσι, ύστερ' από μερικά χρόνια, δέν
θα πρέπει να μας φανή περίεργο, αν ανα-
τεθή ή μεταφορά των επιβατών καί των έμ-
πορευμάτων σε γυναίκες.

'Επτακόσιες γυναίκες ως σήμερα πήραν
δίπλωμα ιδίωτων πιλότων καί πρέπει να
όμολογηθή ότι τά καταφέρνουν περίφημα!
Περισσότερες δέ από χίλιες συμπλήρω-
σαν την εκπαιδεύσι τους στην έναέριο συγ-
κοινωνία κι' αύτό άποτελεί σπουδαίο προ-
σόν για να καταλάβουν διάφορες θέσεις
στην άμερικανική έμπορική αεροπορία.

Οί 12 κυριότερες αεροπορικές γραμμές
στις 'Ην. Πολιτείες άντελήφθησαν ότι τό
κολλέγιο «Στήβενς» καθώς καί τά όμοια
του έχουν μεγάλη σπουδαιότητα καί βοή-
θούν μέ κάθε τρόπο τίς προσπάθειες τους.
'Αλλωστε, ό διεθυντής του κολλεγίου-
προβλέπει ότι σε μερικά χρόνια οί γυναι-
κες θα άπασχολούνται μέ την αεροπορία
στο ίδιο ποσοστό μέ τους άνδρες.

Κοσμήματα μέσ' στα φάρια

Κάποιος νεαρός ψαράς, στο Ζελ άμ
Σέε της Γερμανίας, έπιασε μία μέρα ένα
μεγάλο ψάρι. Καθώς, λοιπόν, τό καθαρί-
ζε, βρήκε στην κοιλία του μία χρυσή βέ-
ρα. 'Απ' τα αρχικά ψηφία που υπήρχαν
χαράγμένα στο έσωτερικό της, ή μητέρα
του νέου αναγνώρισε, ότι ή βέρα αυτή ά-
νήκε στο μακαρίτη σύζυγό της, που την
είχε χάσει πρό πολλών ετών, καθώς ψά-
ρευε εκεί κοντά.

'Αλλά καί μία γυναίκα, στο Μπόου του
Μίσιγκαν, βρήκε μέσα σ' ένα ψάρι ένα
σκουλαρίκι που της είχε πέσει στη θάλασ-
σα πριν από 2 χρόνια.

Στην κοιλία ενός ψαριού «μπαρρακούν-
τα», που έπιασε κάποιος Κουβανός ψαράς,
βρέθηκε ένα χρυσό ρολόι.

Τέλος, ένας μικρός χαρνακίας, που πιά-
στηκε κοντά στις άμερικανικές άκτές, εί-
χε καταπιή 4 λίρες, 6 σελίνια, 4 δολάρια
ένα διαμαντέιο δαχτυλίδι καί μία γυναι-
κάκι τσάντα που περιείχε ένα έρωτικό ρα-
βασάκι!

ΣΦΥΡΙΖΟΝΤΑΣ ΜΙΑ ΜΕΛΩΔΙΑ...

Ο Τίμ Κόλιερ περίμενε ν' ανοίξει η πλαγινή πορτίτσα του δικαστηρίου. Από εκεί θα βγαίνει η Λίλυ, η γυναίκα του, για ν' αποφύγει τους περιέργους... 'Α, νά την επιτέλους!

— Καλησπέρα Τίμ! ψιθύρισε.
— Ήταν χλωμή, τὰ χείλη της τρεμούλιαζαν ελαφρά απ' τὴ συγκίνησι.

— Ο Τίμ κατάλαβε πὼς περίμενε νὰ τὴ φιλήσῃ. Μὰ δὲν τόκανε.

Τὴν καλησπέρασε ἀπλῶς, τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὴν ἔβαλε σ' ἕνα ταξί.

— Τίμ... πρόφερε γλυκὰ ἡ Λίλυ.

— Ἐκεῖνος ὅμως προσποιήθηκε πὼς δὲν ἄκουσε. Τ' αὐτοκίνητο περνοῦσε τώρα ἔξω ἀπὸ τὸ θέατρο. Ἐκεῖ ἀκριβῶς ὁ Τίμ εἶχε δὴ τὴ Λίλυ μὲ τὸ Χάμις, πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ, ὅταν εἶχε γυρίσει ξαφνικὰ ἀπὸ ταξίδι του...

— Ἐσφίξε τὰ δόντια του κι' ἀπόφυγε νὰ κυττάξῃ τὴ γυναίκα του, πού εἶχε τὰ γαλανὰ τὰ μάτια καρφωμένα στὰ δικά του.

— Ὅταν μπῆκαν στὸ σπίτι τους, τὸ περιβάλλον τοὺς φάνηκε ἀλλοιώτικο, ξένο. Ἡ Λίλυ, ὄρθια ἐμπρὸς στὸ τζάκι, ἔβγαλε τὰ γάντια της. Ὁ Τίμ τὴν κύτταξε ἀπ' τὸ κατῶφλι...

— Ήταν πολὺ ὁμορφὴ. Τοῦ τόξε πῆ κι' ὁ Νέϋλαν, ὁ συνήγορός της, κι' εἶχε προσθέσει πὼς οἱ ἑνορκὶ ἀθωώνουν συνήθως μιὰ ὁμορφὴ γυναίκα, ἔστω κι' ἂν εἶναι ἐνοχὴ.

— Μὰ σέις πού μιλήσατε μαζί της, θὰ ξέρετε τὴν ἀλήθεια: ἂν ἦταν στὸ διαμέρισμά του Χάμις Γκάλ, τὴ νύχτα τῆς δολοφονίας του! εἶχε ἀπαντήσει ὁ Τίμ.

— Ἐρῶ μόνο πὼς θὰ τὴν ἀθωώσουν, κ. Κόλιερ. Ἀρκεῖ μονάχα ν' ἀπαντήσετε στὶς ἐρωτήσεις τῶν δικαστῶν ὅπως σας ὠδήγησαν.

— Ήταν πανηρὸς, ὁ Νέϋλαν. Κι' ἡ πρόβλεψί του ἐπαλήθευε: Ἡ Λίλυ ἀθωώθηκε.

Μὰ ξανάρχισε τώρα τὸ ψυχικὸ μαρτύριο τοῦ Κόλιερ.

— Ήταν φιλενάδα τοῦ Χάμις, ἡ γυναίκα του; Εἶχε πάει στὸ σπίτι του, τὴ νύχτα ἐκείνη, μετὰ τὸν καινὰ μὲ τὸν ἄντρα της; Τὸν εἶχε σκοτώσει αὐτὴ, γιὰ κάποιον ἀνεξακρίβωτο λόγο;

— Ὁ τεχνὸς Χάμις Γκάλ ἦταν ὁ τύπος τοῦ γυναικοκατακτητῆ. Μαζί μὲ τὴ μελαχροινὴ ἀντρικὴ του ὁμορφιά, εἶχε καὶ μιὰ φωνὴ ἀσημένια. Σ' αὐτὸν κυρίως ὠφείλε τὴν ἐπιτυχία τοῦ τελευταίου θεατρικοῦ ἔργου πού εἶχε ἀνεβάσει ὁ γνωστὸς μουσουργὸς Τίμ Κόλιερ.

— Ἡ Λίλυ λάτρευε τὴ μουσικὴ. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε εἶχε παντρευτῇ μὲ τὸν Τίμ.

Κι' ὁ Χάμις, μὲ τὴν ὑπέροχην φωνή του, μὲ τὴ φήμη του...

— Ἐξ αἰτίας του εἶχε μαλώσει τὸ ἀντράχιο: Γιατί πῆγαινε πολὺ συχνὰ στὸ σπίτι τους. Γιατί ποθοῦσε τὴ Λίλυ καὶ τῆς τόλεγε μὲ τὰ μαύρα μάτια του...

— Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ σκηνὴ τρομερῇ, ἡ νέα γυναίκα εἶχε κλειδωθῇ στὴν κάμαρά της. Τοῦ κάκου ζήτησε ὁ Τίμ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ.

— Ἀφοῦ στριφογύρισε νευρικὰ μέσ' στὸ σαλόνι, ὁ Τίμ κάθησε στὸ πιάνο κι' ἄρχισε νὰ συνθέτῃ μιὰ μελωδίαν γεμάτῃ ἀληθινὸ πόνον, μιὰ ἀγρία φωνὴ τῆς καρδιάς του...

Τὴν εἶχε παίξει πολλές φορές, ὡρες ὀλόκληρες. Στὸ τέλος, εἶχε βγῇ ἔξω, στὸ δρόμο, σὰν μεθυμένος, σὰν τρελλός.

— Ἦθελε ν' ἀρπάξῃ ἀπ' τὸ λαιμὸ τὸ Χάμις, νὰ τὸν χτυπήσῃ μὲ λύσσα...

— Ὅταν ἔφτασε στὴν πόρτα του, τὴ βρῆκε ἀνοιχτή. Τὸ σπίτι ἦταν γεμάτο ἀστυνομικούς. Ὁ Χάμις εἶχε δολοφονηθῇ, ἀπὸ κάποια γυναίκα πιθανῶτα, πούχε ἀφίσει ἐκεῖ τὸ μαντηλάκι της... Καὶ τὸ μαντήλι ἐκεῖνο ἦταν τῆς Λίλυ!...

— Ἡ φωνὴ τῆς νέας γυναίκας τράβηξε τὸν Τίμ ἀπ' τίς σκέψεις του.

— Ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω, τοῦλεγε. Γελάστηκα, νομίζοντας πὼς ἀθωώθηκε. Μὲ βαραίνει πάντα ἡ κατηγορία... στὰ μάτια σου! Αὐτὴ εἶναι ἡ πικρὴ ἀλήθεια, Τίμ!

— Λίλυ... πρόφερε ὁ Κόλιερ.
Μὰ τί μπορούσε νὰ πῇ; Ποτέ δὲν θὰ μάθαινε ἂν

ἡ γυναίκα του εἶχε πάει πραγματικὰ στὸ σπίτι τοῦ Χάμις, τὸ βράδυ ἐκεῖνο. Ἡ πόρτα τῆς κάμαράς της ἦταν κλειδωμένη καὶ τὸ παράθυρό της ἔδλεπε στὴν ἐξωτερικὴ σιδερένια σκάλα κινδύνου. Μποροῦσε νὰ φύγῃ ἀπὸ κεῖ, καὶ νὰ ξεαναγυρίσει ἀφοῦ σκότωσε τὸ Χάμις, γιὰ νὰ πέσῃ στὸ κρεβάτι της καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ ἄλλοθι.

Δὲν ὑπῆρχε κανένα μέσον γιὰ νὰ διαλυθῇ ἡ ἀμφιβολία τοῦ Τίμ... κανένα!

— Διαβάζω στὴ σκέψι σου, εἶπε ἡ Λίλυ μ' ἀχρωμὴ φωνῇ. Μὲ βοήθησες, στὴ δίκη. Εἶπες ψέμμα-τα στοὺς ἐνόρκους πὼς εἶχες μείνει μαζί μου ὅλη ἐκείνη τὴ νύχτα. Μὲ τὴν κατάθεσί σου, ἐξασφάλισες τὴν ἀθώωσί μου. Ναι, ἔκαμες ὅ,τι μπορούσες γι' αὐτὸ. Μὰ, μέσα στὴν ψυχὴ σου, Τίμ, δὲν πιστεύεις ἀληθινὰ πὼς εἶμαι ἀθώα...

— Ἡ φωνὴ της ἀδυνάτισε, ἔδωσε σιγὰ-σιγὰ. Σὲ λίγο, πρόσθεσε:

— Ὁ συνήγορός μου εἶπε στοὺς ἐνόρκους τί μπορούσε νὰ συμβῇ: Ὁ Χάμις θὰ πάρει ἀπὸ δῶ τὸ μαντηλάκι μου, σὲ κάποια ἐπίσκεψί του. Μιὰ ἀπ' τίς πολλές φιλενάδες του τὸ βρῆκε ἴσως ἀπάνω του. Καὶ τόβαλε ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του, ἀφοῦ τὸν σκότωσε...

Γέλασε πικρὰ καὶ συνέχισε ὕστερα, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους της:

— Μὰ τί σημασία ἔχουν ὅλ' αὐτά;... Δὲν ἔχω τρόπο νὰ σοῦ ἀποδείξω πὼς ἔμεινα στὸ κρεβάτι μου, στὴν κάμαρά μου, ὅλη τὴ νύχτα ἐκείνη!... Σ' ἀγαπῶ, Τίμ! Θάδινά καὶ τὴν ψυχὴ μου ἀκόμα γιὰ νὰ σὲ πείσω. Ἀλλὰ... δὲν μπορῶ!

Τὰ δάχτυλά της ἔτρεμαν ελαφρά, καθὼς ξαναφοροῦσε τὸ μαῦρο καπελλάκι της στὰ πλούσια ξανθὰ της μαλλιά.

— Λίλυ... Πού πᾶς; ρώτησέ ὁ Τίμ, κυττάζοντάς τὴν στὰ μάτια.

— Πὼς θὲς νὰ μείνω ἐδῶ, ἀφοῦ σκέπτεσαι... ὅ,τι σκέπτεσαι;

— Εἶσαι ἡ γυναίκα μου, πρόφερε ψυχρὰ ὁ Κόλιερ. Σοῦ ὑποσχέθηκα, ὅταν

σὲ πῆρα...

— Πὼς θὰ μ' ἀγαποῦσες καὶ θὰ μὲ προστάτευες πάντα;

— Ἡ Λίλυ χαμογέλασε πονεμένα καὶ πρόσθεσε σὲ λίγες στιγμές:

— Καὶ μὲν Τίμ!... Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ὑποσχέθῃ πὼς θ' ἀγαπᾷ πάντα...

— Ἐξακολούθησε ὕστερα νὰ φορᾷ τὰ γάντια της, μὲ κινήσεις μηχανικὲς, σὰν αὐτόματο.

— Πού θὰ πᾶς; ξαναρώτησε ὁ Κόλιερ. Πού σκοπεύεις νὰ πᾶς;

— Δὲν τὸ ξέρω ἀκόμα...

Γιὰ νὰ φανῇ ψυχραμένη, ἡ Λίλυ ἄρχισε νὰ σφυρίζη. Συγκρατοῦσε μὲ κόπο τὰ δάκρυα πού ἀνέβαιναν στὰ μάτια της.

— Ἐξακολούθησε νὰ σφυρίζη... πρῶτα ἕνα γαλλικὸ τραγουδάκι πούπαιζε κάποιο ἀντικρινὸ ραδιόφωνο... κι' ὕστερα μιὰν ἄλλην μελωδίαν, γεμάτῃ πόνον καὶ σπαραγμῶ...

— Ὁ Τίμ τὴν κύτταξε, σαστισμένος. Τὴν εἶδε νὰ γυρίσῃ, νὰ προχωρῇ σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὴν πόρτα, σφυρίζοντας πάντα.

— Ὁρμησε ξαφνικὰ καὶ τὴν ἄρπαξε ἀγρία στὴν ἀγκαλιά του. Ἐκείνη τὸν φίλησε, χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις.

Κι' ὁ Κόλιερ τῆς ψιθύρισε:

— Ἄν δὲν σφύριζες αὐτὸ τὸ σκοπὸ, θὰ σ' ἄφινά ἴσως νὰ φύγης... Εἰν' ἡ μελωδία πού συνέθεσα ἐκείνη τὴ νύχτα... καὶ πού δὲν τὴν ξανάπαιξα ποτέ ἀπὸ τότε.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ σοῦνα τότε στὴν κάμαρά σου καὶ νὰ τὴν ἀκούσες πολλές φορές, ἀφοῦ τὴν ἔμαθες ὀλόκληρη.

— Ἄν εἶχες πάει στοῦ Χάμις, δὲν θὰ πρόφταινες νὰ γυρίσῃς ὅσο ἔπαιζα ἀκόμη πιάνο. Κι' ἄλλωστε, θάμουνά πολὺ ταραγμένη καὶ δὲν θὰ μπορούσες νὰ δώσῃς τόση προσοχὴ στὴ μουσικὴ πού συνέθετα ἐκείνη τὴ βραδυά...

Τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του, ἀκόμα πιὸ δυνατὰ, μὲ πάθος.

Κάθε σκιὰ ἀμφιβολίας εἶχε χαθῇ πιά ἀπ' τὸ μυαλό του.

— Ἦξερε πὼς ἡ Λίλυ ἦταν δική του, ἀποκλειστικὰ δική του καὶ γιὰ πάντα!

Τ. ΒΕΜΠ

Ἡ Λίλυ λάτρευε τὴ μουσικὴ...